RITMURI INTERIOARE

Stănescu Şerban

Grafică, design copertă, tehnoredactare, realizare e-book, Stănescu Şerban.
© Copyright Stănescu Şerban. Toate drepturile rezervate.

2006 - 2007

www.serban.stanescu.home.ro
http://eturtle06.bravejournal.com/

ACEASTĂ CARTE VĂ ESTE PUSĂ LA DISPOZŢ'IE DE CĂTRE
GABRIEL MOLDOVAN şi situl
Unelte Pentru Schimbare
Text complet, v. 1.a

Cuprins:

Despre carte.....3
Ritmuri interioare.....5
Ţestoasa şi iepurele.....10
Călătoria şi popasul.....13
Atingerea sau Arta de a visa.....20
Copilul din noi... 23
Picătura de iubire.....27
A face diferenţa.....32
Gândurile.....36
Matrix-Unplugged.....39
Spaţiul vital.....47
Mic tratat de autoinstruire.....57
Despre fericire.....62
Pasărea Phoenix se întoarce.....66
Contact.....75

Despre carte

Am scris această carte, pentru toți cei care se află sau s-au aflat mai curând sau doar cândva, într-un moment de mare dificultate, un moment de răscruce. Într-un moment în care toate par să fie potrivnice; când viața pare să ne strivească și totul pare că se năruie în jur.

Am trecut de mai multe ori prin astfel de momente și am simțit că mi-ar fi fost bine dacă cineva ar fi fost alături de mine, să îmi explice încotro să o apuc, ce să fac, cum să fac. Sau măcar să-mi spună o vorbă bună, să mă încurajeze, să mă ajute să văd situația din altă perspectivă. Ar fi fost la fel de bine, dacă aș fi găsit o carte, în care cineva să povestească viața lui, alegerile pe care le-a făcut și către ce anume l-au condus. Nu m-ar fi interesat dacă a avut sau nu succes, așa cum nici acum nu mă interesează asta. Și când mi-a fost greu ca și acum, am apreciat că important este să poți să afli o poveste a cuiva. Cineva care a trecut prin aceeași alegere și de la care să afli ce a făcut. Care au fost schimbările, ce a înțeles din acestea, cum i-a fost afectată existența de o decizie sau alta. Pur și simplu, m-aș fi mulțumit și cu o relatare reportericească a faptelor. Dar, nu am găsit acea carte. Faptul că nu am găsit-o, nu înseamnă obligatoriu că ea nu există. Dar dacă există astfel de cărți și nu le-am găsit, înseamnă că sunt prea rare. De aceea, mi-am propus să ofer tuturor celor care se află în dificultate, o parte din experiența mea; ca orientare. Ca idei de pornire, spre a soluționa astfel de stări de fapte, care par să conducă la un sfârșit definitiv. Acum când scriu aceste rânduri, am ajuns să înțeleg că tot timpul putem alege și că de alegerea făcută, depinde felul în care va curge existența noastră. Orice alegere, aduce schimbare. Important este să alegi, mai ales atunci când ceva te nemulțumește.

Pot spune că această carte este o călătorie pe care am făcut-o și pe care continui să o fac, din dorința de a mă cunoaște. O călătorie la care vă invit să vă alăturați și în care încerc să mă descopăr pe mine însumi: mie și în egală măsură dumneavoastră. Și în acest fel, să mă înțeleg mai bine. Și nu numai pe mine, ci și pe pe cei din jurul meu. Să înțeleg cu ce îmi pot fi de folos mie însumi și cu ce le pot fi de folos celor din jurul meu.

Această carte s-a mai născut și din faptul că văd în jurul meu din ce în ce mai multă durere și confuzie, la foarte multă lume. Sper ca prin această carte, să pot aduce un strop de Lumină în sufletul celor pentru care viața nu pare să fi fost un zâmbet și o

zi însorită. Sper să pot aduce acea vorbă bună, pe care eu n-am găsit-o atunci când acolo, înăuntru mă durea foarte tare şi nu ştiam încotro să privesc, încotro să merg.

Sper să pot oferi prin această carte, un Curcubeu înflorit în suflet, tuturor celor care o citesc.

Închei spunând clar şi deschis că această carte nu este soluţia definitivă şi universală a tuturor problemelor. Este mai mult o provocare la a căuta soluţii, la a vă cunoaşte mai bine.

Nu deţin secretul Pietrei Filosofale şi nici al bogăţiilor fără număr. Pe calea pe care am mers eu însă, am găsit destulă frumuseţe pentru a supravieţui şi a avea motive de bucurie, dacă nu chiar de fericire. Am încercat să prezint pe scurt, ceea ce m-a învăţat viaţa despre mine, despre lume şi despre semenii mei.

Am făcut aceasta cu speranţa că cei care o vor citi, vor găsi cel puţin o idee care să îi călăuzească, să îi ajute să iasă dintr-un impas în care se află într-un moment delicat al existenţei lor. Unele adevăruri pe care le-am prezentat în această carte, le-am descoperit mai uşor. Pe altele însă, le-am descoperit greu, plătind un preţ mare. Nădăjduiesc că cei care se vor afla într-o situaţie asemănătoare, citind această carte, nu vor mai fi nevoiţi să plătească scump o învăţătură pe care eu deja am plătit-o. Am considerat că este păcat să ţin doar pentru mine ceea ce am aflat împiedicându-mă de propria mea neştiinţă, pe cărările vieţii. De vreme ce am reuşit să mă ridic, înseamnă că am găsit cel puţin o soluţie. Poate nu cea mai bună. Poate nu cea mai simplă şi nici cea mai eficientă. Dar dacă vă veţi afla în una dintre aceste situaţii, cel puţin aveţi o orientare.

Vă urez în continuare ca Iubirea, Adevărul şi Lumina să vă umple sufletul, întreaga fiinţă şi întreaga viaţă!

Înapoi la cuprins

Ritmuri interioare.

De-a lungul anilor, am descoperit câteva forme de existență ale ființei umane, care au reușit să supraviețuiască indivizilor și secolelor. Forme de existență care constituie bucuriile mele, sprijinul meu, mai ales atunci când evenimentele vieții tind să mă strivească. Atunci, în astfel de clipe, apelez la aceste tezaure pe care le-am acumulat înăuntrul ființei mele, de-a lungul anilor. Printre formele de existență ale ființei umane care mi-au fost tovarăș de-a lungul anilor, mai ales atunci când pașii mei se împleticeau, când priveam către ziua de astăzi cu ochii împăienjeniți, iar speranța zilei de mâine era pe punctul de a se stinge, se numără muzica, pictura, sculptura, teatrul, filmul, literatura, arhitectura și chiar și tehnica. Nu pot spune că am preferințe pentru o formă anume ci, mai curând, pentru niște autori anume.

Mult timp m-am întrebat de ce unii oameni preferă un anumit gen de muzică iar alții, altul. De ce unii caută toate aceste forme de existență ale ființei umane, fiind chiar dispuși să sacrifice ceva pentru a ajunge la ele, alții doar pe unele, iar alții nu se apropie nici măcar de una dintre ele, ba chiar le resping cu dispreț și cu o superioritate strivitoare și surprinzătoare pentru mine. Mi-au trebuit ani de căutări ca să pot contura un răspuns. Nu știu dacă este unul complet și înclin să cred că nu este și nici nu poate fi. Nu, pentru că nu poate fi închis într-un răspuns, oricât de amplu ar fi acesta, un univers interior cum este cel al oamenilor, al speciei umane, ca entitate. Este însă posibil să surprind acele trăsături importante, care mă conduc la propriul răspuns și desigur, conduc la un răspuns pe oricine caută cu adevărat răspunsuri la întrebările pe care confruntarea cu viața, așa cum este ea, le pune în calea noastră.

Am citit mult de-a lungul anilor, am ascultat muzică, am văzut filme, expoziții de artă, spectacole de teatru și chiar am scris mult. Fiecare din aceste forme, reprezintă un mod de a ne exprima pe noi înșine. Fiecare se recunoaște într-o anumită măsură în una din aceste forme de manifestare. Cum se întâmplă acest lucru? Am observat că fiecare om are un fel propriu de a percepe viața și un fel propriu de a o trăi. Unii trăiesc viața la o viteză pe care alții nu o pot nici măcar înțelege, cu atât mai puțin să o pună în practică. Alții, dimpotrivă, o trăiesc asemeni unui film proiectat cu încetinitorul. Fiecare mod particular are avantajele sale, trăsăturile sale particulare, care îl fac util în anumite împrejurări și în anumite contexte ale existenței. Felul în care reacționează fiecare la ceea ce se petrece în jurul său, modul în care mișcările sale se înlănțuiesc în această construcție complexă, plină de culori, parfumuri,

senzații tactile, sunete, mișcare, repaos, lumini și umbre pe care o numim simplu "viață", l-am numit Ritm Interior.

Fiecare om, are propriul său ritm interior. Tot ceea ce facem, trebuie să țină seama de acest ritm interior. Am observat nu numai din experiența mea ci și din a celor cu care viața m-a pus față în față, o regulă. Nu știu cât este de simplă, nici dacă punerea ei în practică este simplă. Am ajuns însă să înțeleg că încălcarea ei conduce la costuri mari. Uneori atât de mari încât viața noastră se frânge și încet-încet, se destramă.

Această regulă, respectarea ei mai ales, ar putea fi o soluție pentru multe din durerile lumii, dacă ar fi aplicată. Regula, este una destul de simplu de exprimat:

Împacă-te cu propriul tău ritm interior.

Caută în viață tot ceea ce se potrivește acestui ritm. Exprimă-te potrivit acestui ritm, fă ceea ce îți permite ritmul interior și mai ales, nu încerca să te iei după cei care îți cer să îl schimbi. Ritmul interior, nu poate fi schimbat. Este un dat cu care ne naștem. El însă, poate fi armonizat cu ceea ce se petrece în jurul nostru, făcând alegerile potrivite, la momentul potrivit. Eu am încercat să îmi schimb acest ritm. Am crezut o vreme că dacă mă voi strădui din răsputeri, voi reuși și voi mulțumi pe toată lumea. Singurele lucruri pe care am reușit să le fac, au fost să mă conving de contrariu și să trec prin dificultăți care, nu o singură dată, m-au pus în situația de a mă simți singur și înfrânt. Încercând să-mi schimb ritmul interior, am reușit să mă ridic împotriva mea, fără să-mi dau seama. Am depășit aceste momente, numai atunci când am acceptat să acționez potrivit ritmului interior pe de o parte și pe de altă parte, datorită celor care au lăsat în urma lor povestea experienței lor de viață, spusă într-un fel sau altul: muzică, sculptură, film, literatură, teatru, pictură, tehnică și tehnologie, arhitectură și atâtea altele. Nu în ultimul rând, au fost cei care, chiar dacă nu au lăsat o moștenire fabuloasă în urma lor, ca Eminescu spre exemplu, mi-au spus o vorbă bună cu blândețe, cu bunătate, cu răbdare, atunci când m-am aflat la greu. Și aceștia au făcut ceva, au transmis ceva, au construit ceva, pentru că eu port în mine, urma lăsată de ei, în acea împrejurare grea a vieții mele. Toți aceia, au lăsat o urmă, și astfel, datorită lor, nu m-am simțit singur și abandonat. Am reușit într-o anumită măsură, datorită lor, să găsesc modalitățile prin care Ritmul meu Interior să poată fi potrivit cu cel al evenimentelor. Să descopăr alegerile potrivite.

Această idee, poate fi exprimată și altfel. Fiecare dintre noi, are în interior un "ceas" propriu. Acest "ceas", "ticăie" cu o anumită viteză sau, mai bine spus, cu o anumită frecvență. Dacă nu ne vom afla în locul potrivit, în împrejurarea potrivită, "ceasul" nostru interior va arăta o oră diferită față de a celorlalți. De acest lucru trebuie să ținem seama. Este lesne de înțeles ce se întâmplă când ajungi la servici la o

oră după începerea programului. Același lucru se petrece și atunci când ne vom afla între oameni al căror "ceas" funcționează altfel decât al nostru, în locuri pentru care nu simțim nici o atracție, ba chiar mai rău, nu ne simțim în stare să ne ducem, dar o facem "pentru că așa a zis X". Toată lumea ne va privi mustrător și ni se vor face reproșuri. De aici, se poate concluziona ușor de ce bătrânii neamului au spus: "Omul potrivit la locul potrivit". Aș mai adăuga eu "La momentul potrivit", chiar dacă există o vorbă care spune "toate la timpul lor". Pe de altă parte, dacă vom accepta să facem doar acele lucruri pentru care simțim cu adevărat o chemare interioară, dacă vom căuta să fim în preajma acelor oameni către care simțim o atracție deosebită, vom face ceea ce ne dictează ritmul interior și vom avea satisfacții mult mai mari, iar neâmplinirile, vor trece mult mai ușor.

Desigur, nu vreau să spun prin aceasta că vom fi scutiți în totalitate de greșeli și de consecințele acestora. Vom face greșeli, așa cum am făcut și voi mai face și eu, dar când ele se vor fi produs, vor fi greșelile noastre, le vom putea recunoaște astfel și nu ne vom supăra pe nimeni, nici măcar pe noi înșine, pentru că am făcut ceea ce simțeam nevoia să facem. Mai mult, urmându-ne ritmul interior, există foarte multe șanse să fim alături de oameni care au făcut greșeala pe care suntem pe punctul de a o face. Acești oameni, vor ști să ne explice și de ce nu trebuie să facem acel pas și ce altceva am putea încerca să facem.

Ce este până la urmă viața? Un lung șir de experiențe pe care le facem și care ne conduc către evoluție. Atât interioară, cât și exterioară. Felul în care ne trăim viața, depinde de alegerile pe care le facem, iar alegerile, le facem în funcție de ceea ce simțim nevoia să învățăm. Aici însă, apare o problemă. Dacă alegerile le vom face bazându-ne pe ce spun cei din jur și fără să ținem cont de ceea ce simțim nevoia să facem, există mari șanse să facem greșeli. Cu cât ne vom opune mai mult propriei noastre voci interioare atunci când vom face o alegere, cu atât mai dureros va fi eșecul pe care îl vom suferi.

Toate scrierile din acest volum, încerarcă să ilustreze o experiență. Experiența mea. Ea nu este în mod obligatoriu valabilă pentru oricine, dar poate fi de folos oricui se va regăsi într-o situație mai mult sau mai puțin asemănătoare. Cel care se va regăsi într-o astfel de situație, va putea vedea ce se întâmplă dacă face aceleași alegeri pe care le-am făcut eu, dar va putea să descopere și ce alte alegeri ar putea face, analizând cu atenție calea parcursă de mine și consecințele alegerilor mele. Concluziile mele, nu sunt în mod obligatoriu cele mai complete. Cei care vor urma însă o cale similară în viață, vor putea să beneficieze de experiența mea, fără să treacă prin evenimentele respective și prin urmare, fără să plătească un preț oarecare, fie el mai mare sau mai mic. Vor putea explora alte variante, adăugând în acest fel o noi

experiențe, cu toate nuanțele lor, propriei experiențe. Dacă cel care procedează în acest fel are și talentul să pună în cuvinte, atunci experienței mele i se va adăuga și aceasta. Ce aș putea să-mi doresc mai mult?

Dacă vom continua să dărâmăm, să negăm de dragul negației ceea ce au construit înaintașii noștrii, vom eșua în groapa de gunoi a istoriei. Experiența trebuie transmisă, fie că este una bună, fie că este una dureroasă. Nu vom putea să evoluăm nici ca oameni, nici ca națiune și nici ca specie, dacă vom continua să îi constrângem pe cei mici să "fure" experiența și învățătura de la noi, cei care suntem cu un pas înaintea lor. Trebuie să ne amintim mereu că de-a lungul vieții, oamenii pe care i-am iubit și care ne-au rămas dragi, au fost acei oameni care ne-au învățat cu răbdare, ceea ce știau ei cel mai bine. Chiar dacă a fost o vorbă bună și nimic mai mult. Dacă am ținut minte acea împrejurare, înseamnă că acea vorbă bună a venit într-un moment greu al existenței noastre și ne-a adus alinarea de care aveam nevoie pentru a putea să ne continuăm drumul în viață. E bine să ne punem, ori de câte ori e nevoie, câteva întrebări:

---Dacă acel om nu s-ar fi oprit să-mi spună acea vorbă bună și ar fi trebuit să o smulg de la el, aș mai fi putut merge mai departe?

---Aș fi putut smulge atunci, în acele momente, o vorbă bună de la cineva? Și dacă da, mi-ar fi fost oare de vreun folos acea vorbă smulsă cu forța? Cât de sinceră ar fi fost?

Pe de altă parte, națiunile către care astăzi privim cu înfrigurare și cu speranța că ne vor primi printre ele, au ajuns acolo unde se află, pentru că și-au transmis reciproc experiența, nu pentru că au ascuns-o. Ceea ce spun eu acum nu e o noutate. Isus însuși spunea că cel care aprinde lumina nu o pune sub obroc, ci în mijlocul casei, spre a fi de folos tuturor. Din nefericire însă, faptele pe care le văd în jurul meu, nu mă conduc la concluzia că noi românii am pune în practică asta, în mod serios. Este adevărat, anii din urmă, odată cu importul de elemente de cultură din afara țării, pe lângă multe preluări de obiceiuri și lucruri proaste, ne-au adus și experiența pozitivă a celorlalte țări în ceea ce privește transmiterea experienței. Dar eu consider că avem și noi propria noastră experiență, născută din bucuriile și durerile acestui neam, din frumusețile și mai puțin frumoasele locuri și fapte ale acestei țări, ale acestui pământ, din țărâna căruia m-am născut și eu și atâția alții. Această experiență a noastră, s-a născut din ritmurile interioare ale noastre ca ființe și din ale acestui pământ, îngrășat cu trupurile milioanelor de români care și-au dat viața pentru el, cu lacrimile de bucurie și durere ale atâtor generații de strămoși, cu iubirile fiecăruia dintre cei care au trăit aici, iubiri dintre care, unele au fost atât de mari, încât au trecut cu mult de granițele țării. Eminescu, Brâncuși, Enescu, Alecsandri, Coandă

--- sunt doar câteva exemple din multele pe care le putem enumera. Această experiență, născută aici, din noi, din acest pământ este cea care se potrivește cel mai bine acestor locuri. Ea nu poate și nici nu trebuie să fie ignorată, ci doar îmbogățită cu tot ceea ce ne poate fi de folos.

Nu cred că vreo națiune din cele pe care noi le considerăm "dezvoltate" ne va recunoaște competența, valoarea și importanța, atât timp cât noi nu vom face altceva decât să ne invidiem unii pe alții, să dărâmăm mereu și mereu ceea ce au contruit cei dinaintea noastră, să ne ascundem micile și marile victorii și în egală măsură neâmplinirile, cu scopul meschin de a obține un avantaj exclusiv. Nu vreau să spun prin asta --- și țin să subliniez acest lucru --- că noi am fi singura națiune care face astfel de greșeli. Am învățat să fac distincție între măruntul orgoliu cu iz provincial și sentimentul împlinirii, al apartenenței la universul acestei minunate planete numită Pământ, care este Casa comună a noastră, a tuturor oamenilor. Vreau să spun doar că dacă până acum am făcut mai mult așa, acum nu ne mai putem permite acest lux, dacă vrem să nu fim exilați într-o enclavă a neadaptaților.

În acest spirit și cu aceste intenții s-a născut cartea pe care acum o aveți în față și în care lansez o invitație la reflecție și la împărtășirea experienței, către toți cei care se simt copleșiți de mulțimea întrebărilor fără răspuns. Cred cu tărie că fiecare are ceva de spus și că punând cap la cap fie și frânturi de răspunsuri, putem găsi împreună soluții la multe din problemele cu care ne întâlnim în viață. Totul este să avem curajul de a o face. Până la urmă, este și aceasta o alegere. O alegere care ne conduce către un alt orizont, mai bogat, cu mai multe nuanțe, culori, suntete, parfumuri...

Fiecare este liber să aleagă. Nu trebuie să uităm că nu suntem altceva decât rezultatul propriilor noastre alegeri. Dacă nu suntem mulțumiți de ceea ce suntem, atunci cu siguranță, a venit vremea să alegem să facem altceva, să fim altceva.

Înapoi la cuprins

Ţestoasa şi Iepurele

Am tot cugetat la viața mea, la mine, la oamenii care au ocupat un loc în viața mea.

Am ajuns la o concluzie, fondată pe ceea ce am ajuns să cunosc din mine, pe faptele vieții mele și pe experiența de viață pe care am acumulat-o.

Sunt un tip încet. Oricât de puțin mi-ar place, la mine totul trebuie să meargă încet pentru a ieși bine. De ce sunt așa greoi, nu știu. Nici măcar nu știu dacă mai are vreo importanță. Așa sunt și deși am încercat să fac ceva, singurul lucru pe care l-am reușit a fost să fac tâmpenii mai mari decât era cazul.

E adevărat că înăuntrul meu, activitatea e vulcanică. Nici aici n-am putut face nimic. Deși mi s-a atras atenția --- am fost la această ființă minunată, Maria Kant, și mi-a atras atenția și am și astăzi înregistrate pe casetă opiniile ei în ceea ce mă privește--- n-am reușit să fac nimic notabil.

Ceea ce s-a petrecut de fiecare dată când am încercat să trec cumva peste această realitate, a fost căderea într-o extremă.

Finalul, de fiecare dată, a fost un fiasco, mai mare sau mai mic, dar tot un fiasco se cheamă că a fost. Nu știu dacă scara, dimensiunea unui insucces contează. Ceea ce contează este faptul că s-a produs și nu trebuie să se mai întâmple. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că așa sunt și că trebuie să transform această încetineală, din dezavantaj, în avantaj.

Dar nu e vorba numai despre mine. Toți trebuie să înțelegem că nu negându-ne vom evolua, ci cunoscându-ne și acceptându-ne așa cum suntem.

De aici, "***Ţestoasa şi Iepurele***"

Nici Țestoasa, nici Iepurele nu sunt nici mai bune, nici mai rele.

Depinde ce obiective îți alegi. Fiecare este potrivit pentru altceva.

Dacă vrei să ajungi departe, atunci Țestoasa este mai potrivită. Merge încet, dar trăiește foarte mult și viteza nu mai contează.

Pe de altă parte, Iepurele se mișcă foarte repede. Așadar, dacă vrei să ajungi repede, atunci trebuie să fii Iepure. Dar Iepurele trăiește puțin.

Prin urmare, ce pot eu să fac?

Nu știu cât voi trăi, deci nu știu cu certitudine nici dacă pot fi Iepure sau Țestoasă, ca să știu precis ce obiective să-mi aleg.

Pe de altă parte, Adevărul meu, mic, dar desprins din viața mea, îmi arată că m-

am mișcat ca o Țestoasă și că nu mă pot mișca asemeni unui Iepure.

În aceste condiții, de vreme ce de la Dumnezeu nu am zestre de Iepure, n-ar fi mai înțelept dacă aș accepta că s-ar putea ca și anii pe care mi i-a îngăduit Dumnezeu să fie foarte mulți de acum înainte, pentru a compensa încetineala?

Și dacă este așa, atunci dacă am să tot pierd timpul așteptând să devin mai rapid, nu irosesc șansa Țestoasei?

Mai rapid, văd că nu sunt în stare să fiu. Sunt mai mult Țestoasă decât Iepure.

Dacă așa stau lucrurile, nu-mi rămâne decât să mă împac cu mine însumi, să nu mă mai chinui reproșându-mi ceea ce nu pot face și să fac ceea ce pot.

Cam așa au stat lucrurile și cu femeia, cu ființa alături de care am trăit 21 de ani. Am încercat să fiu altceva decât am putut. Ea e mai curând un Iepure. Totul la ea a fost o agitație, pe care eu n-am înțeles-o și nu o pot înțelege. Poate că nu am zestrea necesară. Poate că nici măcar n-am știut ce i-ar trebui ca să fie fericită și din cauza asta, am făcut-o nefericită. Poate. Poate că și la ea e la fel. Poate că n-a înțeles că nu pot mai repede și am dezamăgit-o prin asta. Dar ce e mai rău este că m-am amăgit singur ani de zile, chinuindu-mă să mă conving că ne potrivim. Nu ne-am potrivit niciodată. Eu sunt încet și ea e nervoasă.

Mie îmi trebuie una înceată ca mine, blândă, drăgăstoasă, visătoare, dulcică, pupăcioasă, veselă, înțeleaptă, răbdătoare, tenace, muncitoare cât cuprinde, tolerantă peste măsură așa cum sunt și eu și --- culmea --- nici măcar nu-mi pare rău că sunt excesiv de tolerant.

Isus era și mai tolerant și altul mai bun, n-am găsit, afară de Dumnezeu în totalitatea Lui. Dar eu sunt greoi și mă ridic greu la înălțimea lui Dumnezeu. Poate că nu ar trebui să fiu așa. Nu știu ce să fac să fiu altfel și atunci, ce să fac? Să fiu în nici un fel? Mai bine Țestoasă decât nici una nici alta.

Un alt fapt amar: m-am tot legat de performanța din timpul facultății, dar nu m-am gândit niciodată la costurile reale ale acesteia...

Am muncit patru ani într-un ritm infernal. Am obținut rezultate foarte bune. Consecința însă în timp, a fost că mi-au trebuit ȘAISPREZECE ANI DE ODIHNĂ.

Cum altfel aș putea caracteriza anii de după facultate, comparativ cu cei din timpul acesteia?

Abia din 2003, am început să mă dezmorțesc.

N-am decât să merg așa încet, cum pot eu. Acum nu mă mai grăbește nimeni și nici nu mă mai atrag toate sclipiciurile. Asta sunt, asta pot și nu am ce face. Am luptat prea mult împotriva mea și nu m-am ales decât cu cucuie și bube.

N-are decât să zică oricine ce-o vrea. Dacă am să-mi văd eu de treburile mele,

într-o bună zi, am să ajung, așa încet cum sunt eu, acolo unde vreau. Atunci vom vedea și vom putea analiza. Asta e!

Nici măcar nu-mi dau seama la ce ar mai folosi să-mi pun cenușă în cap pentru căsnicie, pentru facultatea pe care am făcut-o prea târziu și nu tocmai cum aș fi putut. Am greșit destul, am plătit destul. E vremea să mă mișc așa cum pot și să fac ce pot, ca să nu-mi pară rău într-o zi că am trăit mai mult decât credeam eu și am făcut mai puțin decât puteam să fi făcut. Încă nu e prea târziu pentru multe.

Am o casă, de care pot să mă ocup și în care mai trebuie multe.

Am o firmă, care e la început, dar pe care pot să o duc departe. Nu am nevoie să mă grăbesc. M-am luat după cei care merg repede și am pierdut.

De când am divorțat, am început să redevin eu însumi.

Poate că tot așa, încet, am să corectez și greșelile care pot fi corectate. Și știu că se poate. Am mai făcut și altă dată lucruri mari, importante, dar nu repede. Încet.

Până la urmă, contează rezultatele, nu viteza. Eu nu sunt făcut pentru viteză.

Poate că m-am sugestionat greșit luându-mă după zodie. Până la urmă, viteza lui Mercur, poate consta în multe alte aspecte, nu neapărat în viteză de mișcare fizică.

Înăuntru mă mișc mult prea repde față de alții. Poate că de fapt la asta se referă influența lui Mercur asupra mea.

Poate că soarta mea este să cresc mai repede înăuntru și mai încet în afară.

Oricum, copilăria în natură, m-a învățat că peste tot există anumite forme de ECHILIBRU. Poate că tocmai aceasta a fost greșeala vieții mele, repetată zi de zi, lună de lună, an de an, până astăzi poate: ***m-am luptat să-mi distrug singur echilibrul, încercând să fiu mai încet pe dinăuntru şi mai rapid pe afară***. N-am ținut cont de faptul că trebuie să ai o anume zestre, pentru orice "rol". Am încercat să joc alt rol, în altă piesă și nu mi s-au potrivit nici rolul, nici piesa.

Ce se mai poate face acum, decât să merg mai departe, jucând rolul corect, în piesa corectă? E cazul să pierd mai departe persistând în greșeală? Poate că acceptându-mă așa cum sunt, voi descoperi că pot recupera ce am pierdut. Poate că voi descoperi chiar că pot face mai mult decât să recuperez: să iau avansul pe care îl visez de ani de zile.

Și mi-e chiar teamă că așa stau lucrurile. Parcă simt chiar asta.

Înapoi la cuprins

Călătoria şi popasul.

M-am întrebat la un moment dat: pot călători împreună o Țestoasă și un Iepure?

Multă vreme, logica, mentalul, prejudecățile, m-au împiedicat să depășesc cadrul strict al întrebării. Și totuși, întrebarea a revenit. Obsesiv parcă... Ce era greșit aici? Întrebarea? Cuvintele?

Stăteam sprijinit cu bărbia în pumni, cu coatele rezemate pe geamul de pe culoarul vagonului. Trecusem de Craiova și peisajul avea să se schimbe. Muntele începea să-și anunțe prezența. Orizontul începea să capete altitudine, câte puțin, câte puțin. Am închis ochii și am simțit că mă cuprinde dorul de coclaurile copilăriei mele, de drumurile de ore în șir... de "mă duc după bureți"...

Apoi, înăuntrul meu, am revăzut o călătorie, petrecută mult mai de mult, tot la munte. Muntele atât de drag mie. Am descoperit abia acum, ceea ce era de altfel evident, încă de atunci, dar nu remarcasem eu: Nici o călătorie nu este o deplasare continuă. Există oboseala, există peisajul, există nevoile interioare și nevoile exterioare, care își cer în mod inevitabil, implacabil chiar, drepturile lor. Și pentru toate, există un timp; un timp anume. Mișcarea armonioasă, înseamnă de fapt a te mișca potrivit clipei. Dar clipa de acum, poate să însemne mers, deplasare fizică, în vreme ce clipa următoare poate să aibă nevoie de un popas fizic, de încetarea mișcării exterioare, a agitației, a mușchilor, pentru a lăsa locul mișcării interioare. Și atunci, ne oprim. Dar toate astea, trebuie să se petreacă sincron, atunci când ești cu cineva. Altfel, călătoria poate eșua, se pot întâmpla lucruri urâte, chiar grave...

Când mă opresc la munte? Atunci când urcușul mă face să simt transpirația șiroind sub rucsacul din spinare și care la plecare mi se părea ușor, iar acum mi se pare un bolovan care îmi frînge umerii, face pașii să mi se împleticească, ochii să vadă cerculețe și steluțe colorate, picioarele să simtă ace; și sângele, sângele meu, de care până acum parcă nu aveam habar, a cărui existență parcă se rezuma la cele câteva pagini din manualul de biologie, acum parcă nu mai vrea să coboare prin artere, ci se înghesuie tot, undeva în articulațiile care nu mai vor să mă asculte, mișcându-se nervos, parcă singure. Gâtul și limba, le simt uscate și când mă gândesc la cafeaua din termos, parcă totul se revoltă în mine, spunând "Nu! Nu! NU!", ca și cum n-ar fi tot cafeaua din care am sorbit --- în extaz parcă ---, înainte de plecare. Pipăi cu rădăcina limbii gâtul și îl simt aspru, ca pe un postav din lână nedărăcită, făcut undeva în casa din bușteni a unui muntean, la lumina firavă a unei lămpi cu gaz, de mâna unei muntence ce mută suveica de lemn printre firele de urzeală întinse pe

războiul moştenit de la bunica ei. Şi postavul îmi ţine de cald, îmi ţine cald, groaznic de cald şi mă înţeapă şi mă mănâncă şi am impresia că urzeala îmi împânzeşte gâtul, plămânii... Simt că mă prăbuşesc, cabana e prea departe, distanţa mi se pare incomensurabilă şi am o clipă senzaţia că drumul nu se va mai sfârşi, că nu există nici o cabană, că marcajul e prea vechi şi poteca nu mai duce nicăieri. Simt că mă dizolv în peisaj, că nu mai exist, că totul s-a sfârşit înainte de a fi început. În această clipă, îmi doresc să nu fiu singur, să văd un gest cunoscut, să aud o voce şi ştiu că nu mă interesează nimic din ce ar spune ci numai muzica vocii aceleia anume, dar sunt singur. Pentru o clipă însă, fiinţa mea lichefiată în peisaj tresare, destul cât să vadă Izvorul. Rucsacul parcă sare singur din spinare, articulaţiile uită să-şi mai manifeste independenţa, genunchii se înmoaie şi se proptesc pe pământ, mâinile ajung să se sprijine pe prundişul firului de apă, cu degetele uşor înfipte printre pietricele, asemeni rădăcinilor unui copac, vrând să soarbă şi ele apa, la fel cum sorb rădăcinile copacului, seva dulce a Pământului. Închid ochii, trag adânc aer în piept, nările mi se dilată de parcă ar vrea să-mi metamorfozeze trăsăturile feţei într-un uriaş sorb. Sângele îmi zvâcneşte în tâmple, în timpane, în stomac, de parcă s-ar fi adunat tot la un loc, în dosul unui stăvilar pe care acum un pădurar l-a ridicat, lăsându-l să curgă la vale, la ciudata vale care urcă înspre gâtul meu, înspre timpane... Setea mă arde parcă, dar nu mă aplec să sorb din Izvor ci simt nevoia de a-mi cufunda faţa în ochiul de apă şi chiar asta fac, apa îmi acoperă urechile, îmi ţin respiraţia, simt gheaţa pe faţă şi amân clipa, o amân până când plămânii zvâcnesc; dau drumul la aer şi mai zăbovesc câteva clipe, apoi scot capul din apă. Liniştea mă cuprinde, aplec uşor capul pe spate, destul cât să văd Soarele strecurându-se printre frunzele pădurii, ca nişte fire de aur, întinse între vârfurile frunzelor şi firele de iarbă, într-o ţesătură imposibil de realizat de mâna omului. Şi atunci râd. Râd şi cu fiecare hohot parcă oboseala se risipeşte şi mă pomenesc întrebându-mă de unde a venit această oboseală şi unde s-a risipit. Dar Soarele strecurat printre frunze nu mă lasă să aflu răspunsul şi până la urmă, ce mai contează --- îmi spun. Şi atunci îmi aduc aminte de gâtul uscat, mă aplec şi sorb din oglinda tremurătoare şi licoarea asta ciudată parcă pătrunde direct în celule, nici nu apuc să o simt parcă în gura atât de însetată şi totuşi...

Dau din nou capul pe spate să mai sorb odată din priviri amestecul de Soare, frunze şi iarbă şi atunci îmi dau seama că bubuitul din urechi a încetat, că aud parcă scârţitul unor bocanci şi clinchetul cataramelor unui rucsac. O clipă rămân stupefiat, nu înţeleg cum poate rucsacul meu să se mişte, apoi îmi dau seama că rucsacul nu poartă bocanci şi că pe lângă astea, simt în spatele meu o prezenţă. Ceva sau cineva. Mintea începe să lucreze greu, n-am chef de analize, dar sunetele nu fac parte din peisaj şi mă sâcâie. Mă întorc încet, încet, parcă mi-e frică de ceva, nu ştiu de ce.

Zăresc cu coada ochiului o fată, care mă privește încurcată, dintr-o poziție care îmi amintește de ora când pe platoul unității ne adunam la raport, în fața ofițerului de serviciu. Îmi vine să râd de imagine dar realizez brusc confuzia pe care pot să o provoc și mă abțin. Pe semne că zâmbetul a apărut pe fața mea, ca o urmă a râsului dinăuntru și atunci o văd zâmbind încurcată...

---Bună! Mergi la cabană?

Surpriza mă împiedică să răspund, îmi dau seama că nu știu ce ar trebui să răspund. Ce Dumnezeu aș putea căuta în pădure altceva decât să ajung la cabană îmi spun, dar nici așa nu e bine și zic moale, "Da".

---Pot să merg și eu cu tine?

---Ești singură?

---Nu. Adică, da. De fapt, mai sunt niște colegi în urmă...

---Și? Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

---Nuuu...

---Nu, adică da.

---Adică...

---Nu, adică da.

---De fapt...

---Las-o baltă. Vrei să mergi cu mine, OK. Nu vrei? Două chei.

---Te-am supărat?

---Poftim?

---Mi s-a părut că te-ai supărat...

---Pentru? Eu nu prea mă supăr. Am alt fel de a fi. Și pe urmă, n-ar fi frumos din partea mea. Eu sunt singur, pentru că așa am eu câteodată chef să plec, unde mă duc picioarele și ochii. Oricum, bat drumurile asta de mic copil și chiar îmi place asta. Bun! Eu sunt gata. Mergem?

---Mi-e sete...

---Servește-te! Altă apă mai bună, n-ai unde găsi.

O văd că ezită, dar mă ocup de rucsac. Mi-l potrivesc pe spate, verific chingile, fumez o țigară și aștept. Bea apă, se ridică. Mă uit la rucsacul ei și văd că e strâmb, chingile inegal strânse iar conținutul neechilibrat. Îmi dau seama că nu prea urcă pe munte, dar nu comentez. Vrea să și-l pună în spinare și privește spre mine. Înțeleg, i-l ridic, îl așez și strâng altfel o chingă.

---Nu prea e bine făcut...

---Eu de fapt nu am, l-am împrumutat de la o colegă...

---Se vede că nu prea mergi la munte. Nu-ți place?

---Ba da, dar eu sunt de undeva din Sud, nu de la munte. Nu prea am bani să

merg și singură...

---Înțeleg. Hai să mergem că mai e destul până la cabană.

---Dar o să ajungem?

Mie îmi vine să râd, nu-mi propusesem să semnez vreo condică. Iar îmi dau seama că sunt deplasat și tac. Pe urmă, mă răzgândesc și îi spun că ziua e lungă, avem la dispoziție și noaptea și atunci o văd că intră în panică, dar nu spune nimic.

---Bine, zic, hai să mergem.

O văd că pleacă și pașii i se înșiră repede unul după altul, de parcă ar goni-o cineva. Nu prea înțeleg, dar îmi văd de drum. Dispare, o pierd din priviri. O clipă vreau să strig, apoi realizez că n-am habar cum o cheamă. Renunț. Continui să merg și să mă bucur de peisaj. După câteva zeci de secunde, o văd așezată pe o piatră. Mă vede, se ridică și parcă iar începe să alerge. Nu mă opresc, continui să merg cu același pas. Iar dispare la orizont. Deși sunt contrariat, îmi văd de drum. Iar apare, de data aceasta, sprijinită de un brad. Mă vede și jocul se repetă: iar începe să alerge parcă, iar dispare. Deja știu: peste câteva zeci de secunde, o să o văd iar sprijinită de un brad sau șezând pe o piatră. Da. Oarecum corectă intuiția. Doar că de această dată, când m-a zărit, n-a mai plecat, a așteptat să ajung în dreptul ei.

---Facem un popas?

Izbucnesc în râs, fără să vreau și răspund:

---Asta ce e, nu popas?

---Păi nu, nu așa. Unul mai lung, că am obosit.

---Nu înțeleg, de ce trebuia să tot alergi? Te așteaptă cineva la o oră anume?

---Nu mă așteaptă și eu nu am alergat, tu mergi foarte încet și trebuie să te aștept.

Mie îmi vine iar să râd, afirmația mi se pare evident ridicolă și nu știu ce să spun pe de o parte dar și limba începe să mă mănânce. Deocamdată, tac. Dar nu de tot.

---Parcă ziceai că vrei popas, nu?

Împunsătura mea trece neobservată și renunț, cel puțin de data asta. Îmi sprijin rucsacul de un brad, închid ochii, cu intenția de a reface imaginea aceea aparte a țesăturii de Soare. Dar în loc de țesătura aceea, îmi apare imaginea Andreei. Simt un gol în stomac și îmi aduc aminte că ultima oară când o întâlnisem, eram pe culoarele din Polizu. Filmul se derulează și simt din nou sfârșeala care m-a cuprins atunci. De ce a trebuit să ne despărțim? Habar n-am. Ceva nu mersese. Nu știu ce. Sau poate felul în care ne iubeam, era prea violent, ca un foc care arde totul, lăsând în urma lui cenușă, o pulbere fină, gri-albicioasă. Am deschis ochii. Nu mai suportam ideea de a mă tortura singur. Ochii mi-au căzut pe fătuca din fața mea. N-arăta rău. Ce-i drept,

nu era ca Andreea, dar nici urâtă nu era. Era doar altfel. O priveam oarecum pieziș și am simțit că ne studiam reciproc. Îmi plăcea jocul acesta de-a șoarecele și pisica sau mai curând de-a hoții și vardiștii.

---Mă cheamă Dana...

---Şerban. Încântat de cunoștință! I-am sărutat mâna, mi se părea ceva firesc dar când privirile ni s-au întâlnit, am observat că e uluită. N-am înțeles și am trecut peste.

---Dana de la Dana sau de la Daniela?

---Da, Daniela, dar nimeni nu-mi spune Daniela, toți îmi spun Dana.

---Eu n-am diminutiv, nici măcar poreclă. Mergem?

---Da...

Am pornit din nou. Jocul, acel du-te - vino - popas și din nou, s-a mai repetat de câteva ori până sus. La cabană, am ajuns pe lumină și nu prea știam ce să fac: să rămân? Să mă întorc în oraș? Administratorul cabanei îl cunoștea pe tata, dar eu nu. Cealaltă, a sportivilor, era departe și drumul greu. Acolo aș fi putut să merg, administratorul era vecin cu noi, locuiam pe aceeași scară, rezolvam simplu cazarea, putea să mă trimită și în pod, nu-mi păsa. Eram nehotărât și agitația de pe drum, acest du-te vino, mă scosese dintr-ale mele. Acasă nu spusesem, ca de obicei, ce am de gând. Bunuța, bunică-mea mă văzuse cu rucsacul și știa ce o să urmeze, așa cum și eu știam că o să mă "raporteze" lui tata.

Venisem în vacanță, prima oară de când terminasem liceul. Teoretic, ar fi trebuit să învăț; doar aveam două restanțe, dar îmi era imposibil să mă mobilizez. Totul mă dezamăgise în facultate. Dotare execrabilă, materii inutile cu toptanul, pretenții absurde la tot felul de materii care nu-și aveau locul la Politehnică ci mai curând la filosofie sau la studii politice, iar chimia care mă interesa pe mine, era și ea, pe undeva pe-acolo, o anexă. Pe urmă, mai era și Andreea. Nu suportam gândul de a mă mai întâlni cu ea pe culoarele Politehnicii. N-am înțeles și nu înțeleg: cum poate viața să despartă doi oameni care se iubesc? Nu știu exact unde am greșit. A existat un moment în care am controlat situația, chiar discreționar, dar mi s-a părut umilitor să domin o femeie, femeia iubită, cu care ar fi trebuit să fiu deja căsătorit de aproape un an, folosindu-mă de hormoni...

Am plătit până la urmă cazarea. Dana a vrut să stau cu ea în cameră. N-am obiectat, îmi era egal. Am nimerit într-o încăpere gen apartament confort 4, două camere fără ușă cu vreo opt paturi stil laviță, doar că erau suprapuse cîte două. Nu erau toate ocupate, așa că am ales. Mie îmi plăcuse încă din armată "la cucurigu", așa că am luat un pat sus. Ea a vrut să-l ia pe cel de dedesubt. La un moment dat, mă întreabă:

---Știi cumva unde e baia?

Mi-a fost imposibil să mă abțin și am izbucnit în râs:

---Baia? Dar unde crezi tu că suntem? La Athenee Palace, La Intercontinental? Vrei cumva și piscină?

---Îți bați joc de mine!

Mi-am dat seama că nimerisem prost, că vorbea serios.

---Uite, îmi cer scuze, am crezut că glumești. Aici la munte, ceea ce înțelegem prin "baie" de obicei, este o chiuvetă și un WC și dacă chestia asta mai e și în cabană, atunci cabana e de lux. De obicei, "baia" e un scoc, afară, la izvor. Da, aici e o baie, dar nu ce te aștepți tu...

---Și cum adică, aici nu se poate face baie? Nici duș?

---Ba da. Dacă rezişti la o apă de vreo cinci grade Celsius, avem vreo câteva căzi vulcanice, la vro câteva ore de mers, sau dacă rezişti la vreo nouă ore de drum, ajungem la cheile Jiețului și faci baie într-o apă sclipitor de curată, în care îți îngheață și măduva din oase...

---Am înțeles... Dar un lighean?

---Asta-i altceva. Cred că se poate vorbi la bucătărie, cu cabanierul. Ei stau aici cam tot anul, coboară foarte rar.

Am plecat la bucătărie, să-l găsesc pe cabanier. Era acolo. Îi fac cu ochil și îi zic:

---Șefu', sunt și eu cu o fătucă și vrea să se spele în lighean. Se poate?

Mă privește peste umăr, cu coada ochiului și mă întreabă:

---Mă, tu nu ești al lu' Plaur?

---Ba da, zic.

---Mare te-ai făcut mă! Ia uite, ditamai flăcăul! Parcă erai în armată?

---S-a dus, nea' Costele, am făcut la TR, nouă luni...

---A, acu' ești în vacanță! Ce-ți pasă!

---Da, cam așa...

---Și tot așa ca nebunu' umbli, de unul singur, pe coclauri?

---Cam așa, că la București, nu prea am unde, de. Și nici timp nu prea e...

---Bine mă. Uite ligheanu', ia-l și ai grijă, să n-o înfunzi. Să nu mi-l pui pe tac'tu în cap că e tot rău de gură și n-am chef să mă cert cu el...

---Mulțumesc nea' Costele, n-ai grijă, nu te bag eu la belea. Și să știi că lui tata, i-au mai trecut furiile...

---Trecut pe naiba! Astă toamnă, bârfea orașul că era să-l "încalțe" pe unu' de la județ, de la Deva.

Știam povestea. Tata îmi povestise. Un cap pătrat de la partid, un control plecat

de la o turnătorie. Totul ieşise bine până la urmă, dar lumea îl ştia că era iute la mânie şi că nu ierta uşor mitocăniile şi tâmpiţii. Am luat ligheanul şi m-am întors în cameră. Habar n-aveam în clipa aia că începuse o poveste foarte lungă...

Simt un ghiont în coaste şi agitaţie pe lângă mine. Trecerea de Craiova, ca de obicei, însemna aglomeraţie. Nu sesizasem nimic din ceea ce se petrecuse în jurul meu, fusesem plecat atât de departe...

Am aprins o ţigară şi mi-am amintit de unde plecase totul, când pornise trenul: Până dincolo de Basarab, trenul se târîse ca melcul. În sinea mea, însă, spusesem: Ia uite, Dumnezeule, parcă ar fi o ţestoasă din Galapagos! În clipa aceea, mi-am adus aminte că o întrebare mai veche, mă chinuise şi încă mă mai chinuia uneori, deşi în mare parte, găsisem răspunsul. Poate călători o Ţestoasă împreună cu un Iepure? De aici, se declanşase amintirea. Chiar din ziua aceea, când am cunoscut-o pe Dana, aş fi putut să-mi dau seama că a călători cu cineva pe un drum e una şi a te întâlni cu el la un popas, pe acelaşi drum, înseamnă cu totul altceva. Călătoria în doi, înseamnă acelaşi ritm, acelaşi pas, aceleaşi popasuri, aceeaşi bucurie de a te topi în peisaj. Popasul, e altceva. La popas, poţi întâlni o mulţime de oameni, toată lumea se odihneşte, nu mai contează diferenţele de ritm, ba chiar aceste diferenţe dau farmec popasului. Dacă atunci, cu ani în urmă, mi-aş fi pus această întrebare şi aş fi făcut comparaţia, felul ei de a urca muntele mi-ar fi spus ceea ce abia acum am aflat, cu costuri cam mari: A călători cu un Iepure, este posibil, dar este nerecomandabil. Este ineficient şi pentru Ţestoasă şi pentru Iepure. A poposi la acelaşi popas cu un Iepure, poate fi chiar încântător, minunat chiar. Dar fiecare trebuie să-şi urmeze ritmul, ceasul interior. Altfel...

Înapoi la cuprins

Atingerea sau Arta de a visa

Am avut mereu convingerea că "***a visa***" este o necesitate a dezvoltării. Ceva intrinsec Vieții și lui Dumnezeu așa cum simt eu. Spun ***așa cum simt eu***, pentru că mai mult decât atât, nu știu.

Am visat și îmi place să visez. Unele dintre vise, au devenit realitate. Altele...

A visa, este o artă.

Orice realizare pornește de la un "***vis***".

Experiența mea modestă, completată cu lecturile mele de până acum, m-au condus la concluzia că ***orice realizare, fie ea mică sau mare, începe de la un vis***.

Cărțile despre succes și fericire pe care le-am citit, conduc la concluzia conform căreia, cu cît investești mai multă energie într-un vis, cu atât mai mult acesta se apropie de realizare, de lumea concretă.

Legea Realizării Perfecte, cunoscută în psihologie sub denumirea "***fenomenul bulgărelui de zăpadă***", ne învață --- pe de o parte --- că proporțional cu focalizarea, cu gradul de atenție acordat unei idei, este și realizarea. Pe de altă parte, fenomenul rezonanței va apare odată atinsă energia critică, acea energie minimă, care conduce la materializarea visului, a ideilor, a planurilor.

Altfel spus, atunci când energia investită în idee, în vis, este suficientă producerii fenomenului de rezonanță, acest fenomen apare, producând amplificarea undei (vibrației) energetice inițiale. Atunci când focalizarea este insuficientă însă, energia investită poate fi pierdută, pentru că o va primi, o va culege cel care este mai hotărât, mai focalizat asupra ideii. Ceva asemănător unui "aspirator" de idei.

Am observat și eu acest fenomen în propria mea existență, dar mi-au trebuit ani buni să fac legătura între evenimente, aspectele energetice şi atitudinea mea.

Este foarte greu de cele mai multe ori să urmărești existența prin această perspectivă, pentru că din nefericire, nu primim o educație adecvată.

Cu toate acestea, nu este imposibil.

De-a lungul anilor, am avut multe vise. Pe unele dintre ele le-am pus în practică, pe altele, nu. Fiecare dintre noi, cred că poate scrie pe hârtie o listă, mai mare sau mai mică, în care să enumere o serie de vise care au devenit realitate și altele care au rămas asemeni unei umbre palide.

Mi-au trebuit foarte mulți ani de căutări, pentru a descoperi care este visul care mi-a captat atenția și energia în cea mai mare măsură. Nici măcar nu pot spune că rătăcirea s-a datorat unor cauze independente de voința mea.

Visul în care am investit foarte multă energie, este arta scrisului. De-a lungul anilor, au fost mulți oameni care mi-au spus că ar trebui să mă apuc să scriu, să public. Nu am crezut ceea ce mi s-a spus. De ce? Nu știu. Teama de dificultățile drumului, de posibilele eșecuri, este cred singura explicație cât de cât adevărată. Paradoxal, acest vis, a devenit realitate doar pentru mine. Am scris începând de pe la vârsta de zece ani. Nu pot spune ce m-a determinat să o fac. Pur și simplu, așa am simțit nevoia. Anii au trecut, s-a terminat școala, liceul, facultatea. Acest obicei, obiceiul de a scrie însă, nu a trecut. A existat un moment în viața mea, când am renunțat la ceea ce scrisesem. Am ars atunci circa 1600 de pagini de manuscrise. Erau acolo adunate multe întâmplări din viața mea, a celor care la un moment dat au fost în preajma mea, dintr-un motiv sau altul. Oameni pe care Dumnezeu mi i-a scos în cale și de la care am învățat câte ceva, cu sau fără voia mea, fie că am conștientizat fie că nu. Oameni feluriți, împrejurări felurite, reacțiile mele, acelea dinăuntrul meu la ceea ce se petrecea, reacțiile altora la ceea ce am făcut eu. Toate acestea, adunate în pagini de carte. Crâmpeie din existență. Cele mai multe pagini, erau sub forma unui jurnal în care alternau texte banale, descriind gesturi banale, precum "Plec să cumpăr pâine." și altele asemenea. Altele însă, mă uimeau și pe mine când le revedeam, pentru că aveau în ele ***o anume atingere***, pe care aveam să o descopăr mult mai târziu și cu foarte mare greutate, deși simțeam această atingere, de fiecare dată când reciteam. O simțeam atât de intens, încât îmi era aproape imposibil să accept că erau scrise de mine. De fapt, cred că așa am ajuns să descopăr **Atingerea**. Sunt conștient că nici acum nu știu foarte multe despre această magică **Atingere**. Peste ani, când deja începusem să-mi pun întrebări mai grele și să caut răspunsul la ele, aveam să-l descopăr pe **Dumnezeu**, altfel decât ca pe un cuvânt scris într-o carte de filosofie sau în Biblie. Cu toate acestea, descoperirea, recunoașterea ***Atingerii***, a venit mult mai târziu, cu toate că mi s-a atras atenția de foarte multe ori și în multe feluri. Acum singura explicație pe care o găsesc pentru această inabilitate, această formă de orbire, este faptul că nu eram pregătit să aflu.

Atingerea este ***Dumnezeu***.

Am fost învățat să-L privesc pe Dumnezeu ca pe un personaj de poveste. Un personaj cu care sunt amenințați copii care nu pot fi disciplinați. Un fel de "Bau-Bau", mai mult sau mai puțin fioros, mai mult sau mai puțin capricios, fascinant și înspăimântător în același timp. Am fost învățat să-L privesc pe Dumnezeu, acest capitol fără sfârșit și fără început al existenței, cel mult ca pe un paragraf. Apoi au venit dificultățile, au venit deciziile greșite, de pe urma cărora ar fi trebuit să pierd mai mult decât am pierdut. Diferența aceasta stranie, între ceea ce simțeam înăuntrul meu că era firesc să pierd și ceea ce am pierdut de fapt, m-a ajutat să descopăr un

altfel de Dumnezeu. Unul viu, cu care interacționez și când știu și când nu știu. Un Dumnezeu care are grijă de mine și dacă i-o cer și dacă nu și care plătește prețul "consumației", așa cum o face orice părinte când iese în oraș cu familia.

Atunci când am ars acele pagini de jurnal, am suferit foarte mult, pentru că îmi era foarte drag, așa cum e și normal să fie. Era o parte din mine în acest jurnal, erau căutările mele și rezultatele lor, oricum ar fi fost ele. Erau visele mele și pași parcurși în realizarea lor, felul în care am știut sau nu să materializez la un moment dat aceste vise sau părți din ele. Erau acolo de toate: succese, insuccese, analize, poezii, eseuri, un volum și ceva dintr-un roman pe care îl voiam o trilogie. Toate au luat calea focului, într-o noapte dintr-un an al deceniului nouă, al secolului trecut.

A fost scrisul un simplu vis trecător? După ce focul a trimis în înalturi acea parte din mine, o vreme n-am mai scris. Poate durerea, poate nevoia de vindecare a unor răni neștiute, poate altceva ce nu am descoperit încă, m-au împiedicat să o fac. Dar după un timp, mi-am simțit înfrântă rezistența la scris, de necesitatea dinăuntrul meu și am început iar să scriu.

Atunci când am ars acea parte din mine pusă pe hârtie, nu știam ce mă nemulțumește acolo. Cu toate acestea, în timp ce priveam flăcările mistuind paginile scrise cu atâta trudă, înăuntrul meu exista o speranță și o rugăciune. Exista speranța că focul va curăța din acele pagini tot ceea ce era de prisos și că într-o bună zi, acele pagini vor renaște, asemeni Păsării Phoenix, din propria lor cenușă. Acest lucru s-a petrecut chiar și am vorbit despre acele momente în povestirea "Pasărea Phoenix se întoarce".

Aceste rânduri, nu sunt alctceva decât mici pene, niște celule, niște atomi, niște părți componente ale acestei Păsări magice, căreia oamenii îi spun ***Pasărea Phoenix***.

Acum încep să descopăr ce îmi lipsea din acele pagini. Îmi lipsea acea imagine a unui Dumnezeu viu, prezent, dinamic, aproape și la îndemâna oricui. Imaginea Lui, era în acele pagini mai mult cea a personajului cu barbă și prea puțin răzbătea cea a Ființei extraordinare pe care aveam să o descopăr mai târziu. Abia peste ani, când unele din visele mele aveau să se frângă și lacrimile aveau să mă înnece, aveam să descopăr **Atingerea**. Abia atunci aveam să descopăr că **a visa este o artă**. Că a visa, înseamnă a fi prezent, a fi parte componentă activă în acest amestec magic al clipei, cu toate nuanțele, aromele, gesturile, cu lumina ei tainică, înseamnă a da tot ceea ce poți și a primi tot ceea ce ți se oferă, cu bucurie și cu pacea în suflet.

Asta cred eu acum că înseamnă **Atingerea**.

Înapoi la cuprins

Copilul din noi...

Am găsit într-o arhivă personală din ***anul 2003***, ceva interesant:

Gândul anului 2003:

Tot ceea ce iubeşte omul pe lume, pierde, cu o singură excepţie: pe Dumnezeu. Cine iubeşte pe Dumnezeu, primeşte pe toate celelalte!

Reflecția ***pare*** amară și poate, într-o anumită măsură, chiar este. Depinde de unde este privită. Experiența pe care am acumulat-o în perioada care a trecut de atunci (anul 2003), dovedește că nu m-am înșelat. E vorba de atașamentul față de diferite forme ale Manifestării.

Tot ceea ce înseamnă ***Manifestare*** (lumea fizică, materială, palpabilă și nu numai), este supus ***transformării, evoluţiei***. Așadar, ***este vremelnic***. A te lega foarte mult de ceva vremelnic, conduce la durere, ca urmare a pierderii acelui ceva.

Pentru că ne transformăm continuu --- cel de ieri moare și lasă loc celui de azi --- și pentru că undeva, în zonele obscure ale memoriei, trăim convingerea că acel ceva este ***veşnic şi de neschimbat***. ***Această falsă opinie, generează durerea***.

Ne naștem... Un boț de carne, aproape informă --- dacă facem abstracție de forma umanoidă. Nu suntem altceva decât **un potenţial om**. Pentru a deveni altceva, este nevoie ***să creştem.*** Să evoluăm. Să învățăm să vorbim, apoi să mergem; apoi școala, liceul... Unii merg chiar mai departe. În tot acest timp, trecem prin evenimente; luăm decizii. Deciziile pe care le luăm, ne vor conduce către schimbări. Ce sunt toate acestea, altceva decât ***o continuă transformare***?

Ne-am obișnuit însă atât de mult cu acest spectacol, încât scăpăm din vedere esențialul acestuia: faptul că ***totul se schimbă, inclusiv noi***. Mai grav este că nu suntem conștienți că noi înșine ***așteptăm această schimbare şi chiar ne-o dorim***.

Mama așteaptă ca bebelușul să spună unul, apoi două cuvinte; bebelușul devenit omuleț, așteaptă "***să se facă mare***" pentru a putea riposta nedreptăților --- reale sau imaginare --- pe care le fac cei mari față de el. Așa trece timpul și într-o zi, descoperim că am ajuns la o vârstă oarecare, că nu mai suntem copii, adolescenți, tineri...

La cei mai mulți dintre noi, această descoperire produce ruptura și apare revolta față de ceea ce este până la urmă același proces natural pe care cândva îl iubeam: creșterea. Evoluția.

Creștem. Evoluăm. Din păcate, undeva pe acest drum, ***pierdem*** **ceva**. Pierdem acea **inocenţă,** acea **seriozitate** și **responsabilitate** pe care copilul o are în timp ce se

joacă. Cineva mi-a spus că un copil nu pote fi responsabil și serios. Mă îndoiesc de faptul că albina, atunci când culege polen pentru păstură și nectar pentru miere, întreabă pe cineva dintre noi, oamenii, dacă ceea ce face ea este sau nu serios și responsabil. Nici copii nu se sinchisesc dacă noi, cei mari, suntem de părere că ceea ce fac ei este serios și responsabil.

N-am văzut în cei patruzeci și șapte de ani de viață niciodată un copil care să se joace în bătaie de joc. Felul în care privim noi joaca unui copil, este problema privitorului, nicidecum a celui observat. Toți copii sunt foarte serioși atunci când se joacă. Totuși --- **şi asta este foarte important --- ei ştiu că se joacă!**

La asta se referea Isus când spunea "***Lăsaţi copii să vină la mine, căci cine nu va fi ca ei, nu va ajunge în împărăţia Tatălui meu***".

Isus ne atrăgea atenţia că trebuie să fim nevinovaţi, serioşi şi responsabili pentru ceea ce gândim, pentru ceea ce spunem şi pentru ceea ce facem.

Multă lume confundă vârsta și anii, cu acele calități **presupuse a fi specifice vârstei**:

inocenţă, justiţie, responsabilitate, corectitudine.

Mi-au plăcut copii de când mă știu. Se pare că mă și înțeleg bine cu ei. Unii "*oameni mari*" mi-au spus că mă cobor la mintea lor. Ba chiar unii că "*am dat în mintea copiilor*". Ba chiar mi s-a atras aternția că nu aș vedea că anumite jocuri ale copiilor sunt crude și periculoase. Le văd. A vorbi însă despre urât, despre malign, despre răul personificat sau virtual, nu înseamnă altceva decât a îi recunoaște dreptul de a intra în istorie. Iar eu, refuz acest drept acelor evenimente care nu îmi produc altceva decât frustrări și durere.

Așadar, mă cobor la mintea copiilor?

Nu! Pur şi simplu, m-am zbătut din răsputeri de-a lungul vieţii, să nu ucid copilul din mine. Aşa încât, nu mă cobor la mintea copiilor. Las copilul din mine să se joace cu cei de vârsa lui! Asta e tot! E chiar aşa de complicat?

Mai mult decât atât, îmi rezerv dreptul de a mă juca cu acei copii care mă fac să simt bucuria de a trăi, de a exista, care mă constrâng prin joaca lor să mă întreb dacă mă ridic la nivelul inocenței lor sau nu, dacă mă ridic la nivelul sincerității lor sau nu, dacă le ofer cu adevărat ceea ce așteaptă ei de la mine sau pur și simplu, mimez maturitatea pe care ei mi-o pretind. Chiar dacă un copil nu poate face distincția între responsabilitate și iresponsabilitate din punct de vedere filosofic, conceptual, înăuntrul său, el știe cu precizie ce e bine și ce e rău. Toți aflăm ce este durerea, încă de foarte devreme. Cu toate acestea, pe parcurs, începem să uităm acest barometru care ne indică extrem de precis cât de corectă este o acțiune a noastră sau o alta. Mai ales dacă cei din jurul nostru, s-au străduit din răsputeri să ne ferească de

orice durere. Devenim la un moment dat atât de opaci la tot ceea ce înseamnă durere, încât atunci când o provocăm altora, ni se pare că facem ceva firesc, ba chiar că eram datori să o facem.

Privitor la calitățile vârstei, am descoperit că educația pe care o primim, ne face să devenim perverși. Unii mai mult, alții mai puțin.

Suntem pedepsiți în copilărie atunci când "cei mari" consideră că am greșit. Am descoperit că sunt extrem de rare cazurile când "cei mari" ***au cu adevărat dreptate***. De cele mai multe ori, e vorba de ***neputinţele lor, de ambiţiile lor deşarte, de prejudecăţile însuşite şi ridicate la rang de lege,*** care sunt într-un fel sau altul lovite și din acest motiv, "păcătosul" trebuie pedepsit. Subiectivism... De ce "***trebuie***"? **Chiar trebuie?**

Spre exemplu, ***tati*** are chef să fumeze, dar îi e lene să-și cumpere țigări. Și atunci îl trimite pe "ăl mic", chipurile "să se-nvețe cu munca". Eu zic: ***să se înveţe cu nedreptatea, cu arbitrariul, cu toanele celui puternic, care îşi măsoară puterea cu cel slab***. Pentru că în fapt, ***cel care supravieţuieşte, este cel puternic cu adevărat***. Cel care este slujit, a murit puțin, cu fiecare serviciu care i s-a făcut. De fiecare dată când **a fost cărat în spinare**...

Chiar așa de greu ar fi să explicăm celor mici că viața e făcută din compromisuri care pot fi făcute și din compromisuri ***inacceptabile***?

Că **totul se plăteşte, mai devreme sau mai târziu**? Că părinți fiind, e firesc să cerem copiilor să plătească cu mici servicii efortul nostru de a îi crește. Nu pentru că ar fi datori, ci pentru a se obișnui cu faptul că totul se plătește. E chiar atât de greu ***să le cerem bunăvoinţa*** de a face ceea ce nu le place, recunoscând că am obosit, că nu ne simțim în stare, sau orice alt motiv ar fi? E chiar atât de greu să le explicăm că micile nedreptăți pe care li le facem au de cele mai multe ori rolul de a îi obișnui ***să fie toleranţi, să supravieţuiască, să caute echilibrul***?

E chiar atât de greu să nu îi frângem folosind forţa şi şantajul?

De ce? Pentru că și pe noi cândva, cineva ne-a frânt?

Şi atunci mă întreb eu: când se va rupe acest lanţ al răzbunărilor? Unde va duce această ***vendetta*** fără sfârșit?

Eu am încercat ***altfel***.

Am ajuns la concluzia că **a îţi explica, a încerca să fii ca ei pe dinăuntru**, e o cale mai eficientă decât forța, oricât de bine camuflată ar fi această forță în dosul vorbelor mieroase... Sigur, nu sunt expert. ***Greşesc şi eu pentru că şi eu evoluez***.

Dar am avut succesele mele și cred în această idee, pe care am verificat-o în practică.

Mai mult decât atât, nu mă jenez să învăț, atunci când cineva vrea cu adevărat

să mă învețe ceva, să-mi transmită experiența lui de viață. Am însă o reținere instinctivă față de cei care neagă, împroașcă cu noroi, dărâmă, desființează, fără a pune în loc nimic altceva. Fie și o idee nouă. Sau, cel puțin diferită într-o anumită măsură. În acest fel de comportament eu nu pot vedea altceva decât fermentul descompunerii a ceea ce cândva, se poate să fi fost om sau ceva asemănător. Ceva care dacă ar fi făcut alte alegeri, ar fi fost altceva decât un trecut în curs de dezagregare.

Copilul reprezintă în egală măsură capacitatea de a visa, de a te juca cu dezinvoltură cu acele concepte, idei, limite, pe care oamenii mari le divinizează; fie că e vorba de Dumnezeu, fie că e vorba de armele nucleare, de concernele transnaționale care înghit tot ce le stă în cale. Da. Copii au puterea de a ignora barierele pe care noi, "oamenii mari" ni le punem unii altora în cale. Unii dintre acești copii, cresc și în loc să intre în descompunere, își contruiesc din experiența lor de viață, o haină pe care cei care au uitat să îngrijească copilul din ei, o confundă cu vârsta și bătrânețea care îi caracterizează pe toți cei care au uitat ce înseamnă să fii copil.

Înapoi la cuprins

Picătura de iubire

Am trecut în perioada de până în anul 2005 şi într-o anumită măsură, încă mai trec printr-o perioadă extrem de dificilă a existenţei mele. Întâmplarea care urmează, s-a petrecut prin iarna anului 2003 şi m-a ajutat să descopăr că... mai am multe de învăţat.

În tot acest peisaj sumbru care a fost existenţa mea din ultimii ani, am văzut acum câteva zile, lumina orbitoare a Soarelui. O femeie. Nu contează cine, contează **ce**. Nu o cunosc. Ştiu doar că este încasatoare la Electrica, la casieria informatizată la care îmi plătesc eu curentul consumat.

M-am dus într-o zi să-mi plătesc factura curentă. Am plătit la această fată. Ceea ce povestesc eu, nu are nimic extraordinar în sine. Ceva banal, comun, ceva "de toată ziua".

Ceea ce este extraordinar, este faptul că între mine şi această femeie, s-a petrecut ceea ce poate se petrece de mii, milioane de ori în viaţa noastră şi nu remarcăm.

--- Aţi terminat serviciul şi aţi venit?

--- Nu... Serviciul meu e mai deosebit. Începe când e nevoie şi se termină când se poate...

Două replici aparent banale. Ceea ce este extraordinar însă, nu poate fi descris în cuvinte. Zâmbetul extraordinar cu care m-a întâmpinat, lumina de pe faţa ei, din vocea ei, lumina care, pentru câteva clipe a radiat din fiinţa ei, o lumină orbitoare, pură, blândă, liniştitoare, dătătoare de pace, lumină care m-a urmărit de atunci până acum.

Vreau să păstrez această lumină în fiinţa mea şi s-o duc cu mine, oriunde mă voi afla şi dincolo de mormânt.

Astăzi, am înţeles că că **această lumină, este de fapt Dumnezeu. Este Iubirea Pură.**

Această femeie, mi-a dăruit din fiinţa ei, o părticică mică, de câteva secunde.

Câteva secunde care de atunci încoace, mi-au schimbat mocirla în care mă bălăceam înăuntrul meu, într-o zi însorită, care ţine de atunci şi continuă. Asta înseamnă cu siguranţă Dumnezeu.

De câte ori n-am trecut orb pe lângă Dumnezeu?

De câte ori am plâns de dorul Lui şi am trecut pe lângă El fără să ştiu, fără să-L observ măcar? Ce înseamnă oare păcatul? Nu cumva păcatul înseamnă să treci pe lângă aceste clipe de iubire şi să te vaiţi că nu te iubeşte nimeni? Aceste clipe pe care le putem găsi oriunde şi pe care dacă le adunăm într-un tot, pot deveni minute, ore, zile, luni, ani şi în final, o viaţă de om. **O viaţă de om trăită în Iubire**. Cu Dumnezeu, şi prin Dumnezeu.

Atunci când vine la mine un câine, mă priveşte în ochi şi dă din coadă, **mă iubeşte**. Câteva clipe. În aceste câteva clipe, Dumnezeu este pentru mine, acel câine!

Atunci când o pisică se freacă de piciorul meu, **mă iubeşte**. Şi Dumnezeu este acea pisică.

Atunci când înmugureşte un pom, mă iubeşte pentru că mi se dăruieşte sub forma spectacolului fantastic al renaşterii. Iar Dumnezeu este mugurele.

Atunci când un copil îmi zâmbeşte, acel copil mă iubeşte şi Dumnezeu este acel copil.

Atunci când Soarele răsare, scăldând în lumina lui de aur totul, Soarele mă iubeşte şi Dumnezeu mi se arată ca fiind Soarele.

Atunci când Soarele apune, colorând orizontul într-un fel năucitor, Soarele şi Cerul mă iubesc, şi Dumnezeu este Cerul îngemănat cu Soarele .

Atunci când apare Curcubeul şi arcul acesta de lumină extraordinară şi prin frumuseţe şi prin raritate mi se arată, Dumnezeu este Curcubeul.

Atunci când o femeie îmi dăruieşte un zâmbet din toată fiinţa ei, acea femeie mă iubeşte şi Dumnezeu este acea femeie.

Zâmbetul mi l-a dăruit şi nu mi-l mai poate lua nimeni înapoi. Indiferent cine e, valoarea zâmbetului rămâne neschimbată.

Vreau să învăţ să adun fiecare picătură de iubire care mi se oferă. Cu timpul se va aduna o adevărată avere.

Singura avere adevărată: Iubirea.

Poate că astfel, căutând clipele de iubire care se irosesc pe lângă noi pentru că trecem pe lângă ele fără să le conştientizăm, culegându-le pe cele pe lângă care au trecut ceilalţi fără să le observe, voi învăţa să recunosc din ce în ce mai multe dintre ele. Astfel, căpătând experienţă, voi învăţa eu însumi să dăruiesc celor din jur clipe, picături de iubire. Poate că la început va fi foarte greu, dar cu timpul voi învăţa cu siguranţă să dăruiesc din ce în ce mai mult. Cred că încep să înţeleg unde am greşit de-a lungul anilor. Atunci când am început să dăruiesc, nu ştiam cum trebuie să dăruieşti fiecăruia în parte. Nici acum nu cred că ştiu, dar am început să observ că unii oameni pot primi mai mult, alţii mai puţin. Când am descoperit acest detaliu, am

crezut că am găsit soluția unei probleme: Trebuie să-i dai fiecăruia cu măsură, altfel e risipă, ori risipa e un păcat.

Am crezut apoi o vreme --- după ce am descoperit că unora prea multă dragoste le dăunează --- că trebuie să învăț să dau cu măsură. Ceva însă, înăuntrul meu, se opunea acestei soluții. De ce cu măsură?

S-a întâmplat însă de curând--- și sunt convins că nu accidental --- s-a întâmplat deci să întâlnesc o ființă care a știut să-mi explice foarte simplu, că de fapt, nu trebuie să drămuiesc. Am înțeles atunci că de fapt, ceea ce credeam eu că este o soluție, ar putea fi exprimat cam așa: să ținteşti spre cineva, ca și cum ai trage o săgeată. Am folosit această imagine, pentru că este cea mai sugestivă: dacă arunci spre cineva, orice, inclusiv dragoste, poate avea efectul unei arme; poate răni sau chiar ucide.

Există multe leacuri, pentru multe răni. Luate în doze prea mari însă, nu mai vindecă ci agravează boala.

Abia acum încep să-mi dau seama că Dragostea, atunci când simți nevoia să o manifeşti, trebuie să fie asemeni unei fântâni: o clădeşti, undeva la marginea drumului, departe de orice așezare, în acel loc în care călătorul ostenit și însetat are nevoie de ea. Dacă va ajunge la fântână unul căruia nu-i e sete, poate nu o va observa; dar un călător însetat, se va opri sigur și nu e firesc să-l opreşti să-și potolească setea, oricum ar fi ea; mai mare sau mai mică. Fiecaruia trebuie să-i lași posibilitatea de a lua atât cât are nevoie.

Nu cred că trebuie să te închizi și să nu mai dăruieşti, dar **îi dăruieşti fiecăruia cât poate duce, nu mai mult şi nu stabileşti tu ce, cât şi cui. Dăruieşti pur şi simplu.**

Aici am greșit eu foarte mult. M-am risipit în relații cu oameni care nu aveau posibilitatea să primească mai mult și m-am înșelat singur crezând că se poate. Când m-am simțit rănit, n-am înțeles că nu cel care m-a rănit e vinovat ci eu, că m-am risipit. De fapt, în realitate, m-am rănit singur, provocându-mi o hemoragie de Iubire, insistând fără rost într-o direcție greșită. Simțeam și simt înăuntrul meu că toți avem nevoie de Iubire. Am simțit asta de mic copil. Poate acesta a fost unul din cele mai mari daruri ale lui Dumnezeu pentru mine. M-am înșelat însă crezând că iubirea e altfel decât toate celelalte în privința dozei. Mi-am închipuit greșit că oricât i-ai dărui unui om, nu e destul. Oricâtă iubire ai dărui, nu e destul. Acest lucru este perfect adevărat, dar aici mai este un amănunt critic: TOATE LA TIMPUL LOR.

Oricâtă iubire îi dăruieşti cuiva, nu e prea multă, cu o singură condiție: ca omul să simtă că primește și să trăiască fericirea pe care ți-o dă Iubirea. Dacă omul este iubit și nu simte fericirea de a fi iubit, înseamnă că doza e prea mare și că ai irosit ceva ce pentru altcineva înseamnă VIAȚĂ. Înseamnă că e prea mic spiritual ca să

poată absorbi mai multă Iubire. În această situație, nu trebuie să te încăpățânezi în vreun fel oarecare, să-l constrângi în vreun fel oarecare. Așa cum un copil mănâncă mult mai puțin decât un adult, un suflet foarte tânăr, are nevoie de doze mici de Iubire. Altfel, este copleșit și strivit și asta produce reacția de respingere. Nimănui nu-i place să fie sufocat în nici un fel. Aici am greșit a doua oară, deși mi s-a atras atenția de nenumărate ori.

Am făcut prin urmare două mari greşeli:

---> Am trecut pe lângă izvoarele iubirii, din care picură picătură cu picătură iubirea, căutând un ocean de iubire în care să mă scufund. N-am înţeles că nici eu nu sunt pregătit pentru a mă îneca în Iubire.

---> Am irosit multă Iubire în direcţii în care era nevoie de mult mai puţină şi nu am dăruit nimic, acolo unde ar fi fost nevoie de mult mai puţin.

Abia acum, am început să descopăr picăturile de Iubire care se află pretutindeni în jurul meu și nu numai al meu, ci **al nostru al tuturor**. Acum, trebuie să învăț să adun aceste picături și să le transform în acumulare de Iubire, într-o rezervă de Iubire. Apoi, să învăț să dăruiesc și eu, fără însă să urmăresc ceva anume. Apoi dacă cumva obosesc, să încep să pun la loc, tot din picăturile din jurul meu iar când rezerva s-a completat, să dăruiesc din nou, și tot așa.

Mai departe, trebuie să învăț să descopăr micile izvoare și ochiurile de iubire, din care să beau atunci când sunt însetat și să dăruiesc celor care pot primi mai mult; să nu uit să las și eu în urma mea picături, pe care să le găsească alții, care vin din urmă, ca și mine nu cu mult timp în urmă. Trebuie să descopăr pâraiele și lacurile de Iubire, din care să beau și mai mult, pentru a dărui și mai mult, pentru a lăsa celor care vin pe același drum, până când voi deveni eu însumi un astfel de izvor, apoi un pârâu, un râu, un fluviu și poate, într-o zi a acestei vieți, voi deveni una cu Nesfârșitul Ocean de Iubire care este Dumnezeu.

De fapt, ceea ce trebuie să învăț este să descopăr și să primesc ceea ce mi se oferă și să ofer și eu la rândul meu. Dar nu la întâmplare, ci cu grijă, să nu fac rău, din dorința de a face bine.

Dar toate au un început. Acum, trebuie să fac un pas important: să mă lămuresc până unde pot merge, ce știu, ce nu știu, cât de departe merge puterea mea de a descoperi, de a oferi. Mai aproape? Mai departe? Cât de aproape sau cât de departe?

Trebuie să aflu despre mine cât anume știu, dacă știu să recunosc picăturile, ochiurile izvoarele, pâraiele, cât pot eu să ofer, cât ajunge și cum acolo unde împrăștii...

Asta înseamnă să am curajul să întreb și să încerc și puterea să accept că am greșit, dacă am greșit.

Dacă am dat peste un râu de iubire, care curge pentru mine, care mă așteaptă doar să-l recunosc și să-l accept, trebuie să știu să recunosc asta și nu sunt sigur că mă pricep încă. Poate că aceste ultime zile de august 2006, m-au adus cu un pas înainte față de momentul când am început descrierea acesui drum, numit "Picătura de Iubire". Mai am multe de învățat. Pe de altă parte, dacă nu încerc de fiecare dată când se ivește ocazia, de unde pot afla peste ce am dat? Dacă m-am înșelat sau nu? Învățătura vine din experiență, din practică.

Am făcut unele greșeli pentru că am refuzat să clarific situațiile în care am descoperit ceva și nu am înțeles semnificațiile. M-am atașat de unele persoane și n-am înțeles exact că ceea ce puteam primi, mi s-a dat. Am vrut mai mult și nu mi-am dat seama că trebuie să-mi continui drumul. Mă simțeam bine amăgindu-mă că mai e ceva, că mai pot obține ceva.

Într-o clipă de nebunie, de orbire, am crezut că e destul să vreau eu mai mult ca să capăt. Când clarificarea a venit, nu am fost pregătit să primesc un adevăr, ci voiam ca adevărul meu să fie al tuturor. Aici am greșit.

Au fost oameni care au făcut pentru mine foarte mult: mi-au arătat Calea pe care trebuie să merg. Unii într-un fel, alții în alt fel. Fiecare după cât a putut să-mi ofere și a fost oricum foarte mult. Eu însă mi-am închipuit în nesăbuința mea, că trebuie să rămân legat de ei, că fără ei nu pot merge mai departe. Leacul a fost de fiecare dată amar și m-am chircit de durere. Am căzut brusc din slăvile Cerului, într-un hău negru, datorită faptului că am refuzat o clarificare. Și în acele clipe, m-am simțit singur și părăsit.

Anul 2006 însă, pare să schimbe ceva în acest peisaj al căutărilor. Să fi găsit oare primul izvor? S-ar părea că da.

Înapoi la cuprins

A face diferența.

Acest articol, s-a născut urmare a interacțiunii mele cu lumea literară și din nevoia de a fi eu însumi. Eu însumi și nu altcineva. În acest articol, am dorit să subliniez clar că nu mă consider dincolo de greșeală dar în egală măsură, nu mă consider dincolo de alegere. Mi se pare normal ca ilustrarea alegerii să o fac pornind de la ceva ce am făcut chiar eu.

Alt motiv pentru care acest articol se află în această carte, este acela că am observat de-a lungul anilor că și eu și ceilalți oameni ne temem să alegem și amânăm. În acest an, am vrut să fac altfel și chiar am făcut. Faptul că am făcut o alegere, că am publicat-o, înseamnă că mi-am asumat responsabilitatea pentru alegerea făcută.

Acestea sunt principalele motive pentru care citiți aceste rânduri: pentru a vedea că se poate să alegi și în același timp să nu fugi de consecințele alegerlor făcute.

Deși scriu de peste 35 de ani, deși am fost sfătuit să scriu, să public, admonestat că nu scriu, n-am găsit în mine curajul de a mă înfrunta pe mine însumi, alegând ca arbitru publicul. Anul acesta însă, m-am decis să o fac.

Între primele rezultate ale apariției mele în rândul publiciștilor se numără pe de o parte reacția mea la lucrările unor confrați, pe de altă parte, reacțiile confraților la lucrările mele. E un proces natural de transformare --- Atenție! Nu o confruntare! --- la care orice ființă, sub o formă sau alta, trebuie să accepte să se supună. E interacțiunea cu mediul de viață, dar exprimată printr-o formă particulară.

Ca rezultat al acestei interacțiuni, am cunoscut o serie de oameni, am citit o serie de materiale publicate și mi-am format o serie de impresii. Unele corecte, unele greșite.

Pentru că îmi place să fiu corect cu mine însumi, dar mai ales cu cei din jur; pentru că în particular cei care m-au primit în ei, în viața lor, și printre ei citindu-mă, mi-au acordat timpul lor și deci și recunoașterea lor, m-am hotărât să scriu și despre asta.

Una dintre lucrările publicate de mine, "Copilul din noi", a ajuns să fie foarte citită, într-un timp foarte scurt de la publicare. Așa cum era și normal, întâlnirea dintre cititori și autor, a produs atât impresii cât și reacții. La fel s-a petrecut și cu mine: am citit unele materiale care m-au impresionat într-un fel sau altul iar la unele, chiar am reacționat. Despre aceste reacții, unele manifestate altele nu, vă voi povesti aici.

Voi reproduce mai jos, o reacție a autoarei (autorului???) Ciobanu Livia (Adrian Walter) la "Copilul din noi":

"Copilul nu poate fi serios si responsabil."

"Nu ati explicat exact ce intelegeti prin <copilul din mine>. Iar faptul ca nu ati vazut nici un copil jucindu-se "in bataie de joc"...De copii ce leaga tinichele de coada pisicilor si apoi le dau foc ati auzit? Si nu au mai mult de sapte-opt ani. Iar un copil nu poate fi si nevinovat si serios si responsabil. Ce spuneti de faptul ca oamenii invata din experienta? Personala sau traita de cei de linga el? Mai ales copii. Iar daca singurul model de comportament pe care il vad zi de zi este al parintilor..."
(Notă: Lipsa diacriticelor aparține autoarei/autorului. Nu mi-am permis să intervin asupra textului)

Prima reacție pe care am avut-o la titlul comentariului, a fost: Cam sentențioasă afirmație! Să fi dat oare peste primul om care le știe pe toate? Ăsta da noroc!

Am citit comentariul și am început să am unele bănuieli. Bun --- mi-am zis --- să vedem ce scrie, cum scrie. Până la urmă, un comentariu, nu înseamnă nimic. Sau, e pur și simplu, o reacție de moment. Oamenii fac și lucruri bune și mai puțin bune, adică: evoluează. Am găsit chiar într-o publicație un motto care susține superb ideea aceasta: "Numai morții și nebunii nu-și schimbă opiniile". M-am apucat așadar să citesc: "Neputința", "Verdict: Crimă?", "Pentru cine bat clopotele?" Când am ajuns aici mi-am zis: "Ia uite, l-a citit pe Hemingway, asta e bine, e chiar minunat! Să vedem mai departe...". Mai departe, a însemnat "Sensul vietii in 25 de cuvinte". Am simțit că mă cuprinde o stare ciudată, pe care nu mi-am dorit-o, dar mi-am spus că trebuie să merg mai departe, că nu am citit destul. Am dat apoi peste "Eu sînt". M-am bucurat! Gata, mi-am zis, acum o să mă lămuresc! Am citit și parcă totul s-a schimbat! Senzația de bâjbâială printr-o ceață cenușie și amenințătoare, a dispărut ca prin farmec și mi-am zis că acum pot merge mai departe, că pericolul invizibil, a trecut.

Dar... am dat --- fatalitate? --- peste "Roz și Negru". Am citit și brusc, am știut ce se întâmpla cu mine: copilul din mine plângea. Plângea în hohote iar eu priveam consternat, dezorientat, pentru că îl iubesc foarte tare și mă străduiesc cât pot să nu-l mai supăr cum am făcut-o până nu demult. Nu vreau să-l mai supăr, pentru că între noi s-a instalat pacea și bucuria și el îmi arată mereu ba un apus de soare, ba o frunză abia mjijită pe o crenguță, cu inconfundabilul ei verde crud, care parcă miroase a primăvară și a beție de culori și viață, ba o floare care răsare minunat dintr-un mănunchi de frunze verde intens, ba un copil care râde în brațele mamei lui și uneori, îmi arată și câte un curcubeu...

---Iartă-mă! De ce plângi? N-am vrut să te supăr, îi spun.

---Atunci de ce mai vrei să continui să citeşti, n-ai înţeles? Chiar nu poţi să faci diferenţa? Dacă nu eşti în stare, atunci n-am să-ţi mai arăt nimic. Înseamnă că mi-am pierdut timpul cu tine!

Am simţit atunci că lacrimile lui curg pe obrazul meu. Am simţit că găsisem răspunsul, dar refuzam să îl accept:

Ciobanu Livia vede "Roz", dar a ales "Negru".

Atunci am ştiut că trebuie să aleg. Că trebuie să fac diferenţa. Am ştiut că pentru mine, curcubeul, Soarele, Cerul albastru, verdele pădurii, sunt mai importante decât "Negru".

Aşa încât, i-am răspuns lui Ciobanu Livia, aşa:

"Dragă Livia, îţi mulţumesc pentru comentariu. Am să spun doar că "Frumuseţea e în ochii privitorului". Nu pot împiedica pe nimeni să vadă crime, jafuri, cruzimi, violuri, aberaţii de orice fel. Pot pe de altă parte să mă împiedic pe mine de la a le vedea şi a le acorda şansa să intre în istorie, amintind de ele. Fiecare e liber să vadă, să scrie despre, să imortalizeze ceea ce crede că îl face mai bogat şi mai înţelept. Eu prefer să văd ceea ce e frumos. Dacă nu ţi-a plăcut copilul meu, poţi să alegi pe oricare altul, cred că sunt destule alternative. Una cel puţin, mi-ai oferit-o în comentariu. Succes în activitatea literară!"

Şi acum, să vorbim puţin despre curcubeu. Adică, despre un anume curcubeu. Curcubeul despre care vreau eu să spun doar câteva cuvinte, se numeşte Zenobia. Unii, o cunosc şi sub numele "Zeia Nob", dar mie îmi place Zenobia. Zenobia, pentru că îmi aduce aminte de Vitoria Lipan, o româncă de-a noastră, aprigă tare. Ce mi-a plăcut la Vitoria, e că a ştiut să aleagă. Tot asta mi-a plăcut şi la Zenobia şi faptul că mi-a plăcut mie, poate nu înseamnă mare lucru, dar place şi altora. Dovadă stă faptul că poeziile ei sunt citite şi chiar şi faptul că un alt material al meu foarte citit, este "De vorbă cu Zenobia". Pentru că am spus acolo cum o văd eu pe Zenobia, n-o să reiau. Am să spun ceea ce n-am spus. N-am spus de exemplu, că Zenobia a construit un curcubeu de la fereastra mea, la fereastra lui Petre Andrei Fluerașu. Şi bine a făcut. Şi îi mulţumesc şi pe această cale. Veţi vedea de ce.

Petre, are multe materiale publicate. E greu să faci cunoştinţă cu el, pentru că nu scrie "poezele" şi în general face destul de multe, aşa încât, îţi trebuie timp să faci cunoştinţă cu el. Am citit câteva materiale ale lui şi am rămas cu o stare de confuzie. Sub influenţa acestei stări, am scris şi un comentariu, la "Conştientizarea iluziei":

"Credeam, speram că tao înseamnă şi o opţiune interioară, nu numai un pseudonim. Iluzia înseamna percepţia directă a Adevărului, filtrată de raţiune, mental, via ego: Hara, Dantian, Manipura sau creierul abdominal. Altfel, îmi place!!!"

Îmi place să cred despre mine că sunt un om corect, că sunt capabil să-mi revizuiesc continuu opiniile, în măsura în care reuşesc şi eu să învăţ, să evoluez.

I-am cerut la un moment dat Zenobiei acordul pentru a-i publica unele materiale într-un e-book pe care sper să-l pot materializa. În mesajul de răspuns, mi-a spus despre "Arcada" lui Petre. Am căutat, am găsit şi de ce să ascund, mi-a plăcut foarte tare. Poate că nu toate materialele sunt materiale deosebite, dar e un proiect materializat, un proiect care se adaugă la averea, la zestrea acestui neam şi ştiu ce înseamnă munca de tehnoredactare, adunarea unor materiale şi publicarea lor. Am făcut eu însumi vreo trei reviste, începând de la culesul textului, apoi machetarea, grafica, filmele tipo şi terminând cu alergatul la tipografie după comandă şi corecturile necesare. Ştiu că nu înseamnă mare lucru, nu au fost cine ştie ce, dar am învăţat paşii şi ştiu acum ce înseamnă "Arcada" văzută din culise, nu din sală, stând comod pe un scaun, fie el şi în rândul întâi.

După ce mi-am dat jos de pe Net "Arcada", am început să citesc. Deocamdată, mai în fugă. Pe urmă, am simţit nevoia să revin la pagina lui Petre şi am dat peste "Compendiul filosofiei orientale" şi respectiv "Despre om şi libertate".

După ce le-am citit, s-a făcut lumină: Mi-am dat seama că greşisem undeva. Uitasem că la 20 de ani, cam tot aşa scriam şi eu în jurnalul meu; că şi eu încercam să-mi clarific opţiunile scriind şi atunci mi-am zis: Ce ar fi scris Petre, dacă ar fi citit materialele mele de atunci? Şi am ştiut că ar fi fost probabil la fel de contrariat de căutările mele, pe cât de contrariat am fost eu. De fapt, mi-am dat seama că eu îi ceream să fie "Tao", un Tao definitiv. Dar ce e definitiv? Ce contează oare mai mult: ezitările, sau alegerea pe care o faci? Când am înţeles că Petre a ales şi că de fapt el asta voia să ne spună, că a ales, atunci mi-am dat seama că trebuie să mai scriu un comentariu. Un comentariu din care să reiasă că am înţeles că a ales, că îmi place alegerea lui şi că vreau să fiu alături de el şi nu numai de el, atît cât pot. Adică: trebuie să fac diferenţa.

Înapoi la cuprins

Gândurile

De multe ori m-am simțit strivit de greutățile momentului, de tot felul de treburi mai mărunte sau mai mari, adunate într-o perioadă de timp și care într-o zi m-au făcut să mă simt pe un drum înfundat. Am căutat de multe ori explicația a ceea ce se întâmplă înăuntrul meu și care este legătura dintre învălmășeala dinăuntru și ceea ce se petrece în afara mea.

La un moment dat, am avut o imagine foarte plastică. O imagine care reda foarte bine ceea ce se întâmpla înăuntru.

Chestia asta cu gândurile, o asociez cu o colcăială de viermi: o mulțime de gânduri, care se agită în mintea mea, producându-mi o stare de confuzie și de agitație. Am urmărit apoi să văd dacă pot remarca același fenomen și la alții și am constatat cu surprindere că fenomenul este destul de răspândit și ceea ce este cel mai neplăcut, că produce aceleași efecte nedorite, de confuzie și nesiguranță. Pe acest fond al incertitudinilor, al confuziei, devenim vulnerabili și expuși greșelilor de tot felul.

Mult timp m-am întrebat cum pot face să scap de această stare care mă zvârle într-o ciudată amorțeală, un straniu abandon a tot și toate, ceva greu definibil și care mă duce cu gândul la "***Greața***" lui Jean Paul Sartre.

Într-o bună zi însă, într-o astfel de stare fiind, m-am apucat să scriu chiar despre această stare. Atunci cred că am făcut un prim pas înainte. Deși nu mi-am dat seama exact ce se întâmplă cu mine, după ce am obosit scriind, m-am simțit ușurat, eliberat. Senzația este asemănătoare aceleia pe care mulți o trăim atunci când vara, cerul se întunecă, devenind cenușiu-albăstrui, acea culoare a plumbului, atât de des întâlnită la Bacovia, încât mulți îi spun "Bacoviană". Atunci toți trăim o stare nelămurită, apăsătoare, toropitoare, care parcă ne scurge și de ultimul strop de energie, lăsându-ne fără vlagă, sleiți și dezorientați. Apoi, vine furtuna. Nu știu de ce, dar îmi place să ascult tunetele și să admir fulgerele. Mi s-a întâmplat de multe ori să ies afară după ce furtuna s-a dezlănțuit, să stau sub șiroaiele de apă care se prăvăleau din ceruri, în bătaia vântului, ud până la piele, fără să-mi pese că sunt ud și că apa continuă să curgă peste mine. Și acum mi se întâmplă. După ce furtuna se liniștește, Soarele începe să răsară în crâmpeie dintre norii zdrențuiți. Asemeni razelor unor imense proiectoare celeste, îndreptate către această imensă scenă, a acestui imens Teatru numit Pământ, Soarele se ivește scăldând parcă cu o ploaie de aur împrejurimile. Atunci mă cuprinde un sentiment straniu și am senzația că am fost proiectat într-o lume magnifică și parcă ireală, asemănătoare lumilor pline de mistere și de o viață magică și captivantă, create de Jules Verne. În astfel de clipe, am

senzația că toată negura din interior a fost spălată, împrăștiată de șuvoaiele de apă din timpul furtunii și simt în aer mirosul indescriptibil al Vieții, cu cele trei componente mari ale ei: Nașterea, Devenirea sau Transformarea și Fructificarea finală. Totul într-un amestec magic pe care nu-l poți cuprinde în cuvinte, dar ***îl poți simți***.

Am descoperit astfel într-o bună zi că atunci când scriu, se petrece cu mine ceva asemănător cu ceea ce se întâmplă când ies afară în timpul furtunii și îmi ridic ochii către Cer, printre șuvoaiele de apă care cad peste mine.

Această descoperire n-a venit însă dintr-o dată. N-am văzut și nu am simțit ***conștient*** de prima dată această formă de eliberare, de dăruire, de împrăștiere prin Iubire către toți și toate, această împrăștiere către ceilalți care în loc să te sărăcească, te îmbogățește și te îmbată parcă, îți dă putere să mergi mai departe.

De multe ori am scris în astfel de stări, am trăit undeva la nivel subconștient sau poate chiar inconștient eliberarea, starea de dăruire dar nu am reușit să înțeleg, să ***mă*** înțeleg.

A fost poate nevoie să mă întâlnesc cu o ființă extraordinară într-o editură, să-mi povestească ce înseamnă munca de editor, ce înseamnă răspunderea pe care o poartă, pentru ca ceva să se schimbe înăuntrul meu, ceva să se destrame pentru a face loc adevărului lăuntric spre conștient. Cred că abia după această întâlnire am înțeles că am nevoie să scriu pentru mine și în egală măsură pentru a mă oferi celor din jur. Că darul pe care mi l-a hărăzit Dumnezeu, nu e numai pentru mine, e și pentru cei care au nevoie de el. Pentru cei care au nevoie să vadă drumul pe care l-am parcurs eu și l-au parcurs și alții; ce decizii au fost luate și ce rezultate s-au obținut. Și eu am simțit de nenumărate ori nevoia aceasta și nu întotdeauna am găsit ceea ce căutam, deși s-au scris milioane, dacă nu miliarde de cărți.

Deși am scris mult de-a lungul anilor, n-am reușit să-mi dau seama de ce anume o fac. Acum știu că a fost o vreme când aveam nevoie să elimin din mine confuzia și scrisul mă ajuta să o fac, scriind în ceea ce numeam eu la un moment dat "Caiete", tot ce îmi venea în minte. Simțeam că trebuie să scot din minte toate aceste idei, frânturi de planuri nebuloase, rămășite ale unor întâmplări demult uitate, pentru a face ordine.

Ordinea este și nu este ceva intrinsec. Cred că numim în mod greșit "ordine" starea de echilibru, care nu este în mod necesar și ordine. Cred că facem această confuzie, deoarece echilibrul generează acea stare de pace, de Lumină, de Iubire, căreia nouă ni se pare că ar trebui să-i spunem "Ordine". Cred că deosebirea dintre ordine și echilibru, constă în aceea că ordinea presupune o ierarhie, o dezvoltare a unei structuri pe verticală, care exclude de cele mai multe ori comunicarea pe orizontală și totodată exclude și celelalte ierarhii posibile. Echilibrul, prin contrast,

îmbină toate ierarhiile posibile, realizează căile de comunicare pe orizontală, valorificând la maximum resursele, prin înglobarea lor într-un tot unitar.

Există o etapă de acumulări, apoi o etapă de valorificări. Între aceste două etape, există multă dezordine, acea dezordine aparentă pe care o găsim în buctăria în care Mama, Sora sau Iubita noastră pregătește Masa. Ordinea este rezultatul structurării informației, a evenimentelor, pe baza unor criterii, a unor reguli izvorâte din practică. Atunci când experiența se acumulează, apare necesitatea sistematizării acesteia. Sistematizarea, înseamnă între altele, eliminarea detaliilor redundante (care se repetă), a balastului, a detaliilor nesemnificative și care îngreunează bagajul de idei, precum și referirea la un aspect sau altul, care fac parte dintr-o categorie mai generală. Generalizarea, este de fapt produsul unui astfel de proces de filtrare și eliminare a detaliilor prea particulare. În orice experiență, pot fi distinse aspecte generale, care caracterizează clase de evenimente, fapte similare. Particularitățile, caracterizează acel eveniment care nu poate fi încadrat în totalitatea caracteristicilor lui, într-o categorie cu grad mai mare de generalitate, căruia îi putem spune clasă. Ca și la programare, subclasarea, poate produce entități particulare, cu caracteristici unice, specifice noii clase. Sigur, paralela cu programarea, mă ajută să văd lumea într-un mod mai ordonat.

Atunci când scriu, acest haos îngheață într-o formă. Pot să-l privesc așa cum este el la un moment dat și să văd altceva, dincolo de agitație, de fierbere, de zgomot. Să văd de exemplu acele nimicuri care parazitează ansamblul, rămășitele a ceva ce a fost, a trecut, și-a împlinit menirea și ar fi trebuit să dispară, transformându-se în altceva. Transformarea a avut loc, dar a rămas o "coajă" de care ar fi trebuit să mă ocup separat și am uitat, prins în vârtej. Astfel de coji se adună la un moment dat și dacă nu sunt prelucrate, transformate, ne împovărează existența într-un fel greu sesizabil, asemeni unui murmur crescând, pe care dacă nu îl domolim la timp, se transformă în vuiet, apoi chiar în furtună, dacă îl lăsăm. Mintea nu trebuie lăsată să ne acapareze orizontul. Prea multe gânduri înghesuite înăuntru, ne fac să pierdem nuanțele inefabile ale acestui magnific spectacol cotidian, numit **Viață**. Fiecare trebuie să găsească un mod de a se dărui celor din jur. Unii o fac pictând, alții inventând, alții dansând, sculptând, construind case, drumuri, poduri, alții cântând. Trebuie să învățăm să prețuim felul în care fiecare se dăruiește, să primim această dăruire, pentru a le îngădui să simtă bucuria de a se fi dăruit. Toți simțim nevoia de a ne dărui într-un fel oarecare. Dacă nu vom fi acceptați, acest refuz va produce o traumă în interiorul nostru și în egală măsură, o reacție de răspuns negativă. În efortul de adaptare la lumea în care trăim însă, trebuie să găsim calea prin care să ne dăruim celorlalți, astfel încât să ne simțim echilibrați, împăcați în noi înșine, liniștiți. Atunci

când nu ne putem dărui, dintr-un motiv sau altul, apar acumulări, stagnări care ne îngreunează zborul. Dacă starea continuă, ajungem să ne prăbuşim, apoi să ne târâm, până când, într-o zi, Sufletul, această Pasăre - Fulger, cade pe Pământ şi moare.

Înapoi la cuprins

Matrix - Unplugged.

Deconectarea de spaţiul virtual.

I. Lumea dinafară.

Trilogia "Matrix" este una din lucrările cinematografice care au avut un impact deosebit de puternic. Filmul, o imensă parabolă, lasă însă deschisă dezbaterea asupra întrebării "Chiar există The Matrix?". Putem vorbi despre Matrix? Morpheus, personajul misterios care îl iniţiază pe Neo, ne spune clar, fără echivoc: "The Matrix cannot be told. You have to see it by yourself. But I can tell you what it is not." "Matricea nu poate fi povestită. Trebuie să o descoperi tu însuţi. Dar pot să îţi spun ce nu este ea."

Aşadar, există sau nu există? Şi dacă există, ce este sau ce nu este The Matrix?

Dezvoltarea tehnologică a ultimelor trei decenii, a adus pe biroul celor mai mulţi dintre noi, un instrument straniu, care tinde să înlocuiască foarte multe din aparatele electrice, dispozitivele şi o serie de alte utilităţi, mai mult sau mai puţin casnice. Acest instrument, este calculatorul personal. Astăzi, cu ajutorul acestui instrument şi a ceea ce a devenit deja un bun comun şi la fel de răspândit, Internet, putem să străbatem distanţe inimaginabile pentru a ne întâlni cu oameni din toate lumea.

Spaţiul virtual...

Este Internet "The Matrix"? Pe mulţi dintre cei care privesc toate noutăţile şi efortul de adaptare ca pe o pedeapsă, mai mult ca sigur, Internet este "The Matrix". Este monstrul virtual care acaparează totul în jurul său, căruia nimic şi nimeni nu îi scapă. Copii nu mai pot fi dezlipiţi de la calculator, părinţii cu un minim nivel de instrucţie cad rapid pradă "virusului" PC. Fără PC nu mai găseşti o slujbă cât de cât decentă... Pe urmă, mai este şi latura distractivă: jocuri, filme, muzică, mesaje cu prietenii, conversaţii, mesageria instantanee şi toate acestea, fără să mai fii nevoit să pleci de acasă, să te înghesui în microbuze, autobuze, tramvaie, troleibuze, etc. Fără să te mai freci de tot felul de oameni. Fără să mai intri în contact direct cu oamenii.

Sănătos. Comod. Septic. Fără să mai ţinem seama că dacă cineva ne supără, îi închidem "uşa" în nas. Să nu uităm nici faptul că pe Internet putem avea orice identitate: putem să ne numim "îngeraş", "norocel", "barosanu", "şefu-cel-mai-mare", "preşedintele USA". Asta n-ar fi până la urmă nimic. Putem avea oricâte identităţi. Putem fi în egală măsură un mitocan de cea mai joasă speţă sau o fiinţă cu adevărat elevată. Cine ştie cine se ascunde în spatele identităţii noastre? Putem afişa la datele personale la rubrica "foto" chiar şi turnul Eiffel, aşa încât, putem fi nu numai oricine, ba chiar şi orice. Putem să dăm frâu liber oricărui vis al nostru, fără să ne temem de pedeapsă, de cenzură. Putem să eludăm răspunderea pentru orice faptă săvârşită în spaţiul virtual, nu-i aşa? Până la urmă, e un spaţiu virtual. Adică, nu există. Sau cel puţin nu e atât de deranjantă existenţa lui, pe cât e de deranjantă existenţa Merz-anului din curtea vecinului. Aşa încât, dacă îl prindem pe Internet, eeeheeeeee! Nu-i aşa?

Pe de altă parte, ce să mai creadă biata mămică, atunci când vede la ştiri copii isterizaţi de jocurile pe PC, vânzări de catedrale făcute pe Internet, femei goale, care dansează la comanda ta, se dezbracă, etc. sau oferte de arme de toate calibrele şi de toate tipurile, inclusiv focoase nucleare, oferte tentante, care mai de care mai seducătoare: vile în Spania cu numai 1 USD, plimbări gratuite la Houston Space Center, maşini ultimul răcnet "doar la un clic distanţă de dumneavoastră"... Şi iar biata mămică e strivită de realitate, când, la nici o săptămână după ce a "eradicat virusul" --- a se citi: "a anulat contractul de furnizare a serviciilor Internet" ---, puiul mamii, vine cu un doi de toată frumuseţea, "că n-am completat portofoliul cu ultima temă" "Care temă?" întreabă mămica vădit îngrijorată, dar uşor bănuitoare, gata de bătaie. "Aia cu prezenţa pe Internet a site-urilor româneşti de turism, pe categorii de servicii turistice şi clasificarea după standardele internaţionale în domeniu a zonelor turistice ale României." Cu disperare în glas, înfrântă, neputincioasă, mămica abia mai poate să îngaime, pierdută "Ce geografie mai e şi asta? Pe vremea mea..." şi "odorul" îi răspunde prompt: "Pe vremea ta, ai făcut tu şcoala. Eu fac şcoala pe vremea mea. Notele, tot pe vremea mea le iau, nu pe vremea ta. Dacă îţi convine. Şi dacă nu, asta e! Spune-i tu directorului să schimbe programa şcolară, să scoată informatica şi să bage în loc altceva."

Realitatea virtuală. Paradox? Poate fi ceva şi virtual şi real? Sau invers? Există sau nu există "The Matrix"? Şi până la urmă, unde este "The Matrix"?

Este pretutindeni. Acasă. Când dai drumul la televizor să urmăreşti Jurnalul. Care jurnal? Cel pe care patronul televiziunii respective l-a plătit? Ştirile pe care le-au montat cei din studio, tot pe banii patronului? Ştirile filmate de reporterii de teren, pe care patronul i-a trimis unde a vrut, pe banii lui, cu aparatura lui, să filmeze ce li s-a

spus să filmeze? Matrix este şi la serviciu. Este chiar pe biroul nostru, este în calculatorul în care introducem nişte nume, nişte cuvinte şi nişte cifre, cu care nu ştim cine lucrează şi nici ce face cu datele pe care le introducem. Ştim atât cât suntem plătiţi să ştim. Dincolo de asta, este abatere disciplinară şi ajungem la şomaj dacă nu ne conformăm. Matrix este şi la primărie, unde ne plătim cuminţi taxele şi impozitele. Spunem un număr şi fata de la calculator ne spune tot: cât am plătit, cât n-am plătit, ce amenzi am luat, cu cine ne-am accidentat maşina, cine a suportat reparaţia. Matrix este şi la cabinetul medical. Spunem acelaşi număr şi ni se spune, --- dacă suntem cuminţi --- că am avut gripă în preioada... şi ni s-a prescris concediu medical şi tratament ambulatoriu, sau hepatită, sau că ne-am operat de un panariţiu la degetul mic de la mâna dreaptă... Matrix este şi la Guvern. Intrăm pe Internet, căutăm guvernul şi găsim acolo proiectele de legi, legile aprobate şi înaintate parlamentului, etc., etc., etc.... Matrix este şi la Oficiul de pensii, unde spunem iar numărul magic şi ni se spune dacă avem sau nu dreptul la ultima "ajustare", este şi la Asigurări sociale, unde cu acelaşi număr magic aflăm dacă mai avem sau nu dreptul să mergem la mare sau într-o staţiune oarecare cu bilet de tratament...

Ce este Matrix? O lume într-o lume.

Ce putem face? Putem alege. Alegerile produc schimbarea. Putem alege să trăim în lumea reală, aşa urâtă cum este ea acum, pentru a o face mai frumoasă. Putem trăi în ea, pentru a vedea că există copii care se joacă cu un calculator şi cu Internet-ul cum ne jucam noi cândva "lapte gros" sau "hoţii şi vardiştii" sau "ţurca". Putem să vedem, dacă vrem, că prin calculator putem obţine de pe Internet cărţi pe care altfel, nu ni le putem permite. Putem să tipărim aceste cărţi în totalitate, sau doar ceea ce ne trebuie şi nu mai trebuie să cumpărăm cărţi cu toptanul şi o bibliotecă cât casa de mare, care costă cât salariul pe doi ani, fără dobânzi şi comisioane bancare. Putem să vedem, dacă vrem, că există copii pentru care calculatorul este ca periuţa de dinţi. Le trebuie de trei ori pe zi. Se strică, avem bani, cumpărăm alta. N-avem bani, ne frecăm pe dinţi şi pe gingii cu mălai sau cu sare, sau cu degetele. Există copii pentru care calculatorul e unul din instrumentele care se află în drumul lor. Îl folosesc pentru a ajunge mai repede undeva. Dacă nu-l folosesc ei, îl vor folosi alţii şi le-o vor lua înainte. E ca maşina. O ai? Ai bani pentru ea? E bună. N-ai bani? Rămâne transportul incomod. Pardon, în comun. Avem posibilitatea de a alege. Putem alege să acceptăm să fim influenţaţi de o ştire sau de alta, sau putem să închidem televizorul. Putem să citim ziarul Y sau Z sau să nu citim nici un ziar. Putem să ascultăm la radio sau să nu ascultăm. Putem să ne sustragem realităţii dacă ni se pare strivitoare şi să evadăm în lumea virtuală, pe care au creat-o cei care au tot ce le trebuie pentru a o face. Dar putem să învăţăm în egală măsură să folosim lumea

virtuală ca pe un vehicul oarecare. Atunci când ne suim într-un autobuz, ne interesează destinația, nu reclamele pictate pe caroserie, nici numele tuturor pasagerilor, nici câte rude are șoferul în Spania sau în Brazilia. Nu. Dacă avem un obiectiv precis, atunci știm că urcăm în autobuz la stația X, pentru a coborâ la stația Y, deoarece asta ne aduce o econmie de 5 ore, în care putem alege să facem altceva. Nu ce ne spun reclamele. Ceva ce simțim înăuntrul nostru că avem nevoie să facem. Să privim spre exemplu, apusul Soarelui, pentru că asta ne aduce liniștea de care avem nevoie, pentru ca mâine, să putem râde împreună cu toți colegii, cunoscuții, prietenii, familia. Sau, putem alege să credem ce spune jurnalul X, să intrăm într-o stare de disperare, că totul e un haos, că nu mai e nimic de făcut, pentru că --- nu-i așa? --- de vreme ce guvernul nu e în stare să facă nimic, noi ce să facem? Așa încât, nu mai facem nimic. Stăm și hibernăm în Matrix. Adică, ne uităm la televizor, ascultăm la radio, citim ziare, vânăm ofertele de la supermarket, de la en-gros, de la Mall, ne văităm că pensia/salariul/ajutorul social sunt prea mici, că guvernul nu s-a ținut de cuvânt și n-a mai dat ultima indexare, ultima tranșă de compensații pentru cheltuieli gospodărești a fost mai mică decât s-a spus când sindicatele erau pe stradă și blocau jumătate din capitală... The Matrix...

Putem să alegem să fugim zi de zi de tot ceea ce nu cunoaștem și ne provoacă temeri, frică sau chiar groază sau putem alege să ne informăm, pentru a ști ce trebuie să alegem, cât, unde, cum, când și de ce. Putem alege să facem greșeli; dar să facem greșelile noastre, pentru a învăța din ele și pentru a învăța să alegem. Sau îi putem lăsa pe alții să aleagă pentru noi și noi să rămânem simpli spectatori ai propriei noastre existențe. Niște spectatori care nu văd altceva decât că li se întâmplă. Ceva. Nu se știe ce. Nici de ce. Nici cum. Nici unde. Nici când.

E adevărat, deconectarea de la lumea virtuală, uneori este dureroasă. În unele cazuri, este chiar fatală. Letală. Poate de aceea foarte mulți preferă lumile virtuale, unde nu există dureri, pentru că --- nu-i așa? --- totul se petrece celorlalți, nu?

II - Lumea dinăuntru.

Morpheus, unul din personajele cheie ale filmului, se întreabă și ne întreabă:

Ce este Realitatea? Ceea ce vedem? Ceea ce pipăim? Ceea ce simțim? Ceea ce gustăm? Ceea ce auzim? Ceea ce mirosim? Toate acestea nu sunt altceva decât informație. Stimuli veniți din mediul exterior, preluați de organele se simț care le transformă în informație codificată în impulsuri electrice. Impulsurile electrice, sunt preluate de sistemul nervos periferic și transmise la creier. Creierul le decodifică și ni le prezintă ca fiind Realitatea. Prin urmare, ce este Realitatea? Realitatea este ceea ce

acceptăm noi să fie. Putem fi de acord cu ea sau putem să nu fim de acord.

Cine ne garantează că impulsurile electrice care ajung la creier sunt cele originale și nu altele? Cine ne garantează că impulsurile originale nu s-au amestecat cu alte impulsuri electrice, venite din alte părți spre a rezulta cu totul altceva? De exemplu, de la aparatele electrice care funcționează tot timpul în apropierea noastră? Cum schimbă informația inițială aceste impulsuri venite de la aparatele din jur, de la instalațiile electrice de înaltă tensiune, de la transformatoare? Sunt cele cinci simțuri singurele posibilități de a comunica cu universul în care trăim? Dacă da, atunci cum se explică faptul că mama știe când vine copilul ei acasă, deși nu îl vede, nu îl aude, nu îl poate gusta, nici pipăi, nici mirosi? Ce este râsul? Cum se declanșează el? De ce râdem atunci când cineva pe care nu-l cunoaștem, nu-l vedem, nu auzim ce spune, dar îl auzim, izbucnește în râs? Există cumva o altă Realitate, diferită de cea pe care ne-o prezintă creierul nostru? Și dacă da, de unde vine ea? Cum putem ajunge să o cunoaștem? Cum ne putem mișca în ea? E mai bună decât cea pe care o cunoaștem deja? Ce pericole ne așteaptă în ea? Poate oricine să ajungă în această "altă" Realitate? Cum ne putem da seama dacă ea există sau este o simplă păcăleală, o idee de-a noastră, o fantezie? Ce este durerea? Dar tristețea? Dar iubirea? Cum se explică faptul că știm când doi oameni se iubesc și în egală măsură când se urăsc? Se vede ceva anume? Se aude ceva anume? Putem mirosi, pipăi, gusta ceva anume atunci când doi oameni se iubesc? Și dacă nu, atunci de unde știm, cum se face că nu ne înșelăm niciodată? Și dacă totuși se poate vedea, mirosi, gusta, pipăi, auzi, atunci de ce anume nu putem descrie toate acestea, așa cum descriem atâtea altele?

Întrebări. Răspunsuri. Căutări. Experiențe. Alegeri. Transformare.

Ce este Realitatea? Există două realități? Există o realitate interioară și una exterioară? Există granițe? Sau există doar convenții? Reguli formale care ne ajută să delimităm bucățele din Realitate? O realitate prea mare pentru a putea fi cuprinsă și înțeleasă dintr-o privire, dintr-un sunet, din câteva cuvinte, dintr-o atingere? O Realitate pe care ne simțim neputincioși să o cuprindem dintr-o dată și atunci o tăiem în feliuțe mai mici. Feliuțe cu care apoi ne jucăm, le amestecăm, le studiem, le combinăm și recombinăm până când ne obișnuim cu ele, ne devin familiare, cunoscute și în final curiozitatea pentru ele ne dispare și căutăm alte feliuțe noi, cu care reluăm jocul la nesfârșit. Până când, într-o bună zi, feliuțele nu ne mai sunt pe plac, pentru că am făcut tot ce se putea cu ele și am descoperit între timp că există un joc mai interesant. Există de exemplu, jocul cu bucăți mari de realitate. Iar când am descoperit aceasta, jocul continuă ca la început, regulile generale le cunoaștem din jocul precedent. Dar noul joc este la altă scară, permite alte posibilități, descoperim noi reguli pe care nu le bănuiam, altele pe care le bănuiam dar nu credeam că sunt

posibile. Şi jocul continuă, până când într-o bună zi, bucăţile de realitate încep să capete alt sens. Până când am descoperit că ele pot fi îmbinate într-un tot. Într-o Realitate unică, formată din toate bucăţile şi din toate feliuţele adunate la un loc. Nu cumva odată jocul încheiat, descoperim că Realitatea aceasta nouă are ceva lipsă? Că ceva nu a putut fi tăiat, amestecat, combinat, rearanjat şi în final, adunat în acest ultim tot pe care l-am crezut o clipă capătul călătoriei?

Evenimentele vieţii mele, m-au condus treptat la descoperirea unei realităţi exterioare. Acea realitate constituită din experienţa acumulată de ceilalţi, ca urmare a trecerii lor prin viaţă. Dar această realitate, nu este altecva decât felul în care ceilalţi au perceput Marea Realitate. Sunt acele "feluiţe" de realitate, pe care ei le-au putut înmagazina în ei înşişi, cu care au putut jongla la un moment dat. Cu care au putut construi ceva. Dar nimeni nu deţine Adevărul Absolut. Realitatea mea, poate fi şi chiar este în parte aceeaşi şi în parte, total diferită de a tuturor. Atunci când mi-am dat seama că există diferenţe între ceea ce ştiu eu despre mine şi felul în care sunt perceput, mi-am dat seama că trebuie să mai existe ceva. Că realitatea are o componentă vizibilă, uşor perceptibilă cu simţurile comune şi o altă componentă, pe care am numit-o "interioară". Atunci când am descoperit asta, mi-am dat seama că realitatea fiecăruia din noi, este mai săracă, dacă nu o completez cu propria mea realitate interioară. Pe de altă parte, când am început să completez realitatea exterioară, cu realitatea mea interioară, a apărut o primă consecinţă. Anumite elemente care proveneau din realitatea exterioară şi care păreau să nu aibă nimic comun, s-au dovedit a forma o imagine coerentă. Atunci am avut revelaţia direcţiei principale de căutare: realitatea interioară, ca fenomen global. Atunci mi-a devenit evident faptul că dacă mă voi limita la realitatea exterioară completată doar cu realitatea mea interioară, ignor o cantitate enormă de informaţie şi de experienţă: realitatea interioară a celorlalţi. Ştiam în acel moment că pasul cel mai important este să caut să mă înţeleg pe mine şi pe baza acestei înţelegeri, să mă apropii de realitatea interioară a celor din jurul meu. Acest pas, m-a condus la înţelegerea unor fenomene complexe, dar şi la îmbogăţirea propriei mele realităţi interioare, cu acele realităţi interioare ale unor fiinţe deosebite. Ca exemplu, am să amintesc pe Marin Preda, Toma Caragiu, Aura Urziceanu, Johnny Răducanu, Nichita Stănescu, Don Miguel Ruiz, Jasmuheen, Marieta Sadova, Maria Tănase, ... Pot continua lista cu nume, dar ea este foarte foarte lungă. Cred că aceste exemple sunt suficiente.

Eşadar, există o realitate exterioară şi una interioară? Desigur, din considerente de comoditate şi accesibilitate, putem separa Realitatea în aceste două componente. Este mai uşor să operăm pe secţiuni mai mici, atunci când avem de a face cu un fenomen complex, pe care este dificil să îl cuprindem să îl asimilăm dintr-o dată. Nu

trebuie însă să cădem în păcatul de a uita că această deparare este formală, convențională și că ea are scopul de a ne ajuta să învățăm mai ușor. A refuza acest adevăr simplu, este ceva împotriva firii și a ne încăpățâna în a respinge acest adevăr, nu conduce decât la eșecuri și la pierderi incalculabile. Mai exact, la neadaptare. Iar neadaptarea, inseamnă până la urmă, dispariție. Cei care vor continua să se ascundă cu capul în nisip pentru a fugi de ei înșiși și de Marea Realitate, vor fi eliminați, așa cum au dispărut dinozaurii, cu milenii în urmă.

III. Zona de tranziție.

Există o astfel de zonă? O realitate intermediară? Răspunsul este în egală măsură și da și nu. Atât timp cât respingem realitatea interioară, această realitate, pentru noi, va fi inexistentă. Asemeni celor care dacă nu au auzit de televiziune, nu au un televizor și nu pot vedea o emisiune TV. Ei pot spune că televiziunea nu există și acest lucru este adevărat pentru ei, de vreme ce ei nu știu că există televizoare și emisiuni TV. Totuși, acest adevăr este valabil pentru ei, nu și pentru cei care au televizoare și urmăresc emisiunile posturilor TV. Același fenomen se petrece și cu cei care refuză să accepte că există o componentă interioară a Realității și una exterioară. Desigur, între ele, nu există o graniță. Separarea este doar aparentă și dacă există delimitări, bariere, acestea ne aparțin. Aparțin celui care refuză să caute, să își pună întrebări, să caute soluții. Aparțin celui care acceptă să moară înainte de a fi murit de fapt. Aparțin celui care își îngroapă capul în nisip, crezând că în acest fel, ceea ce nu poate înțelege, nu mai există.

Un exemplu extrem de interesant privind această delimitare formală, îl constituie Internet. Această imensă lume, care este impropriu numită "virtuală". Internet este în primul rând un imens număr de calculatoare, conectate fizic între ele. Prin urmare, este o lume reală, din punct de vedere fizic. Există apoi zona de tranziție, între lumea cu adevărat impalpabilă, acea lume care "dispare" și "reapare" atunci când închidem și deschidem calculatorul. Această zonă de trantiție, are de fapt o consistență intermediară între solid și ceea ce știința numește simbolic "eter". Lumina care circulă prin componentele calculatorului sub forma sarcinilor electrice, este ordonată, dirijată printr-o anumită dispunere a materiei în spațiu, pe baza unei anumite compoziții chimice și pe baza unor anumite reguli de agregare, care conduc la realizarea procesorului și a celorlalte componente fizice, numite "hardware". Dincolo de hardware, există însă ceea ce numim "software" și care de fapt, este suma tuturor regulilor după care lumina, sarcinile electrice sunt dirijate în structura fizică. Totodată, software-ul conține și regulile care ne permit să intervenim în dirijarea

acestui flux de lumină, astfel încât noi putem comunica, pe baza acestui set de reguli. De aici, putem să ne dăm seama că până la urmă, calculatorul nu este altceva decât un instrument destinat comunicării. Acest instrument însă, ne permite să comunicăm şi la alt nivel. Altfel exprinmat, datorită faptului că nu comunicăm direct, că putem stabili reguli noi ale comunicării, putem transmite o parte din realitatea noastră interioară. Această realitate pe care o numim "virtuală".

Există deci o zonă de tranziție? Desigur. tot ceea ce este virtual în această îmensă rețea de oameni conectați prin calculatoare, poate fi transformată în ceva material, dacă asta dorim. toate informațiile pe care le schimbăm în lumea virtuală, volatilă, pot fi transformate in informație stabilă, prin scrierea într-un fișier cu un format oarecare. În acest fel, putem să ne transmitem muzică, filme, scrisori, mesaje, cărți, fotografii. Putem de asemeni să păstrăm această informație în forma aceasta tranzitorie, dar putem la fel de bine să o materializăm. Depinde ce anume dorim. Dacă vrem să avem o carte, tipărim fișierul-text care o conține și am obținut "materializarea" cărții. Dacă vrem să materializăm o fotografie, o tipărim și așa mai departe. Totul este o chestiune de alegere.

Ajuns în acest punct, vreau să subliniez, ca încheiere, că totul se rezumă în fapt la alegeri. Nu există de fapt răspunsuri la întrebări. Există alegeri. Putem alege să ignorăm o parte mai mare sau mai mică a Realității. Putem apoi la fel de bine, să ne confundăm cu acea parte infimă pe care am izolat-o din Marea Realitate. Putem însă la fel de bine să acceptăm că ne aflăm într-o stare tranzitorie, în plină evoluție și că ceea ce credem că suntem acum, nu este decât o etapă a procesului de cunoaștere, a procesului de învățare, care este de fapt o călătorie neântreruptă. O călătorie al cărei început nu îl cunoaștem și al cărei sfârșit nu este previzibil. Totul depinde până la urmă de noi. Vrem o Realitate mai cuprinzătoare? Suntem liberi să explorăm mai departe. Vrem să ne înghesuim într-o lume îngustă, sufocantă, în care totul pare să ne strivească? Suntem la fel de liberi să facem și asta. Dar există riscul să fim striviți. Atât timp cât credem cu tărie că presiunea este insuportabilă, că nu este ieșire, presiunea în care credem ne va spulbera, pentru că este singurul lucru în care credem și căruia îi dăm energie pentru a se manifesta. Pentru a trece din lumea virtuală, din lumea rarefiată a ideilor, a posibilităților nemanifestate concret, material, în lumea tranzitorie a semiconsistenței. Pentru a trece apoi mai departe într-un târziu, tot cu ajutorul nostru, în lumea fizică, în care ne zbatem cu încăpățânare să ne demonstrăm singuri că nu mai avem loc și că nimic altceva nu mai există, că nu există nici o soluție...

Să nu uităm totuși că acwel Ceva sau Cineva despre care credem noi că ar fi

lumi virtuale, se poate ridica împotriva noastră dacă nu vom şti să colaborăm. Şi aceasta, nu din răutate. Nu. Doar în virtutea dreptului la replică, atât de drag nouă oamenilor. Şi încă odată, înţelepciunea milenară se dovedeşte a fi de folos: "Orice pasăre, pe limba ei piere".

Oare nu ar fi păcat să cădem victimă propriei noastre indiferenţe, a comodităţii şi ignoranţei? Avem însă posibilitatea de a alege. Tot timpul. În fiecare fracţiune de secundă. Depinde de noi ce alegem. Ce suntem. Ce vom fi.

Înapoi la cuprins

Spaţiul Vital.

Motto:

"Singurul lucru pe care oamenii buni trebuie să-l facă pentru ca răul să triumfe, este să nu facă nimic."

(*Edmund Burke, 1729-1797*)

Aş fi vrut să scriu ceva de ziua mea, pe 11 iunie, dar n-am putut. De ce? M-am simţit ciudat. Nu pot să spun cum.

Astăzi însă, am descoperit cum se cheamă acel "ceva" căruia îi dădeam târcoale de mulţi ani:

Spaţiul Vital.

Ce este, ce înseamnă sintagma "***Spaţiu vital***"?

Există desigur o definiţie prin legislaţia oricărei tări care zice ceva despre aer, ape, suprafaţă locativă minimă, etc., etc., dar astea sunt doar aspecte superficiale.

Atunci când am descoperit că nu căutam unde trebuie ***Iubirea***, n-am reuşit să merg mai departe de atât. Atunci, vedeam doar ***Iubirea ca femeie***.

Acum, îmi dau seama că ***Femeia***, ca entitate, este doar o parte din ceea ce este nevoie pentru a construi ***Spaţiul Vital***.

Nu ştiu dacă pot oferi o definiţie ***clară*** a Spaţiului Vital. Şi îmi dau seama că nu pot, pentru că abia acum încep să descopăr ce este. Scriu, pentru a elimina balastul, pentru a forţa conştientizarea.

Am descoperit spre exemplu, că acolo unde vrei să construieşti un ***Spaţiu Vital***,

trebuie să aduni ***tot ceea ce ai mai bun în tine, tot ceea ce ai mai frumos: cărţile pe care le consideri cele mai bune, amintirile cele mai frumoase, planurile cele mai îndrăzneţe, succesele mici sau mari pe care le-ai acumulat, visele tale frumoase, chiar dacă sunt aparent irealizabile***..

Spaţiul Vital, trebuie să fie *acel loc în care atunci când te retragi, te simți mai bun, mai înțelept, mai puternic, mai tolerant, mai iubitor, în care visele se nasc fără încetare și din care prind aripi pentru a deveni realitate*. Este *acel spațiu în care te duci să vorbești cu tine însuți, cu Dumnezeu și cu Îngerii, fie ei mai mici sau mai mari*. Când spun Înger, nu mă gândesc numai la Isus sau la Apostoli. Toți suntem niște îngeri mici, care muncim mai cu spor sau mai fără, pentru a crește și a deveni Îngeri mari. Unii dintre noi, ne poticnim și o luăm pe căi lăturalnice. De ce se întâmplă asta?

În ultimii trei ani, am ținut niște posturi mai dure și atunci am descoperit că oamenii nu sunt fundamental răi ci doar merg prin viață cu ochii închiși.

Eram cred prin a zecea zi de post cu apă și mă plimbam prin oraș.

Fac o paranteză mai lungă, pentru cei care nu au curajul să postească: ***atunci când posteşti, se amplifică foarte mult posibilitatea de a vedea aurele corpurilor.*** Cât de mult? Depinde de fiecare cât poate vedea, de ***frica sau fricile*** care îl blochează. Mai există și un alt factor care blochează percepțiile: ***durerea***, sub toate formele ei.

Revein însă la acea zi de post: vedeam oamenii pe stradă, îi simțeam, le vedeam aurele și mă uimea faptul că arătau ca niște somnambuli. Se uitau unii la alții fără să se vadă, vorbeau unii cu alții dar parcă erau surzi și orbi și vorbeau doar pentru a se auzi pe ei înșiși, de parcă nimic din jurul lor nu exista, nu merita atenție. Se purtau ca și cum n-ar mai exista nimic în afara lor, ***ca indivizi*** și că tot ceea ce există, există pentru a le face lor plăcere, pentru a-i mulțumi pe ei, fără a fi altceva decât un simplu decor.

La început, am simțit durere, o durere groaznică. Apoi am realizat că datorită postului, ajunsesem într-o lume în care contradicțiile aveau o densitate mult mai redusă decât aici, "în lumea noastră cea de toate zilele". Am realizat că de fapt, tot ceea ce numim noi "Lume", este exact așa cum vedeam în acele clipe, un Univers creat pentru ca noi să fim mulțumiți. Am avut în acele clipe o străfulgerare a adevărului, dar conștientul meu a refuzat să accepte acest Adevăr: Ceea ce vedeam era chiar Adevărul despre lumea în care trăiam.

Dar eu nu mai primeam Adevărul ca pe niște cuvinte înșirate unele după altele în propoziții și fraze care să constituie un text. ***Vedeam*** Adevărul ca pe un film, care printr-un cadru, elimina necesitatea scrierii mai multor pagini de roman.

Eram instruit, primeam informație cu o viteză cu care nu eram obișnuit să primesc informație atât de densă, într-un timp atât de scurt.

Atunci nu eram suficient pregătit pentru a face față cu succes unui alt Adevăr decât cel cu care mă obișnuisem. Nu am putut atunci asimila toate informațiile importante. Știam doar că vreau mai mult, că vreau să știu și să înțeleg. Și mi s-a oferit o descriere mai amplă a Adevărului, pentru că asta am cerut.

M-a durut foarte tare, foarte mult timp ceea ce am descoperit. Nu înțelegeam rostul meu aici, mă vedeam rătăcit într-o lume cu care mi se părea că nu am nimic de împărțit, care își face rău singură, care nu știe să împartă nimic din ceea ce are, pentru a crea posibilitatea de a primi ceea ce nu are, pentru a deschide universul microscopic al individului către cei din jur, ***dezvoltând prin asta propriul Spaţiu Vital***, dincolo de limitele individului.

Atunci cred, pentru prima oară, **Fiinţa Absolută**, cea căreia pentru comoditate eu îi spun "Dumnezeu", mi-a oferit o imagine mai mare, cu mult mai multe detalii asupra lumii în care trăiesc și totodată a locului pe care trebuie să îl ocup în ea.

Atunci, pentru prima oară, am primit definiția a ceea ***ce înseamnă*** Spațiu Vital, a ceea ***ce este*** Spațiul Vital și tot ceea ce trebuie să știi pentru a-l putea gestiona după nevoile tale, fără a încălca nevoile celorlalți.

Mi-a trebuit însă mult timp să pot înțelege fie și o frântură din ceea ce mi s-a dezvăluit cu acel prilej.

După acel post, singurul adevăr de care am fost conștient este că mi s-a oferit o experiență mult mai vastă decât puteam eu înțelege atunci când am făcut-o. Totodată, am înțeles că nu am putut continua postul (au fost 15 zile în total), pentru că deja informația pe care o primisem mă depășea, nu puteam să o asimilez în ritmul în care o primeam și chiar mai mult decât atât, deși am fost necăjit că n-am mers mai departe, mi-am dat seama că a continua, putea fi periculos și inutil pentru mine. Era ca și cum ai căra în spinare o mașină, în loc să te deplasezi cu ea.

Așadar, **ce este Spaţiul Vital**?

Foarte greu de descris în cuvinte... Am să merg cu pași mici, din aproape în aproape.

O altă caracteristică a Spațiului Vital, este aceea că **împarţi cu cei din jur**, cu cei care pot intra în acel spațiu, ***cu cei cărora le dai voie să intre***, ceea ce ai și ceea ce poți produce tu în mod natural, cu zestrea de care dispui, cu zestrea dăruită de Dumnezeu . Mai mult, acolo, în ***Spaţiul tău Vital***, perfecționezi și metodele prin care ceea ce produci să devină din ce în ce mai bun. Fie că scrii, fie că proiectezi mașini

sau mecanisme, că ştii să conduci o afacere, fie că pictezi, sculptezi, cânți, dansezi, alergi, faci filme, etc...

Ajuns în acest punct, mi-am dat seama ce îmi provocase atâta durere atunci, în acel post: Ceea ce văzusem, era un ***Spaţiu Vital*** atât de strâmt, încât mă sufocam în el. Dar atunci, nu am înțeles asta. Nu am înțeles sau nu am putut conştientiza. Înclin să cred mai curând că nu am putut conştientiza, pentru că experiența de până acum mi-a demonstrat că nu putem ajunge să obținem acele informații pe care nu le vom putea folosi niciodată, indiferent cât de mari ar fi eforturile pe care la facem pentru asta. De aceea, consider că de vreme ce am obținut informația, ea îmi este utilă, dar trebuie să o conştientizez, să o aduc la suprafață, să o pun în cuvinte şi poate nu numai pentru mine ci şi pentru alții, care pot găsi o orientare utilă în această descriere, un mic impuls pe calea căutării propriului Spațiu Vital.

Spun asta, pentru că între altele, îmi place programarea. Atât cât am reuşit să învăț, am învățat datorită unei comunități de programatori care îşi împart cu generozitate pe Internet, ideile, codurile sursă, exemplele, nereuşitele, caută împreună soluții şi chiar le găsesc.

Alt aspect pe care nu am reuşit să-l conştientizez până astăzi, este cauza pentru care nu putem construi un **Spaţiu Vital eficient**.

Am observat de-a lungul anilor, că toată lumea se chinuie cu disperare să construiască acest Spațiu Vital, cam aşa: O garsonieră, un apartament, o nevastă sau un bărbat, copii, mai multe apartamente, o casă cu curte, mai multe case, un teren, mai multe terenuri, o tonetă închiriată, o tonetă cumpărată, un spațiu comercial închiriat, un mic magazin cumpărat, un mare magazin cumpărat, un mic atelier, o făbricuță, o fabrică, etc... Am zis "etc" pentru că m-am apropiat prea mult de politică. Dar poate că nu trebuie să mă opresc...

De la un stadiu încolo, oamenii cumpără şi vând politică, pentru că nu le mai aduce satisfacție cumpărarea de proprietăți. Mai mult, mai grav, când politica devine şi ea insuficientă, începe cumpărarea şi vânzarea de droguri, copii şi femei. Când nici astea nu mai ajung, se vând şi se cumpără arme. Când nici comerțul cu arme nu mai aduce satisfacție, se vând şi se cumpără războaie. Dacă nu există un război disponibil, îl fabricăm.

Care este caracteristica generală a acestor efortuiri de construcție a Spațiului Vital? **Unilateralitatea**. Platitudinea. Orizontalitatea. Lipsa de volum. Totul se desfăşoară liniar şi această liniaritate se resimte înăuntrul nostru şi ne provoacă o formă de durere, pe care în loc să o conştientizăm şi să o tratăm, o evităm. O evităm fugind de ea în afaceri, în politică, în traficul de influență şi de putere.

Construcția pe care și-o dorește fiecare, este una **pe mai multe nivele**. Lipsa cunoașterii, ignoranța, conduce la confuzia dintre nivelele într-o lume infinit dimensională și nivelele din lumea fizică, în care părem a trăi în exclusivitate. Din acest motiv, ne închipuim că dacă substituim casa tradițională, construită pe pământ și cu un singur nivel cu o altă casă, cu etaj, terase, piscine, am construit **Spaţiul Vital** de care **avem nevoie**.

Confuzia aceasta, este cauza multor nenorociri mai mari sau mai mici.

Aceeași confuzie a existat și în mine până nu demult.

Nu aici, în lumea aceasta a formelor cu trei dimensiuni avem nevoie de mai multe "etaje" ci în Universul Infinit. Avem nevoie de "Etajul patru", care înseamnă nu mai multe blocuri cu 200 de etaje în toată lumea, ci un **Spaţiu Vital Cvadridimensional**.

Am înțeles însă în sfârșit diferența dintre un **Spaţiu Vital Unidimensional** și unul **Multidimensional**.

Așa cum o casă cu mai multe nivele reprezintă un ***Spaţiu Vital Tridimensional mai eficient*** decât o casă care are numai parter, așa putem face diferența între un **Spaţiu Vital Tridimensional** și unul **Cvadridimensional**.

Oamenii sunt din ce în ce mai nemulțumiți de Spațiul lor Vital, care a devenit neâncăpător pentru mulți, din multe motive. De exemplu, din cauza lăcomiei unora, care au acaparat terenuri și proprietăți enorme, pe care le păstrează doar pentru ei, deși nu le sunt de folos împiedicând astfel pe alții să-și realizeze propriul **Spaţiu Vital Fizic**, negându-le astfel unul din drepturile fundamentale, elementare la viață: ***spaţiul fizic minimal necesar unei existenţe biologice decente***.

De ce se întâmplă acest fenomen? Cine se face vinovat de această stare de fapte?

Greu de spus. Poate că o explicație simplă, este cea mai bună soluție: Abia acum, omenirea pășește către un nou stadiu al evoluției. Poate că abia acum începem să simțim nevoia trecerii de la evoluția într-o lume Tridimensională a violenței, a conflictelor distructive și a contradicțiilor eliminatorii, într-o lume Cvadridimensională, a colaborării, a toleranței, a înțelegerii, a construcției bazate pe principiul fuziunii, al unirii forțelor, al punerii în comun a resurselor de toate tipurile și nu pe cel al fisiunii, al diviziunii, al dispersiei, al conflictelor perpetue, al răzbunărilor sterile și distructive.

Nu există granițe reale între lumi, de aceea am spus că fiecare vede din Adevăr atât cât poate. Dat fiind faptul că nu există granițe reale între lumi, printre noi se află și altfel de ființe, care trăiesc după alte reguli. Pentru care această lume este asemeni

serviciului la care se duce un salariat oarecare, pentru că acolo e nevoie de el.

Acasă însă, fiecare trăiește după acele reguli pe care și le face singur și care îl fac să se simtă bine, mai bine decât oriunde în altă parte.

Dacă acest lucru nu se întâmplă, atunci avem o mare problemă, a noastră, a tuturor: o ființă incapabilă să-și construiască un Spațiu Vital minimal, își va îndrepta instinctiv atenția către spațiile vitale ale celorlalți. În primul rând, către cele care sunt vizibil mai mari decât cel minimal. Și de aici, tot lanțul nenorocirilor: furturi, crime, violuri, violență.

Nevoia de Spațiu Vital, este ceva intrinsec ființei, un drept fundamental căpătat în clipa când ne-am născut. El este inalienabil, nu pentru că a zis președintele nu-știu-care, ci pentru faptul că este o proprietate intrinsecă a manifestării. Nu există Manifestare fără Spațiu Vital. Putem privi Spațiul Vital și ca pe o extensie a conceptului de spațiu fizic. În lumea noastră cea de toate zilele, cea 3D, dacă vrem să scriem ceva, ne trebuie hârtie. Așadar, Spațiul Vital al unei scrieri, este hârtia. Mai nou și acum mai răspândit, este calculatorul. Pentru a crea însă un document de orice fel, primul lucru pe care îl facem, este acela de a crea un fișier gol. Adică, definim un Spațiu Vital. Acest Spațiu Vital, urmează apoi să îl populăm cu ceva: litere, cifre, culori, fotograme, sunete.

Momentul în care se află omenirea acum, este unul al redefinirii Spațiului Vital. Atât a conceptului de bază, cât și a celui extins.

S-au făcut timp de câteva decenii experimente cu energia timpului. Experimentul Philadelphia, a fost o primă tentativă de a redefini Spațiul Vital Tridimensional și a îl extinde către unul Cvadridimensional. Omenirea însă, era prea tânără în acea vreme pentru a accede la o realitate atât de înaltă. N-am știut să ne comportăm civilizat, ne-am închipuit că suntem dumnezei, că suntem singuri în Univers. Unii dintre noi, au profitat economic, politic și militar de pe urma frânturilor de Adevăr care au fost în acele împrejurări dezvăluite. Aceasta a fost posibil, pentru că trebuia un impuls pentru dezvoltarea Spațiului Vital pe care îl cunoșteam cât de cât: cel Tridimensional. Acest lucru s-a și întâmplat. În mai puțin de un secol, tehnica și tehnologia au evoluat spectaculos, creând posibilitatea ca un număr din ce în ce mai mare de oameni să aibă acces la cunoaștere, într-un timp foarte scurt. Desigur, regula liberului arbitru se păstrează: cine vrea învață, evoluează și se transformă, potrivit alegerilor făcute; cine nu vrea să învețe, rămâne la periferia lumii care se naște sub proprii săi ochi, dar pe care el nu o poate vedea, pentru că și-a refuzat singur acest drept, prin alegerea pe care a făcut-o. Adaptare și inadaptare. Alegeri, responsabilitate și iresponsabilitate.

Aflându-mă în acest punct, trebuie să subliniez încă două caracteristici

fundamentale ale oricărui Spațiu Vital: Extensibilitatea permanentă și Liberul Arbitru sau Alegerea.

Aceste două instrumente aflate în Spațiul Vital al fiecăruia dintre noi, ne permit să evoluăm potrivit puterilor noastre. Să ne extindem Spațiul Vital. Și asta, deoarece fiecare va alege acele experiențe de viață pe care se simte capabil să le efectueze. Fiecare experiență pe care o trăim, ne transformă. Ne extinde Spațiul Vital. Un accident cu autoturismul, ne transformă. Un concediu frumos, ne transformă. Un concediu ratat, ne transformă. Fiecare transformare, poate fi de scurtă durată sau de lungă durată. Dacă vom insista în aceeași direcție, transformarea poate căpăta caracter permanent, deoarece efectele sunt de tip cumulativ. Dacă ne-am certat cu colegul de birou, ne-am transformat. Transformarea poate dura câteva minute, ore, zile sau luni. În timpul care va urma incidentului, ne vom purta cu toți cei din jur fiind sub influența acestei transformări. Acest exemplu, ilustrează modul în care ne extindem Spațiul Vital către zona distructivă, către o zonă în care singurele rezultate previzibile sunt necazurile. La fel de bine însă, putem alege să râdem cu colegul de birou. Atunci, Spațiul Vital se extinde către o zonă a voioșiei. Fiecare dintre noi am observat că de cele mai multe ori și supărarea și bucuria, se transmit la cei aflați în apropierea noastră. Toți am remarcat acest adevăr simplu. Acest fenomen, deși este cunoscut și remarcat poate de decenii, de secole, a fost de cele mai multe ori ignorat, minimalizat. Totuși, acest fenomen este o demonstrație a faptului că ființa noastră nu este limitată la ceea ce vede ochiul: corpul din carne, sânge, oase... Există dincolo de noi, câmpurile energetice prin intermediul cărora ne conectăm unii cu alții. Fie că suntem conștienți, fie că nu, acest fapt are loc. Odată cu această suprapunere a componentelor energetice ale fiecăruia dintre noi, apare interacțiunea dintre aceste câmpuri. Acest câmp energetic, este practic o fațetă extinsă a Spațiului Vital. Câmpul energetic personal, nu poate fi disociat de noi, de corpul nostru. Dacă renunțăm prin urmare să ne privim ca pe niște cutii sofisticate, ca pe niște păpuși, dacă renunțăm să ne identificăm pe noi ca ființe cu corpul nostru, atunci putem să înțelegem că momentul în care ne apropiem de cineva, înseamnă pe lângă interacțiunea vizuală, verbal-auditivă, olfactivă, tactilă și o interacțiune energetică. Cu sau fără voia noastră, atunci când ne apropiem de cineva, datorită suprapunerii parțiale a câmpurilor energetice personale, ne transmitem reciproc toate stările care ne încearcă în acel moment: bucurie, tristețe, supărare, durere, iubire, invidie, proiecte de viitor încă nematerializate, reușitele și nereușitele pe care le purtăm în noi. Există oameni care au refuzat să se conformeze imaginii obosite a omului tridimensional. Al omului care se autodefinește ca fiind omul pentru care Viața, are trei momente cruciale: Nașterea, Căsătoria și Moartea. Oameni deosebiți, care nu s-au conformat acestui portret

primitiv, au existat întotdeauna printre noi. Aceşti oameni, sunt cei care îşi pun întrebări şi care caută răspunsuri. Ei nu caută răspunsuri doar pentru ei, ci pentru toată lumea. Sunt oamenii pentru care un Spaţiu Vital limitat la propriul corp fizic, este insuficient. Ei au căutat să descopere mai mult despre ei înşişi şi au reuşit să îşi extindă Sapaţiul Vital dincolo de fiinţa din carne şi sânge, în mod conştient. Ei au învăţat că astfel pot dărui ceva din ei înşişi celor din jur care îi acceptă. Pentru că, este foarte adevărat, Spaţiul Vital propriu, nu poate fi extins nelimitat, decât atunci când cei din jur acceptă această fuziune a spaţiului propriu. Formulând mai simplu, atunci când ne place o poezie, am acceptat în Spaţiul nostru Vital pe autorul acesteia. La fel cu muzica, pictura, dansul, cinematografia, tehnica şi tehnologia. Conştient sau nu, atunci când ne place ceva, ne extindem Spaţiul Vital către acel ceva care ne place. Odată cu acel ceva însă, vom interacţiona cu tot ceea ce este specific acelui Spaţiu Vital pe care l-am acceptat. Aici, cred că apare una din marile probleme cu care ne confruntăm din ce în ce mai des şi mai mult. Faptul că cei mai mulţi nu sunt conştienţi de această interacţiune dintre spaţiile vitale reciproce, ne face să ignorăm influenţa negativă, distructivă a unor componente ale Spaţiului Vital al unora dintre noi. Faptul că nu suntem conştienţi, conduce la o respingere tot inconştientă, care se manifestă prin antipatie, printr-o formă de respingere iraţională, inexplicabilă şi de cele mai multe ori, spontană. Cu toţii cunoaştem fenomenele dragoste/antipatie "la prima vedere". Aici există o confuzie: Faptul că nu ne-am mai întâlnit cu persoana care ne-a provocat această stare interioară, nu înseamnă că nu cunoaştem starea interioară în care se află. Dacă persoana este îndrăgostită şi noi am trăit această stare, o vom recunoaşte. Prin urmare, nu este vorba de ceva ce are loc "la prima vedere". La fel cu invidia, bucuria, tristeţea. Trăirile noastre, sunt aceleaşi. Ceea ce recunoaştem sunt de fapt rezultatele pe care le produce o interacţiune cu mediul, în fiecare dintre noi. Această stare, este de fapt reţinută într-un câmp de energie, este o formă de energie pe care noi o păstrăm, conştient sau nu, în Spaţiul nostru Vital. Aşadar, atenţie la cum construim acest Spaţiu Vital. Dacă vrem să nu trăim în dureri şi necazuri, trebuie să ne punem întrebări, să căutăm soluţii şi să le punem în practică, nu să criticăm. Critica, nu este altceva decât o formă de exprimare a urii faţă de cineva pe care îl invidiem pentru ceea ce a făcut. Nimeni nu are nevoie de critică. Atunci când greşim, pierdem ceva. Pierderea suferită, este o sancţiune suficientă şi nu mai are nevoie de critică. Poate, în anumite cazuri, este nevoie de explicaţii, dar aceasta, este cu totul altceva. Cei care dau explicaţii, cunosc, pentru că au trecut prin acea etapă de cunoaştere. Cei care critică, o fac pentru că n-au înţeles nimic şi îşi închipuie că prin critică, se pun la adăpost de greşeli. Nimic mai fals şi mai distructiv...

Toţi oamenii se simt atraşi de oamenii de succes. Prin ce se deosebesc ei de ceilalţi? Ce ne atrage de fapt la aceştia?

Suntem atraşi de Spaţiul lor Vital. Felul în care şi-au construit ei Spaţiul Vital, ne face să ne simţim şi noi bine, în siguranţă. Dar prin ce se deosebeşte de fapt spaţiul lor vital de al altora? Este vorba de felul în care aceştia privesc viaţa. Pentru oamenii de succes, totul, întreaga viaţă, este un experiment continuu. O succesiune neântreruptă de întrebări şi răspunsuri, de experienţe. Spaţiul lor Vital se extinde cu fiecare experienţă nouă, cu fiecare răspuns găsit. Acest dinamism de fapt ne atrage. Simţim acest Spaţiu Vital al lor, pentru că el nu mai este limitat la ei înşişi. Simţim că ei ne primesc cu bucurie în acest Spaţiu Vital al lor, că ne cheamă, ne doresc şi doresc să conlucreze cu noi la dezvoltarea acestuia, în beneficiul tuturor. Dar cei mai mulţi dintre noi, nu înţelegem acestă chemare. după o perioadă de euforie, instinctul primitiv şi distructiv numit "instinct de proprietate", trezeşte în noi invidia. Îi invidiem pe aceşti oameni, pentru că nu suntem capabili să înţelegem că de fapt toate realizările lor, sunt o consecinţă a extinderii Spaţiului Vital propriu şi nu o simplă acumulare de bunuri materiale. De cele mai multe ori, în loc să acceptăm colaborarea, să ne aliem cu ei, să contribuim la dezvoltarea acelui Spaţiu Vital care ne-a plăcut, integrându-ne în el, facem exact contrariul: încercăm să îl distrugem, gândind urât despre acei oameni, vorbind urât despre ei sau, mai grav, acţionând concret pentru a le face rău, aplicând un principiu stupid şi distructiv: "Să moară şi capra vecinului". Vă sună cunoscut?

A existat o perioadă în istoria actualei civilizaţii umane, în care fiinţa umană avea o experienţă redusă. În acea etapă a evoluţiei omenirii, principala problemă a oamenilor, era supravieţuirea. Omul, în acea perioadă s-a aflat într-o competiţie dură cu alte vieţuitoare. Dintre acestea, voi aminti saurienii (dinozaurii). O bună parte dintre aceştia, erau prădători. Din acest motiv, acea perioadă a evoluţiei omului, s-a făcut sub semnul unei competiţii de tip eliminatoriu. Din păcate, iată, după multe milenii, constatăm că această competiţie de tip eliminatoriu, deşi a încetat să fie un factor obiectiv al mediului, a rămas în fiinţele noastre.

Dacă în vremea saurienilor regula de bază a supravieţuirii a fost "Dinte pentru dinte", "Să moară şi capra vecinului", "Cel mai puternic supravieţuieşte", astăzi, ea nu mai este valabilă. Această schemă de evoluţie astăzi, se întoarce împotriva noastră. Această schemă de evoluţie era cu milenii în urmă valabilă, deoarece trebuia să supravieţuiască specia cea mai adaptabilă. Omul, s-a dovedit a fi soluţia cea mai bună. Omul a reuşit --- în ciuda aparentei sale fragilităţi --- să se adapteze cel mai bine mediului de viaţă. Din păcate însă, mileniile de evoluţie bazate pe regula

eliminării competitorului, au creat un reflex pavlovian, care acum, nu se mai manifestă asupra unei specii agresoare, ci asupra omului însuşi. Când vom reuşi să ne rupem de acest automatism? Voi lua ca argument un exemplu simplu: Ce sens mai are o competiţie de 100 m viteză, dacă principalul contracandidat la locul I, cade după ce a alergat primii 10 m ? Ce relevanţă mai are o victorie în care singurul care participă la competiţie este cel care a impus recordul existent? Cum poate campionul să îşi descopere limitele şi să le depăşească, dacă nu are un contracandidat pe măsură?

Aici greşim cu toţii şi evident, nici eu nu fac excepţie, chiar dacă nu ştiu întotdeauna când, unde şi prin ce am greşit. Dar tocmai de aceea avem nevoie unii de alţii. Să ne ajutăm să evoluăm. Nu mai avem nevoie să ne eliminăm din nici o competiţie a supravieţuirii. Competiţia pentru supravieţuire a speciei, a încetat odată cu dispariţia dinozaurilor! Acum supravieţuirea are alte obiective, alte forme. Universul, a decis că Omul este cel care a câştigat proba eliminatorie. Dar această victorie, poate fi compromisă dacă omul va continua competiţia împotriva lui însuşi. Oameni buni, treziţi-vă! Specia umană a supravieţuit, trăieşte! A venit vremea să demonstrăm că victoria pe care am obţinut-o în competiţia cu alte specii, este justificată. Astăzi, ni se cere să intrăm într-o competiţie de alt tip: o competiţie a valorilor, nu a cantităţilor. O competiţie a colaborării, în care Spaţiul Vital al fiecăruia să se extindă treptat şi să cuprindă din ce în ce mai mulţi dintre semeni. viitorul, nu mai este al celor care se ucid într ei. Vor supravieţui nu cei care se unesc în armate bazate pe interese imediate. Interesele imediate sunt schimbătoare şi o astfel de armată, ajunge lesne să se destrame şi să apară lupte interne, generate de interesele particulare. Cei ce vor supravieţui, sunt cei care sunt capabili să înţeleagă că nici un om nu este, nu poate fi duşmanul lui. vor supravieţui cei care vor reuşi să îşi construiască un Spaţiu Vital care să confere siguranţă, motivaţie, bucurie, recunoaştere, iubire şi preţuire celor din jur.

Competiţia în care ne aflăm, acum nu mai este în afara noastră, ci înăuntrul nostru: trebuie să ne cunoaştem cât mai bine, să ne perfecţionăm cu fiecare clipă care trece şi să împărţim experienţa acumulată cu cei din jur. Doar aşa vom supravieţui, atât ca indivizi cât şi ca specie.

Înapoi la cuprins

Mic tratat de autoinstruire.

I. Inițializare.

Să presupunem că ne aflăm Undeva. Acest Undeva, are câteva proprietăți. Una, este aceea că este un Univers. O alta, constă în aceeea că, el nu este foarte bine luminat, astfel încât, toate se află în semiobscuritate. Dacă ne concentrăm intens, putem distinge contururi, forme și vag de tot, chiar și culori. Dacă vom fi foarte atenți, vom putea percepe chiar Mișcarea. Dar totul arată ca o ceață, mai mult sau mai puțin densă. Imaterială.

În această clipă, Undeva, în centru, se aprinde un Proiector. Ce putem vedea acum? Presupun că se vede extrem de clar, poate chiar până la finețea detaliului extrem, tot ceea ce se află în câmpul determinat de spotul de lumină al Proiectorului.

Și ce altceva se mai vede? Foarte probabil, tot ceea ce înainte era un clar-obscur, a devenit un întuneric de nepătruns. Să fi dispărut oare tot ceea ce era înainte Undeva?

Acum, să fim putin atenți, imediat în fața noastră. Coborâm privirea în dreptul palmelor, cam la înălțimea ombilicului. Vom vedea acolo o claviatură. Cu această claviatură, controlăm deplin Proiectorul. Pentru orice poziție a sa imaginabilă, există o tastă. Și să nu uităm, mai există și combinațiile de taste... Putem de asemeni regla intensitatea spotului și culoarea luminii, astfel încât să nu ardem zonele extrasensibile pe care le explorăm. Putem face o mulțime de lucruri, dar până nu le vom face, nu știm care sunt acestea...

Nu cunoaștem nimic despre Undeva. Avem doar Proiectorul și pe noi înșine.

Și-acum vă întreb: Care este primul loc către care îndreptăm spotul:

a) Școala și Templul Artelor sau,

b) Cimitirul și groapa de gunoaie?

Sugestie:

You didn't come here to make a choice. You came here to find out why you made it*.

(Matrix, The Oracle)

* = Nu ai venit aici să faci o alegere. Ai venit aici să afli de ce ai făcut-o.

II. Imponderabilitate: Alternativele și falsele presupuneri.

E adevărat, prima tentativă de a soluționa misterul în care ne aflăm, ar fi să răspundem la întrebare. Numai că a răspunde la întrebare, nu este posibil. Este o simplă presupunere, aceea că am ști ceva. În ipoteză, este clar precizat:

"Nu cunoaștem nimic despre Undeva. Avem doar Proiectorul și pe noi înșine."

Prin urmare, atât timp cât nu cunoaștem nimic despre Undeva, nu cunoaștem nimic nici despre Școală, Templul Artelor, Cimitir, Groapa de gunoaie. Ele pot fi niște amintiri despre alt Univers, în care am existat până acum, dar asta este altceva. Singurul lucru concret pe care îl cunoaștem, este prezența proiectorului și faptul că putem învăța să îl folosim, pentru a explora universul în care ne aflăm și despre care nu știm nimic. Nici că e bun, nici că e rău. Nu știm nici măcar asta, pentru că nu știm nici ce înseamnă "bine și rău". Pur și simplu, nu cunoaștem nimic. Singura noastră cunoaștere, se rezumă la ceea ce ni s-a spus în ipoteză: avem un proiector, mijloacele necesare pentru a îl controla, pe noi înșine și un univers de explorat. O altă presupunere falsă, este aceea că "am ști ceva". Această presupunere s-a născut din faptul că în mod reflex am ignorat faptul că aflându-ne în universul propus, adică "Undeva", facem parte din Undeva. Nicăieri nu s-a precizat că am avea "trecut". E adevărat, nu s-a precizat nici că nu l-am avea. Prin urmare, aici avem de făcut o alegere: avem un trecut sau nu avem.

Pentru a putea face o alegere corectă însă, va trebui să cântărim cu grijă, cu multă grijă. Dacă alegem să avem un trecut, atunci toată experiența pe care am acumulat-o în trecut, prin urmare în alt Univers și nu în acesta, ne stă la dispoziție. Ne poate fi de folos? Nu putem ști. Știm doar că o parte din experiență a fost plăcută, iar alta, dureroasă. Nu putem afla dacă experiența anterioară ne este de folos, decât după ce am făcut alegerea și nu înainte.

În cealaltă variantă, putem alege să o luăm de la început. Cu toate. Dar asta înseamnă că nu știm nimic, nimic. Nici măcar nu știm că am exista, că suntem oameni. Practic, nu știm absolut nimic. Vom vedea o lumină care nu știm ce înseamnă, poate ne vom vedea pe noi, dar nu știm ce înseamnă, vom vedea tastatura care comandă proiectorul, dar nu vom ști ce înseamnă. S-ar putea să treacă foarte multe experiențe peste noi, să apăsăm accidental pe sute de butoane, de sute de ori, de mii, poate milioane de ori, până să descoperim tastatura și legătura dintre aceasta și proiector. Mișcările proiectorului în această situație, vor fi haotice, poate vor fi bruște, poate ne va orbi, poate... totul este un infinit de posibilități necunoscute.

Așadar, două alternative: Aceea de a renunța la experiența anterioară și a porni totul de la zero. Aceea de a păstra experiența anterioară și de a construi un nou Univers, așa cum vom reuși să o facem, pe baza acestei experiențe anterioare. Va fi el

mai bun? Va fi mai frumos? Ne vom simți mai bine în noul Univers?

În prima variantă, nu avem nici măcar întrebări. Nu avem nimic... În a doua, avem responsabilitatea de a fi construit un Univers. Dacă el nu va fi ceea ce ne-am dorit, nimeni în afara noastră nu este și nici nu va fi vreodată vinovat, pentru că este Universul pe care l-am construit noi, așa cum am vrut, pas cu pas. Este rezultatul a ceea ce am fost noi capabili să construim pe baza experienței anterioare.

Momentul cheie: atunci când proiectorul va fi efectuat prima mișcare, vom face parte cu adevărat dintr-un Univers. Fie din cel în care noi nu știm absolut nimic, fie din cel pe care urmează să îl construim pe baza experienței anterioare.

Eu am ales să nu renunț la experiența anterioară. Nu știu ce mă așteaptă. Recunosc sincer că mi-e destul de frica de ce mă așteaptă. Amintirile mele din celălalt Univers, sunt foarte variate și unele dintre ele, sunt despre întâmplări la care în acel Univers, eu nu am putut găsi nici o explicație, cu toată strădania depusă. Altele, despre fapte pe care eu nu le vreau în noul Univers, iar altele, care mi-au plăcut și pe care le vreau. Există ființe din acel Univers alături de care vreau să mă aflu și acum și ființe alături de care nu vreau să mă aflu. Nu știu dacă ființele care îmi sunt dragi vor voi să mă urmeze și nici cele pe care nu le doresc nu știu dacă mă vor uita și nu vor veni alături de mine în noul Univers. Nu știu cât anume și nici cum voi reuși să realizez.

Îmi amintesc de asemeni că tot în acel Univers, am ajuns la concluzia că trebuie să mai existe o alegere. O a treia alegere. Dar n-am reușit să ajung mai departe de atât. În noul Univers, nu-mi rămâne decât să caut soluții atât de noi, încât cel puțin să mă apropie de descoperirea celei de-a treia alternative. Și, pe cât posibil, să nu repet acele alegeri care mi-au provocat durere.

III. Primele amintiri.

Până în această clipă, nu-mi dau seama cum, dar parcă Undeva și Proiectorul, nu au existat. Nu știu de ce, acum mi-am ridicat privirea către Proiector. Destul cât să observ deplasarea conului de lumină aurie, ușor spre mine. M-a cuprins spaima. Nu știu de ce. Am încremenit. Simt în piept o căldură plăcută și undeva, în zona abdomenului, un vârtej, ca și cum ceva rece ar pătrunde în mine pe acolo.

Din Primul Univers, îmi amintesc aceste senzații. Cea din stomac, nu-mi place, așa încât, mă concentrez asupra celei din piept. Îmi amintesc acum că dacă mă concentrez suficient asupra celei din piept, senzația rece, va dispare. La început, mi-e greu, dar treptat senzația neplăcută dispare. Îmi dau seama că odată cu ea, a dispărut și frica. Îmi mai amintesc acum, după ce m-am liniștit, că puțin mai înainte, trebuia să

fac o alegere. Oare ce alegere am făcut? Între ce aveam de ales?

Continui să mă concentrez în zona pieptului, pentru că asta mă menține liniștit. Cred că trebuia să aleg între a construi un Univers pe baza experienței anterioare sau...

Deci, ce am ales? Mă luminez: Dacă aș fi făcut altă alegere, cealaltă, nu mi-aș fi amintit nimic acum. Nici senzația din piept, nici cealaltă și poate nici faptul că am fost pus în situația de a alege. Ipoteza era clară. Ori totul de la zero, ori experiența anterioară... Sau poate greșesc? Poate "anterioară" nu e corect? Anterioară față de ce? Față de amintirea alegerii de mai înainte? Există reguli de precedență? Eu nu le-am făcut, nu-mi amintesc să fi avut... Ce? Timpul necesar? Din amintirile anterioare, cred că așa ar trebui să spun: n-am avut timpul necesar. Dar ce este până la urmă timpul? În celălalt Univers, era ceva liniar parcă. Cei mai mulți, spuneau despre timp că ar fi "trecut - prezent - viitor". Îmi amintesc însă de niște evenimente care mi-au zdruncinat înțelegerea. Pentru că așa cum am fost învățat acolo, ceea ce mi s-a petrecut, nu avea nici o explicație. Era o anomalie în acea lume. Cei care susțineau că li s-a petrecut așa ceva, erau considerați "anormali" sau "bolnavi".
Dar ce înseamnă anomalie? Cine stabilește ce este normal și ce nu? Și de ce tocmai mie trebuia să mi se petreacă acea anomalie? De ce nu altuia? Care este sau era rostul acelui eveniment? Ce trebuia să învăț eu din acea împrejurare?

Există alegeri. Acum spre exemplu, trebuie să fac o altă alegere. Ce fac mai departe. Dar practic, de ce "trebuie"? Acum mi-e bine și sunt liniștit.

Realizez însă că mi-a scăpat un detaliu: n-am apăsat pe nici un buton și totuși, Proiectorul s-a mișcat. Ce s-a întâmplat? Cum s-a mișcat? Cum l-am mișcat? Dacă l-am mișcat eu... Dacă nu...

Încerc să-mi amintesc senzațiile din degete. Nu nu mi-am folosit mâinile în nici un fel. Simt că îmi pierd încrederea în mine. Totuși, Proiectorul s-a mișcat. Încerc să descopăr pe cineva care ar fi putut să o facă, fără ca eu să fi observat. Dar în jur, nu e nimic. Nu e nimeni. Instinctiv, duc mâinile la spate. În celălalt Univers, când eram la școala primară, învățătoarea ne punea să ținem mâinile la spate, ca garanție a faptului că suntem cuminți. Prin urmare, mâinile la spate! Nu-mi place așa, dar trebuie să fiu sigur nu mai pot atinge tastatura accidental.

De fapt, ce nu-mi place? Îmi dau seama ce... În celălalt Univers, era sentimentul de a fi dezarmat, de a nu putea acționa în caz de pericol. Care pericol, mă întreb? Toate pericolele posibile? Mă aflu în fața unui Infinit despre care nu știu nimic. Tot ceea ce știu, vine din altă lume. Poate fi valabil și în aceasta, sau poate nu...

Îmi amintesc de exemplu, că dincolo, am descoperit unii oameni cărora le

puteam comunica idei, stări interioare, fără să folosesc vreun mijloc de comunicare uzual, ca telefonul, sau altceva asemănător. Pur și simplu, "mă gândeam" la acea ființă, la acea persoană și îi spuneam ceea ce am de spus. Uneori, comunicarea era mai bună, alteori, mai slabă. Dar am observat că asta se poate. După ce am descoperit asta, am căutat să aflu ce înseamnă. Unii oameni, numeau asta "telepatie". Unii, o luau în serios, alții prea în serios, alții o luau în râs, iar alții o combăteau, de pe niște poziții destul de ciudate și foarte agresive, ca și cum cei care susțineau că această modalitate de comunicare există, ar fi fost dușmanii lor personali. Dar nu orice dușmani, ci niște dușmani de moarte. de multe ori m-am întrebat de ce, dar nu am găsit un răspuns mulțumitor.

Așadar, ce s-a întâmplat cu Proiectorul? De ce s-a deplasat și de ce spre mine? Trebuie să am mare grijă de acum înainte. Lumea în care mă aflu, va fi creația mea și nu voi putea trage la răspundere pe nimeni, nici nu voi putea învinovăți pe nimeni. Prin urmare, orice informație din experiența celuilalt Univers, trebuie cântărită cu grijă. Nu ignorată, nu luată drept capitală. Trebuie cântărită în așa fel încât să pot alege folosind maximum din ceea ce am învățat. Iar dacă chiar nu știu nimic... Atunci e clar. Deja nu mai contează ce alegere fac. Contează rezultatele alegerii, pe care nu le pot cunoaște dinainte. Sau pot? Acum nu știu.

Acum trebuie să mă lămuresc de ce s-a mișcat Proiectorul și cum.

Înapoi la cuprins

Despre fericire

A simţi versus a gândi.

Ce este fericirea? Sunteți fericiți? Care este cel mai important lucru în viață: să fii fericit, sau să fii bogat? Poți fi fericit dacă ești bolnav? Poți fi sănătos dacă ești nefericit? Ați fost măcar o singură dată fericiți în viață? Poate aduce bogăția (banii, proprietățile) fericirea?

Sunt întrebări care frământă pe toți cei pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor, pe drumul vieții mele. Din păcate însă, am observat că marea majoritate a oamenilor, deși își doresc să fie fericiți, investesc enorm de mult timp și energie în a fi nefericiți. Și atunci când am încercat să găsesc un răspuns, mi-am dat seama că sunt foarte puțini cei care au privit cu seriozitate problema fericirii. Cei mai mulți privesc problema fericirii ca pe ceva îndepărtat, ca pe un vis nerealizabil sau, cel mult, ca pe ceva care lor le este interzis, în vreme ce altora, le-a fost dăruit fără să fi făcut ceva pentru asta. Uneori chiar am descoperit că există oameni care spun despre alții că sunt fericiți deși nu merită să fie.

Până nu demult, m-am aflat și eu în situația de a mă comporta ca mai toată lumea care consideră că fericirea este ceva de nerealizat, un vis frumos și atât. Dar nu m-am putut împăca cu gândul că există totuși momente în viața mea, despre care, oricât de îndărătnic aș fi, nu pot spune altceva decât "atunci am fost fericit". Mai rău decât atât este faptul că, am văzut și alți oameni fericiți. Poate că fericirea lor nu era una continuă, dar am văzut oameni fericiți. De ce spun că este "mai rău"? Pentru că există fericire și nu cred că există foarte mulți oameni care nu au fost niciodată fericiți. Puținii oameni care afirmă despre ei că nu au fost niciodată fericiți, mai mult ca sigur, nu au avut în viață un necaz suficient de mare încât să îi determine să vadă diferența dintre cum erau înainte de acel necaz și cum sunt după.

Atunci când mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu viața mea, că momentele în care sunt fericit sunt prea rare, abia atunci aceste întrebări cu care am început, au produs un efect considerabil asupra mea. Au început să mă frământe și am început să caut răspunsuri. Primele răspunsuri pe care le-am căutat, au fost desigur în propria mea existență.

Am căutat să răspund la câteva întrebări simple: Când am fost fericit?, Când am fost mulțumit? Ce am făcut atunci când am fost mulțumit și ce am făcut când am fost fericit? Când am fost nemulțumit și când nefericit? Ce am făcut atunci când am fost nemulțumit și ce am făcut când am fost nefericit?

Cred că de aici trebuie să pornească fiecare pentru a descoperi ce este fericirea şi cum poate să ajungă la ea.

Am descoperit în anii din urmă, că aveam o idee greşită despre fericire. Aşa cum înţelesesem eu, fericirea era o idee, un gând. Un gând pe care l-aş fi putut descrie, l-aş fi putut schematiza, reduce la o metodă pe puncte, pe paşi de urmat în practică.

Faptul că scriu de mulţi ani, m-a determinat să fac o încercare. Am încercat să scriu pe hârtie ce înseamnă fericirea. Cu toate că am abordat în scrierile mele multe subiecte, dintre care unele foarte dificile, acest subiect, Fericirea, m-a dărâmat! Am descoperit cu groază că nimic din aptitudinile mele nu m-a ajutat să scriu o "reţetă" a fericirii. O metodă simplă, prin care oricine să poată ajunge să fie fericit, în câteva zile. Sau măcar în câteva luni. Atunci când am văzut că practic nu pot să fac asta, mi-am dat seama că sunt nefericit. Dar, în acelaşi timp, am avut revelaţia faptului că descoperisem unde făcusem greşeala.

Ceea ce încercasem eu să demonstrez, era faptul că fericirea era o idee, un gând. Experienţa de viaţă a oricui, spune că orice idee, orice gând, poate fi pus pe hârtie, poate fi povestit. Prin urmare, eu fiind convins că fericirea e o idee, am fost sigur că o pot pune în cuvinte, că pot spune o poveste. O poveste pe care oricine o citeşte, ştie cum trebuie să procedeze pentru a fi fericit.

După ce primele încercări de a scrie "reţeta fericirii" m-au condus la un rezultat pe care cu indulgenţă pot să îl consider pierdere de vreme, m-am simţit frustrat şi nefericit. Dar nu atât de nefericit încât să abandonez căutarea. Am continuat şi continui să caut şi pentru că nu am vrut să abandonez, pentru că am vrut foarte mult să mă lămuresc unde am greşit, într-un târziu, am început să descopăr primele greşeli.

Cea mai mare dintre ele, a fost confuzia pe care am făcut-o între "gând, idee" şi "stare interioară".

Atunci când am eşuat în încercarea de a da o definiţie cuprinzătoare a fericirii, am înţeles că fericirea nu este o idee. Că nu pot pur şi simplu să mă gândesc "sunt fericit" şi în secunda următoare să cadă asupra mea valuri de fericire imensă, care să mă îngroape într-o fericire fără margini. O fericire atât de mare, cum numai prin unele cărţi mai întâlneşti.

Atunci am înţeles că fericirea este de fapt ceva înăuntrul meu. O stare. Un sentiment. După ce am făcut acest pas important, am căutat să reţin descoperirea într-o propoziţie scurtă, simplă:

1. Fericirea este o stare interioară.

Nu pot spune că după această descoperire am fost fericit, dar ştiu cu certitudine că am fost mulţumit. Am fost mulţumit că am încercat să o descriu, pentru că în acest

fel, am aflat că:

2. Fericirea nu este o idee.

Atunci când mi-am dat seama de acest adevăr şi numai atunci, mi-am dat seama că atunci când eram fericit, nu spuneam despre mine "mă gândesc la fericire" sau, "mă gândesc la faptul că sunt fericit". Niciodată când am fost fericit, nu am spus altceva decât

3. "Mă simt fericit".

Aşadar, problema trebuia pusă altfel: Când m-am simţit fericit? Ce anume am făcut atunci? Încercarea de a răspunde la aceste întrebări, m-a ajutat să ajung mai puţin mai aproape de adevăr. Poate că este puţin mai greu să ne dezobişnuim de "a gândi". Totuşi, cu puţin efort, putem descoperi treptat în viaţa noastră acele împrejurări în care am acţionat şi în care rezultatul acţiunilor noastre, ne-au condus la starea pe care am putut să o numim "fericire" sau cel puţin "mulţumire". Aşa cum nimeni nu m-a putut face fericit făcând ceva în afară de mine, nimeni nu trebuie să se amăgească cu ideea, cu gândul că cineva îl poate face fericit. Până la urmă, a fi fericit, este o reacţie de răspuns a noastră, ca fiinţă, la o acţiune pe care am săvârşit-o. Acea acţiune a produs unele efecte, atât asupra noastră cât şi asupra celor din jur. Acele efecte, le-am perceput ca fiind benefice şi atunci am fost fericiţi sau le-am perceput ca fiind neplăcute şi asta ne-a făcut nemulţumiţi dacă nu chiar nefericiţi.

Reflectând acum asupra temei acestui articol, evident, se naşte întrebarea: Ce este mai bine, să gândim sau să simţim?

Experienţa mea, m-a condus la concluzia că o astfel de întrebare ocoleşte de fapt ceea ce este important. Camuflează de fapt o întrebare la care este mai dificil de răspuns şi care este de fapt adevărata dilemă: Când trebuie să gândim şi când trebuie să simţim?

Aceasta este consider eu modalitatea corectă de abordare.

Iar la această întrebare, răspunsul găsit de mine, poate fi formulat aşa:

Dacă nu ne place să fim nefericiţi, atunci trebuie să facem în aşa fel încât să ne ascultăm Vocea Interioară şi să facem ceea ce ne spune aceasta. Gândurile, raţiunea, pot fi folosite doar pentru a evalua posibilităţile cunoscute. Gândirea până la urmă, nu este altceva decât o formă abstractizată a experienţei acumulate. Trebuie deci să ţinem cont de experienţă, dar să hotărâm în acord cu ceea ce ne spune Vocea Interioară, adică, în acord cu ceea ce simţim. Să nu facem acele lucruri care ne pun împotriva noastră înşine.

Nu pot pretinde că am aflat răspunsul la întrebarea "Ce este fericirea?". Nici nu cred că există o definiţie general valabilă a fericirii, aşa cum nu cred că există o

formulă universală pe care, oricine ar aplica-o, ajunge să obțină fericirea.

Am descoperit însă modul în care fiecare dintre noi putem să aflăm ceea ce ne face fericiți și cum putem să ne apropiem din ce în ce mai mult de o stare de fericire care să ne acopere existența în așa măsură, încât momentele dificile ale vieții să treacă aproape neobservate. Mai mult decât atât, dacă starea aceea particulară pe care o numim "fericire", predomină în cursul fiecărei zile, al fiecărei săptămâni, luni, al fiecărui an din viața noastră, atunci vom avea puterea să privim dificultățile care apar uneori în calea noastră, ca pe niște lecții mai dificile din care putem învăța ce ne face să fim fericiți și ce nu și nu ca pe niște nenorociri. Pentru că, am observat că atunci când predomină nefericirea, chiar și o dificultate mică, ni se pare de netrecut și într-o astfel de situație, nefericirea noastră devine și mai mare.

În povestirea anterioară, "Mic tratat de autoinstruire", v-am introdus în atmosfera straniului, a neobișnuitului. S-ar putea ca unii dintre cei care vor citi această parte a cărții, să o considere chiar șocantă, așa cum am observat că au considerat-o o unii cititori care au citit "Mic tratat de autoinstruire" înainte de apariția cărții. Am creat această ruptură de lumea banală, tocmai pentru a mă pune și a vă pune în situația de a evada pentru un timp oarecare din sfera banalului, a locurilor bătătorite. Pentru a căpăta o altă perspectivă asupra a ceea ce înseamnă propria mea persoană și evident, pentru a vă oferi o perspectivă diferită din care vă puteți privi și în egală măsură, puteți privi lumea.

Comparând acum cele două mici universuri, cel banal, cel cunoscut de zi cu zi, cu cel creat în povestirea "Mic tratat de autoinstruire", poate vă va fi mai ușor să înțelegeți ce înseamnă a folosi prea mult mintea dar și ce înseamnă a folosi prea mult sentimentele, atunci când trebuie luată o decizie, când trebuie făcută o alegere.

Eu, după ce am descoperit că alegerile făcute pe criterii raționale, prea mult gândite nu m-au condus la rezultate bune, am încercat varianta cealaltă. Evident, mi-a luat ceva timp și m-a costat să descopăr că și varianta deciziilor bazate exclusiv pe sentimente, senzații, conduce tot la rezultate neașteptate și de multe ori nedorite. Așa am ajuns să înțeleg că nu trebuie să neglijăm nici una, nici cealaltă parte iar dacă s-a întâmplat ca la un moment dat una să domine, trebuie să restabilim cât mai repede echilibrul și să fim foarte atenți la consecințe.

Înapoi la cuprins

Pasărea Phoenix se întoarce

Am început să scriu cu mulți ani în urmă. Primele rânduri, le-am pus pe hârtie pe vremea când aveam vreo zece ani.

Mă simțeam atras de hârtie, deși de cele mai multe ori coala albă, mă înspăimânta.

Și acum, de multe ori, simt aceeași teamă difuză, inexplicabilă, inexprimabilă, când în fața mea se află o coală albă de hârtie.

Această carte, nu este un rezultat final. Este mai curând o etapă. Pașii mei și ai unor ființe dragi sufletului meu, pe un drum pe care într-o bună zi, va trebui să mergem fiecare dintre noi. Am pus în ***Lumină*** în aceste pagini, pașii mei pe un drum pe care am simțit nevoia să merg, să-l descopăr, așa cum descoperi o potecă năpădită de mușchi, undeva în adâncul pădurii, în încercarea de a smulge Muntelui un mic secret.

Atunci când mergi pe un drum oarecare, obosești, te poticnești, cazi, aluneci, te ridici; uneori schimbi direcția de mers cu o alta care ți se pare mai potrivită. Alteori, te oprești pentru a te odihni, sau la un izvor, pentru a-ți astâmpăra setea. Esențialul însă, este să nu te oprești de tot.

Această carte, reprezintă ***punerea în cuvinte a unor paşi, făcuţi pe un drum***.

Fac parte din categoria oamenilor care își pun întrebări și care caută răspunsuri. Asta am făcut de când mă știu: am iscodit pretutindeni unde am simțit că aș putea găsi răspuns la o întrebare. Mulți mi-au pus din această cauză, o etichetă: superficial.

În copilărie, în școala generală, cred că mi s-a spus pentru prima oară că aș avea talent literar. Nu știu dacă am sau nu. Îmi dau seama că singurul mod de a afla, este să vin în fața oamenilor cu o carte. Ei, adică dumneavoastră, cei care ați citit aceste rânduri, care citiți acum aici, vor hotărî, veți hotărâ dacă are sau nu rost să mai scriu.

Nu știu de ce, dar am avut mulți ani ***o ciudăţenie***. De cele mai multe ori când cineva a spus ceva de bine despre mine, am avut senzația că sunt luat în râs. Ani de zile, această atitudine interioară a mea mi-a creat probleme. Am devenit cu timpul o fire închisă. Pe mulți asta i-a făcut să creadă că sunt ascuns, arogant. Mi-au trebuit foarte mulți ani să descopăr "***vârful iceberg-ului***".

De-a lungul anilor, am primit tot mai multe reproșuri pentru faptul că nu scriu. Asta m-a înverșunat foarte tare. Prin 1992, se adunaseră peste 1600 de pagini scrise. Cele mai multe, erau un jurnal de însemnări, dar unul foarte ciudat. Alternau în el

texte care mă puneau serios pe gânduri când le revedeam, cu texte reprezentând însemnări seci, stupide, banale, ale unor gesturi la fel de banale, gen...

"Astăzi, când a sunat ceasul, la ora 5:30, îmi venea să-l zvârlu pe fereastră şi să sar şi eu după el....

...M-am întors de la servici acum vreo 5 minute şi am trecut pe la pâine, dar n-am găsit, aşa că o să fac piure de cartofi."

Unele pasaje, erau chiar scrise ca şi cum urmau să fie citite de mai multă lume; adică, la persoana a treia, sau ca şi cum ar fi existat un interlocutor invizibil, dar cert.

Acele pagini, au luat calea focului în anul 1992.

Au fost mai multe motive la acea vreme pentru care am făcut asta.

Unul dintre ele, a fost că eram nemulţumit. O nemulţumire surdă, informă, a cărei origine nu reuşeam să o identific. Deşi îmi plăcea foarte mult forma multora dintre pagini, ceva nu era în regulă. Mult timp nu am putut să-mi dau seama ce. Şimţeam că mă învârt în jurul cozii. Peste toate acestea, reproşurile privind scrisul veniseră din diferite direcţii: profesori din liceu, colegi, prieteni, profesori din facultate... Am fost chiar întrebat direct în facultate:

---Ce cauţi tu la Politehnică? Ar fi trebuit să te duci undeva la Uman. Poate la Filologie?... Se vede clar după note că ai alte înclinaţii native...

Mama, terminase "Maxim Gorki" şi ştiam deja în ce constau "deliciile" învăţământului. Nu-mi doream în nici un caz aşa ceva. Definitivat, dosare de suplinitor, şedinţe de partid, consilii pedagogice, navetă, "ferestre" de trei ore, părinţi care nu-şi lasă copii la şcoală pentru că "***prea multă carte strică***", recensăminte, ***reciclări*** --- adică ce? Am murit şi resturile organice rămase trebuiesc refolosite?--- planul economic de sticle, borcane şi hârtie... Toate astea mi se păreau ---atunci ca şi acum de altfel--- stupide şi idioate. Nu vedeam nici o legătură între ceea ce simţeam eu înăuntrul meu când spuneam "***profesor***" şi ceea ce vedeam în jurul meu, în şcolile de tot felul...

După ce am terminat liceul, am început să mă întreb de ce naiba mai scriu în jurnal; parcă aş fi o puştoaică îndrăgostită. Cred că atunci, undeva, adânc, mi-am dat seama pentru o miliardime de miliardime de secundă, că exact asta îmi place: să fiu o puştoaică îndrăgostită.

Dar acea străfulgerare, a fost mult prea scurtă pentru a-mi arăta Adevărul. Şi cu toate acestea, îl zărisem! Prea puţin pentru a-L recunoaşte, dar destul pentru a nu-L putea uita... Am continuat de atunci să scriu.

Lucrând la această carte, am reuşit să înţeleg şi de ce: Atunci când scrii, pui în Lumină nişte paşi pe care îi faci la un moment dat. Peste un timp, când ceva nu merge, vrei o explicaţie. Dacă ai avut curajul să scrii, dacă ai ales să scrii, te poţi

întoarce și revedea detaliile alegerii; poți înțelege de ce ai ales așa și nu altfel; ce ai încercat și ce nu; ce te-a făcut să te simți bine și ce te-a durut; când te-ai întâlnit cu cineva care te-a înălțat și te-a făcut să cânți de fericire și când te-ai întâlnit cu cineva care te-a azvârlit în prăpastia neagră a durerii sufletului sau chiar a deznădejdii. Când ai răspuns la Iubire cu Iubire și când ai trecut nepăsător pe lângă ea...

Există multe feluri de a scrie și multe instrumente de scris. Poți scrie bunăoară folosind calculatorul, așa cum fac eu acum; poți scrie cu arcușul sau cu claviatura sau altfel pe o partitură, cum au făcut spre exemplu Beethoven, Vanghelis Papatanasiou, Enescu, Arthur Rubinstein, Chopin, Dinu Lipatti și alții; poți scrie cu dalta în piatră, precum Brâncuși sau Michelangelo; poți scrie cu beton și sticlă, cum a făcut-o Salvador Dali; poți scrie cu pensula pe pânză cum au făcut-o Grigorescu, Tonița, Amman, Leonardo da Vinci, Lautrec, Van Gogh, Tizian, El Greco, Țuculescu, Luchian; sau poți folosi vocea, pentru a scrie ca Sarah Brightman, Erik Berglund, Maria Callas, Maria Tănase, Ileana Sărăroiu, Aura Urziceanu; poți scrie de exemplu ca Henri Coandă, Traian Vuia, Justin Capră, Aurel Vlaicu, Anghel Saligny; poți scrie partituri pentru calculator, cum au făcut-o Linus Torvalds, Richard Stallman, Dennis Ritchie, Klaus Knopper...

Este imposibil să fac o listă acceptabilă ca lungime, fără să las netrecute mii de nume importante. Am amintit câteva nume, doar pentru a sublinia o idee: Există multe feluri de a scrie și multe unelte de scris.

De-a lungul anilor, în scrierile mele, au existat convulsii și întreruperi. Cu timpul, mi-am dat seama că mi-este imposibil să renunț definitiv. Am încercat de mai multe ori. De fiecare dată cînd regăseam pagini scrise cândva, simțeam undeva, ***înăuntru***, o durere surdă și plângeam. La suprafață ieșea doar furia; o furie oarbă, neputincioasă. Mă certam singur cu violență, cu răutate dar și cu durere și începeam din nou să scriu.

Îmi aduc aminte de seara aceea din 1992, seara în care am ars cele 1600 de pagini. Nu știu dacă o voi putea uita vreodată. Atunci m-am rugat la Dumnezeu cam așa:

"Doamne, mă rog Ţie.

Ştiu că nu mă pricep să o fac, aşa că, am să-ţi vorbesc pur şi simplu, ca şi cum ai fi aici. Dacă exişti, atunci ai să mă auzi sigur. Iar dacă nu exişti...

Mă doare sufletul că mă despart de această parte din mine. Nu ştiu ce e bun din tot ce e aici, dar poate că sunt şi lucruri bune. Acum însă, toate acestea îmi aduc necazuri şi trebuie să mă despart de ele, de această parte din mine.

Nu mă pot despărţi de mine totuşi; de această parte din mine. De aceea, Te rog pe Tine, ai Tu grijă de toate acestea.

Strămoşii mei, Dacii Liberi, atunci când murea cineva, îi ardeau trupul, pentru ca cel plecat, să ajungă mai repede la Tine. Poate că aveau dreptate. Poate că făcând asta cu aceste pagini, am să aflu într-o zi, dacă aveau sau nu dreptate.

De aceea, fac şi eu acum la fel.

Fie ca tot ceea ce am îngropat eu astăzi în flăcări, să renască din propria-i cenuşă, asemeni Păsării Phoenix, aşa cum credeau fii lui Decebal. Dacă are vreun rost.

Dacă acest lucru se va întâmpla într-o bună zi, atunci voi şti că aceste pagini au ajuns la Tine şi Tu nu le-ai aruncat ci, le-ai păstrat.

Dacă astfel va fi să fie, dă-mi putere ca ceea ce va renaşte din această cenuşă, să fie mai bun, mai adevărat, mai de folos oamenilor decât toate acestea care au devenit cenuşă astăzi."

Multă vreme după ce fumul și flăcările se risipiseră, deveniseră istorie, nu m-am mai simțit în stare să scriu, deși un impuls nervos, greu de stăpânit, izbucnea mereu din străfundurile mele și mă pomeneam plângând. Din 1992 și până în 1995, când mi-am cumpărat primul calculator, am scris foarte puțin și "pe furate". Când și când câteva rânduri, atunci când consoarta mea lipsea de acasă, sau atunci când puteam să stau undeva ascuns de priviri indiscrete și ferit de riscul unei desconspirări. Dar în astfel de condiții, scrisul e foarte anevoios. Paginile respective erau mai curând câteva rânduri încâlcite, având rolul de supapă de siguranță a unui mecanism care periodic acumula presiuni periculoase. A fost un interval mare de timp cel în care am crezut că scrisul era un simplu obicei. Așa cum e privitul la televizor sau cititul ziarelor. Sau pur și simplu, plimbarea reflexă pe alt traseu decât casă-servici și retur, pentru a crea o ruptură, acea sincopă necesară pentru a sparge rutina.

Atunci când am început să mă mai dumiresc ce e și cu calculatorul, mi-am dat seama că pot să scriu și că ceea ce scriu, poate fi protejat de priviri indiscrete, prin parolare. Editorul de texte pe care îl foloseam, permitea parolarea. Parolarea s-a dovedit a fi fost o altă greșeală, care a dus la pierderea altor materiale... La un incident cauzat de o cădere de tensiune, fișierul s-a deteriorat și nu l-am mai putut recupera sub nici o formă, fiind și criptat. Dar am continuat să scriu. Epoca dischetelor a început să apună, CD-ul a ajuns să fie o soluție bună pentru salvare, iar un CD cu niște fișiere text într-un format oarecare, poate fi ușor pus la adăpost. Evenimentele vieții însă, m-au supus la presiuni greu suportabile uneori. Unele dintre ele chiar, m-au zguduit din temelii. Totuși, când și când câte o pagină s-a adăugat la scrierile mele. La un moment dat, m-am gândit să revin la numele care timp de 22 de ani mi-a fost atât de drag: "Caiete". Dar îmi venea și mie să râd: Ce fel de caiete? Mici? Studențești? Câte pagini? Cum naiba să faci socoteala unor pagini virtuale,

când simpla mutare a textului de pe un calculator pe altul, schimba semnificativ formatarea paginilor? De tipărit, nici nu se putea pune problema. Ar fi însemnat să reânceapă în casă circul care condusese treptat la arderea celor circa 1.600 de pagini în 1992, deşi recunosc, nu acesta a fost singurul motiv care a condus la acest rezultat. Discuțiile cauzate însă de existența"caietelor" îmi otrăveau existența zilnică, făcându-mă să nu-mi mai doresc nimic, nimic, până într-o zi când, disperat, am ajuns la măsura extremă... eliminarea "mărului discordiei".

Singurul lucru pe care puteam să îl fac, după ce calculatorul devenise "hârtia" scrierilor mele, era să perpetuez arhiva, din an în an. Dar "paginile", nu mai erau nici pe departe câte arsesem. Paginile cele noi, se adunau groaznic de greu. În perioada 1992 - 2001, abia dacă s-au mai adunat câteva pagini. Şi mai rău, multe dintre acestea s-au pierdut. Fie din cauza căderilor de tensiune, fie din cauza defectării dischetelor. O foarte mică parte, mai ales din cele salvate pe CD însă, s-au păstrat. Nu știu dacă valoarea lor din punct de vedere literar e mai mare decât a unui anunț sau a unui articol al rubricii "Diverse" a unui cotidian. Din punctul de vedere al faptului brut însă, a început să devină clar ceva: Teama privind faptul că natura, că motivația intrinsecă a scrierilor mele este doar rutina sau obişnuința de a face ceva altfel decât beţiile prin cârciumi şi larma pe stadioane, nu pentru a oferi ceva oamenilor din jurul meu sau de aiurea, ci pentru a-mi ocupa altfel timpul, începea să se risipească.

Simțeam nevoia să scriu, simțeam că am nevoie să o fac pentru oameni şi uneori mă trezeam că s-a făcut ziuă şi eu n-am apucat să dorm. M-am întrebat de foarte multe ori de ce profesorii din generală, liceu şi facultate mă tot întrebau de ce nu m-am dus la uman, undeva la litere sau la filosofie. M-am tot întrebat de ce profesorii de română voiau să mă duc la olimpiadele de română. După ce citisem Eliade şi Eminescu, mi se părea că nu mai e nimic de scris, că nu mai e nimic de spus. Eminescu cel puțin, e o ștachetă groaznic de greu de ajuns. Ce să mai zic despre depăşit?

Una dintre surprizele pe care viața mi-a scos-o în cale, este tandemul "Maitreiy" - "Maitreya". Am descoperit poate pentru prima oară, că există cărți care sunt începute de un autor şi continuate de altul. Că e posibil. A fost pentru prima oară când am avut o spaimă, ca de gheață: Şi dacă într-adevăr am talent? Dacă mi-am bătut joc de bunele intenții ale unor oameni onești, care voiau să mă ajute, voiau să prevină eşuarea mea într-o direcție greşită a dezvoltării mele? Dar chinul nu s-a oprit aici... Cum pot să aflu dacă am talent sau nu? Răspunsul era prea simplu şi nici pe departe convenabil. Îmi era frică de confruntarea cu cititorii. Multă vreme am evitat luarea unei decizii, pentru că frica mă paraliza de multe ori. O întrebare care m-a chinuit ani în şir este: Cum să stai pe același raft cu Eliade, Eminescu, Istrati, Labiş,

Jebeleanu, Păstorel, Ionel Teodoreanu, Rebreanu, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, Nenea Iancu, Preda şi atâţia alţii?

Multă vreme nu am înţeles o caracteristică a vieţii, a vremii, a curgerii, a transformării: Faptul că eu nu văd un loc gol pentru mine pe un raft, n-o să-l împiedice pe un semi-analfabet să-şi aşeze producţia lângă un Eminsecu, dacă aşa vrea el şi dacă dispune de mijloacele necesare pentru a o face. Ba chiar mai mult, poate să întoarcă volumul lui Eminescu cu cotorul spre zid, să nu se vadă. E bine însă să ştie că îl are, pentru că --- mai ştii? --- n-aduce anul ce-aduce ceasul. Şi cum un necaz nu vine singur niciodată, am descoperit că în unele biblioteci, un volum Eminescu, sau Sartre, sau Exupery arată ca un gunoi într-o cameră curată-lună. E drept: o cameră curăţată de orice sens, de orice valoare, dar curată...fizic.

Trecerea anilor însă, în ciuda dificultăţilor în a scrie întâmpinate după 1992, în loc să mă depărteze de scris, parcă mă împingea mai tare către hârtie. De prin anul 2001, mai în glumă, mai în serios, am început să fac cadou prietenilor "Scrisori", cu diverse ocazii sau pur şi simplu, fără nici o ocazie. Au reânceput de aici aluziile privitoare la scris şi publicat şi primul impuls a fost să cataloghez, să etichetez observaţiile primite: "Iar mi se dau lecţii!". Treptat însă, vechea vorbă "Dacă doi spun că eşti beat, du-te şi te culcă", a început să mă roadă. Am început să conştientizez ceva care este de altfel foarte simplu: Cine îmi citeşte cărţile? Alexandru Graur? Păunescu? Alexandri? Nenea Iancu? Poate le citesc şi ei, printre picături. Nu ştiu. Ştiu doar că marea masă a cititorilor, sunt cei ca prietenii mei, profesorii mei, colegii mei, apropiaţii mei. Atunci am realizat poate pentru prima oară, un adevăr potenţial, simplu şi m-am cutremurat de spaimă. Întrebările începeau să se contureze, iar răspunsurile, nu erau nici pe departe comode şi favorabile mie. Nu cumva ignorarea atâtor opinii care coincid e o atitudine sfidătoare, arogantă la adresa lor? De această perspectivă m-am temut foarte mult. Pe de altă parte, ce rost are scrisul meu, dacă scriu doar ca să recitesc eu, cândva, într-un moment de derută şi îndoială? Dacă chiar am talent, nu cumva sfidez pe Dumnezeu îngropând un dar de preţ, pentru care nu am nici un merit şi, mai grav, în loc să-l dărui celor din jur, să mă dărui celor din jur folosind această zestre, mă eschivez de la muncă şi de la confruntarea cu mine însumi prin public?

Pe de altă parte, nimeni nu pune la coroană un diamant abia scos din pământ... El mai trebuie şi şlefuit. Abia apoi capătă o montură.

Acceptarea însă, n-a venit nici pe departe uşor. Ştiam că nu pot rezista fără să scriu, aşa cum am ajuns să înţeleg că nu mă pot împărţi între prietenii mei, pentru că ziua nu ajunge să le ofer tuturor o prezenţă şi o atenţie egală. Pe de altă parte, ce drept am eu să stabilesc cine are nevoie de mine şi cine nu? Apoi a venit şi o descoperire

care m-a uluit: pentru mine, când mai rămâne timp? Imediat s-a născut și următoarea întrebare: Dacă mă ignor eu însumi, de ce m-ar lua altcineva în seamă? Nu putem trăi izolați. Am spus-o de multe ori și în felurite împrejurări: Dacă Dumnezeu ne-ar fi lăsat pe Pământ să trăim singuri, ne nășteam într-un vârf de munte fiecare și sub câte un clopot de sticlă. De vreme ce realitatea este alta, înseamnă că trebuie să trăim împreună. Și nu oricum.

Perioada 2002 - 2005 a început să contureze un răspuns. Am reânceput să scriu. Textele începeau să mă surprindă și pe mine uneori. Dorința de a afla din ce în ce mai multe despre mine, de a înțelege lumea din jurul meu, răzbătea din ce în ce mai clar din textele scrise. Căutările mele începeau să conducă la răspunsuri la întrebări mai vechi dar și la noi întrebări. Era din ce în ce mai limpede că trebuie să iau o hotărâre în privința scrisului, iar hotărârea era cât se poate de evidentă: ori public, ori renunț. Finele anului 2005 a însemnat o serie de materiale scrise. Unele dintre ele, după ce au fost citite, au plăcut destul de mult încât să mă pună pe gânduri. Faptul că nu am putut renunța la scris, era deja un argument greu de ignorat. Atunci când te apuci de scris și uiți de toate, inclusiv de mâncare, deja înseamnă altceva. Un fel de "microb".

O evaluare oarecum laconică, făcută de cineva apropiat mie, însă o fire mai pragmatică, mi-a căzut drept în moalele capului, ca un baros:

---Îmi place. Dacă nu publici însă, e o pierdere de vreme. Degeaba scrii și pierzi atât timp dacă nu finalizezi. Ce finalitate are scrisul tău? La vârsta ta mai crezi că ai timp de pierdut? Câte miliarde ai în bancă de-ți permiți să pierzi timpul cu lucruri fără finalitate? Dacă până la vârsta asta n-ai înțeles că timpul pierdut nu se mai întoarce, nimeni nu are ce să-ți mai facă. Ești irecuperabil și mă întreb de ce-mi mai pierd vremea cu tine. Sigur, prezența ta e agreabilă, dar timpul trece și dacă nu rezolvăm nimic, dacă nu te pot convinge să te hotărăști, mi-am pierdut timpul degeaba. Pot să-ți spun doar atât: Am citit, mi-a plăcut, aș vrea să mai citesc, dar n-am timp să te împing de la spate, dacă nici tu nu știi ce vrei. Dacă ai pierdut și insiști în aceeași direcție greșită, pierzi exponențial. Ține minte asta; n-am de gând să ți-o mai repet. Pe mine m-a costat atât de scump descoperirea asta, încât nici nu știu dacă a meritat să-ți spun. Faci ce vrei, treaba ta, dar ori faci ce trebuie și te lămurești, ori o lași baltă cu pierderea de vreme și te apuci de ceva cu care să faci bani. Pentru că deocamdată, de asta ai nevoie. Ca să trăiești, mai trebuie să te și îmbraci, să te încalți, să mănânci, să-ți plătești dările la casă. Dacă ție nu-ți pasă de tine, altuia, nici atât. Ori ai nevoie să scrii și atunci o faci cum se face orice meserie, cum au făcut-o atâția alții înaintea ta, ori te lași păgubaș și te reprofilezi într-o direcție în care să poți să-ți asiguri existența. Ori faci ce știi, ce poți, cu zestrea cu care te-ai născut, ori înveți

altceva.

Câteva săptămâni la rând după "dușul rece", am plutit într-o neagră mizerie sufletească. Iminența unei decizii cu implicații pentru tot restul zilelor mele, mă strivea. Trebuia însă să o iau. Mai amânasem o decizie importantă, cu prețul unor costuri greu evaluabile. Nu-mi mai era la îndemână să repet ezitările și amânările. M-am apucat să adun materialele, să le dau o primă formă de carte. În primele luni ale lui 2006, decizia era luată în străfundurile mele. Pe la finele lui februarie, am ajuns la o primă formă a cărții. Nu mi-a plăcut prea mult, dar prietenei mele, i-a plăcut pe ansamblu. Unele pasaje însă, mi-a spus că nu-și au rostul, că rup ritmul cărții. Sunt ca ceva care nu ar face parte din ea. Am refăcut totul într-o viteză și cu o frenezie pe care nici eu nu mi le cunoșteam. Pe la finele lui martie, credeam că e gata. M-am dus în București la o editură pe care o respect și o urmăresc de câțiva ani și la care știam că este editorul meu. Al meu anume. Editorul pe care îl alesesem cu sufletul și pe care îl simțeam în străfunduri a fi al meu.

Acolo, aveam să primesc prima "bătaie" venită din lumea scrisului și prima lecție adevărată în ale scrisului.

Acolo am aflat că nu e destul să ai talent. Mai trebuie să știi să ți-l și respecți. Să ai grijă cui te adresezi, pentru că de asta depinde ceea ce trebuie să spui. Să nu te grăbești să publici volumașe de 40 - 50 de pagini, doar ca să dai de lucru tipografiilor și difuzorilor de carte. Ori ai ceva despus și o faci în cel puțin 110 - 150 de pagini, ori te așezi la masa de lucru și le scrii. O faci din respect pentru omul de rând, care are nevoie de tine și nu poate să plătească de trei ori câte 10 lei, pentru o singură carte de 10 lei. Nu e nici drept, nici omenește și mai e și păcat, pentru că hârtia e scumpă și nu e corect să iei locul altuia care știe ce are de spus și știe și cum să o facă. Tot acolo am primit și sugestia foartă elegantă și discretă de a publica pe Internet, sub forma unei aluzii: "Mi-a trimis cineva o carte pe Internet. Fără mofturi, fără pretenții. Mi-a spus să fac ce vreau cu ea, că el a scris-o și restul, nu-l mai interesează. Și cartea, a apărut. Când și-a văzut-o, nu i-a venit să creadă."

Când am revenit acasă, mi-am aruncat privirea peste volumul tipărit pentru uzul meu pe imprimantă. M-a apucat amețeala când am înțeles că nici eu nu mai sunt de acord cu ceea ce era volum, în acel moment. Mi-am dat seama că nu pot continua, că am nevoie de timp, să restructurez totul, să rescriu totul. Internet nu mai aveam, abia renunțasem la Romtelecom, din cauza costurilor. Onorarea contractului cu RDS, se lăsa așteptată. La limita de expirare a timpului prevăzut în contract, s-a rezolvat. Era pe la începutul lui iulie. La sfârșitul lui iulie, aveam deja câteva materiele pregătite și studiasem posibilitățile pe Internet...

La sfârșitul lui iulie, știam că Pasărea Phoenix se înapoiase, așa cum mă

rugasem lui Dumnezeu, cu 14 ani în urmă...

Ce va fi mai departe? Rămâne de văzut.

Înapoi la cuprins

Contact:

Înainte de a citi aceste informaţii, vreau să îţi mulţumesc pentru răbdarea pe care ai arătat-o, citind această carte.

Îmi va face plăcere să îmi scrii ce opinie ai despre carte, sau despre altceva şi mă voi strădui să răspund, funcţie de timpul pe care îl am la dispoziţie.

Mulţumesc de asemeni echipei lui Gabriel Moldovan, muncii speciale căreia i se dedică în realizarea sitului:
UPS – Unelte Pentru Schimbare,
http://www.unelte.rrvbium.ro/

Telefon: 0744991400

Fax: 0369814071

E-mail: gabriel@rrvbium.ro

Cu stima si prietenie,
Serban Stanescu:

www.serban.stanescu.home.ro
e-mail autor.
SC Media Factory SRL Alexandria.
Contact firmă (email): Media Factory SRL

CD Manager: www.free.cdman.go.ro
Carte de oaspeţi
Blog RO:
eturtle06.bravejournal.com
Blog EN:
wanttomakemoney-serban.blogspot.com
www.poezie.ro
www.cenaclu.inforapart.ro
www.europeea.ro/atelierliterar
Telefon: 0722-941-118